ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΛΗΝΟΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ
ΑΘΗΝΑ 1999

ΙΩΑΝΝΗ Θ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΛΛΗΝΟΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ"
Κολοκοτρώνη 49Α', 132 31 Πετρούπολη
Τηλ.: 50.27.184

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Το βιβλίο αυτό που κρατάτε στα χέρια σας, δεν αποτελεί ένα προϊόν λογοτεχνικής φαντασίας, ούτε μία επίδειξη συγγραφικού ταλάντου. Αντίθετα, αποτελεί μία καταγραφή πηγαίων ιδεολογικών και φιλοσοφικών θέσεων, εναρμονισμένες προς την ιστορική και φυσική πραγματικότητα.

Η σύνθεση και σύνδεση των ιδεών και των απόψεων που εκτίθενται στο βιβλίο αυτό που επιγράφεται "*Ελληνοκεντρική Αναγέννηση*", συνιστά, κατά την αντίληψη του γράφοντος, θεμελιακή προϋπόθεση για την μελλοντική ανασύσταση των εθνικών δοξασιών.

Ευελπιστώντας ότι οι θέσεις που διατυπώνονται σε αυτό θα τύχουν της αναλόγου προσοχής από το αναγνωστικό κοινό.

Ο συγγραφέας
Ιανουάριος 1999
Χαραλαμπόπουλος Ιωάννης

Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΥΠΕΡΑΝΩ ΟΛΩΝ

Υπό τον όρο Πατρίδα, εννοείται το στοιχείο της χώρας, η εδαφική εκείνη έκταση η οποία συνιστά την πατρογονική γη.

Η γη των πατέρων μας με τα μνημεία της Ιστορίας της, τους τάφους των πεσόντων μαχητών της, διαποτισμένη από το αίμα των Ηρώων πολεμιστών της, διάσπαρτη από τα σημάδια του Πολιτισμού τους, τους Ιερούς βωμούς των Θεών τους, ο τόπος των πατρογονικών εστιών διαχεόμενος από την αέναη παρουσία και επίδραση μίας μακραίωνης παραδόσεως, αποτελεί το βασικό όσο και πρωταρχικό σημείο αναφοράς κάθε ενσυνείδητου ατόμου που θέλει να ανήκει στη Εθνική-Λαϊκή Κοινότητα.

Τη φυσική αυτή πραγματικότητα εξέφρασε και ο εθνικός βάρδος Κ. Παλαμάς, δηλώνοντας επιγραμματικά ότι "*Δεν ζει χωρίς Πατρίδες η ανθρώπινη ψυχή*", υποδηλώνοντας τη βαρυσήμαντη ύπαρξη του στοιχείου της Πατρίδος ως θεμέλιο για κάθε περαιτέρω ατομική και κοινωνική ανάπτυξη.

Από την παράθεση των ανωτέρω, καθίσταται κατανοητό ότι η έννοια της Πατρίδος δεν εξαντλείται απλά στην οριοθέτηση ενός γεωγραφικού χώρου εθνογεννέσεως. Αντίθετα εμπεριέχει το σύνολο των Παραδόσεων, των Ιστορικών Καταβολών και των Αξιών που είναι συνυφασμένες με την εξελικτική πορεία ενός λαού και που σηματοδοτούν την ύπαρξή του μέσα στον χρόνο.

Η Ελληνική Κοσμοθεωρία, όντας θεματοφύλακας των Αρχών εκείνων που συνιστούν τη Φυσική Τάξη, αναγνώρισε τον παράγοντα της Πατρίδος ως στοιχείο ζωτικής σημασίας για την εδραίωση και προαγωγή των σκοπών της Εθνικής Λαϊκής Κοινότητος, επιφορτίζοντας την τελευταία με το αναφαίρετο δικαίωμα αλλά και το επιβεβλημένο καθήκον της προασπίσεώς της, από εσωτερικές και εξωτερικές επιβουλές.

Συνεπώς, η διακύρηξη "*Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΥΠΕΡΑΝΩ ΟΛΩΝ*", υποδηλώνει το γεγονός ότι η Πατρίδα αποτελεί την Υπέρτατη Αξία στην κλίμακα των ιεραρχήσεων του Εθνοκοινωνισμού. Η διαφύλαξη της Πατρίδας, αποτελεί ύψιστη υποχρέωση της Λαϊκής Κοινότητας και πρωταρχικό μέλημα της Πολιτείας, η οποία συνιστά την πολιτική αποκατάσταση του Εθνικού συνόλου.

Από την ακατάβλητη θέληση για την προάσπιση της Πατρίδος, απορρέει το αίσθημα του Πατριωτισμού. Η αγνή αυτή πατριδολατρεία προάγει στο έπακρο την εθνική συνειδητοποίηση, δημιουργώντας το θεμέλιο του ενός σκέλους της Εθνοκοινωνικής αντιλήψεως, αυτό του πατριωτισμού.

Η αναγωγή της Πατρίδος σε μέγιστη αξία για το Εθνικό σύνολο, είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με το συλλογικό πνεύμα της Κοινότητος που προάγει ο Εθνοκοινωνισμός, μία βιοαντίληψη σύμφωνα με την οποία το γενικό συμφέρον προεξάρχει παντός ατομικού δικαιώματος και πάσης ωφελιμιστικής επιδιώξεως.

Η αναγνώριση της πρωτοκαθεδρίας την οποία κατέχει η Πατρίδα ως το πνευματικό και βιολογικό Λίκνο της Λαϊκής Κοινότητος, υποδηλώνει την Ανωτερότητα των σκοπών και των επιδιώξεων του Εθνοκοινωνισμού, ο οποίος αποβλέπει στην Φυλετική Αναγέννηση, υπερασπίζοντας και μεταλαμπαδεύοντας τις παραδοσιακές αξίες, διαφυλάσοντας τους αναλοίωτους εκείνους θεσμούς που όχι απλά τις συντηρούν αλλά και τις προάγουν.

Ανέκαθεν η Πατρίδα συνιστούσε υπέρτατο αγαθό για κάθε ευνομούμενη Πολιτεία. "*Πατρός τε και μητρός τε και των άλλων προγόνων απάντων, τιμιώτερον και οσιώτερον και σεμνώτερον εστίν η Πατρίς. Και εν μείζονι μοίρα και παρά Θεοίς και παρ' ανθρώποις τοις νουν έχουσιν*", διακηρύσει ο Σωκράτης, κατατάσσοντας τα πατριωτικά ιδανικά υπεράνω κάθε άλλης αξίας, εμφορούμενος από την πεποίθηση ότι η ευημερία της Πατρίδας τίθεται στην ύπατη βαθμίδα των υποχρεώσεων εκάστου πολίτη, υπερβαίνοντας κάθε άλλη επιδίωξη και σκοπό.

Γι' αυτό λοιπόν και εμείς, οι Έλληνες πατριώτες, φυσικοί διάδοχοι των Ομηρικών μορφών που διαπνέονταν από την αντίληψη

"Οις οιωνός άριστος αμύνεσθαι περί Πάτρης", συνεχιστές των σπαρτιατικών προτύπων που συμπυκνώνονται στο πνεύμα της Θυσίας του Λεωνίδα και των τριακοσίων Λακαιδεμονίων συμπολεμιστών του, καθώς και στην επιταγή *"Η' ΤΑΝ Η' ΕΠΙ ΤΑΣ"*, συνεχιστές του έργου όλων εκείνων που ανάλωσαν εαυτούς στην μακραίωνη πορεία του Ελληνισμού για την Τιμή του Έθνους και το Μεγαλείο της Πατρίδος, ομνύουμε όρκο αγώνος και θυσίας για τα ιδεώδη και τους σκοπούς της Πατρίδος, αναγνωρίζοντας σε αυτόν τον αγώνα την δικαίωση και την εκπλήρωση των υπερτάτων Εθνικών οραμάτων.

Παράλληλα, αναγνωρίζουμε ότι η απομάκρυνση από τα ιδανικά της Πατρίδας, οδηγεί στην ιδεολογική άβυσσο του νοσηρού κοσμοπολιτισμού, στην κυριαρχία των απάτριδων-φορέων του διεθνοποιημένου κεφαλαίου, στην εξάλειψη των παραδοσιακών αξιών, συνεπάγοντας την αποξένωση του ατόμου από τη Λαϊκή Κοινότητα, πράξη που ισοδυναμεί με την απεμπόληση των εθνικών του καταβολών. Η άρνηση του κοσμοπολιτισμού, αποτελεί κατάφαση της έννοιας της Πατρίδας. Ας μην λησμονούμε λοιπόν, ότι υπεράνω όλων ίσταται η ΑΙΩΝΙΑ ΕΛΛΑΣ, η τιμημένη ΠΑΤΡΩΑ ΓΗ.

Ενάντια στον φιλελεύθερο και στον μαρξιστικό κοσμοπολιτισμό, ιδεολογικά προϊόντα της ιδίας εβραϊκής μήτρας, οφείλουμε να αγωνισθούμε για την ανύψωση της Πατρίδας, για μία Ελλάδα Μεγάλη, πραγματικά Υπερήφανη, Εθνικά Κυρίαρχη, αληθινά Κοινωνική, ας αγωνισθούμε ώστε η Πατρίδα μας να καταλάβει μία επάξια θέση ανάμεσα στις ακραιφνείς Εθνικές Κοινότητες του μέλλοντος που αργά ή γρήγορα θα αναδείξουν το Μεγαλείο της Φυλής μας.

Κι αν πρέπει να πεθάνουμε για την Ελλάδα,
θεία είν' η δάφνη.
Μια φορά κανείς πεθαίνει...

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΜΑΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

Σε μία εποχή που, κατά γενική πλέον ομολογία, διακρίνεται από πολιτιστική ανεπάρκεια, καθώς έχουν καταστεί κυρίαρχες οι τάσεις της πνευματικής παρακμής, είναι ιστορικά αλλά και Εθνικά αναγκαίο, εάν επιθυμούμε να διατηρήσουμε την Ελληνική μας ταυτότητα, συνείδηση και φυσιογνωμία, να επιστρέψουμε αμετάκλητα στις ρίζες. Να γυρίσουμε στο Λίκνο, στην Κοιτίδα των Αληθινών Αξιών και ιεροπρεπώς να αναβαπτισθούμε στα νάμματα της Αρχαίας Ελληνικής Σοφίας. Να ανακαλύψουμε και πάλι, τις αν και λησμονημένες, ωστόσο πάντοτε αναβλύζουσες πηγές του Ελληνικού Πολιτισμού, καθισπάμενοι κοινωνοί ενός τεράστιου όσο και πολύτιμου πνευματικού έργου το οποίο οι πρόγονοί μας διαχρονικά μας κληροδότησαν.

Η Αναζήτηση της Ελληνικότητας, πέρα από την πρωταρχική αναγνώριση του όμαιμου στοιχείου και των ψυχικών καταβολών που εμφωλεύουν στον εσώτερο εαυτό του ατόμου, διέρχεται μέσα από τη μελέτη, εμβάθυνση και συνειδητοποίηση του Απολλωνείου εκείνου Κύκλου Πολιτισμού, ο οποίος εγκλείει στον πυρήνα του όλα τα διανοητικά και καλλιτεχνικά επιτεύγματα που ανάγονται στην Αρχαία Ελληνική Σκέψη. Ανάγεται στο τιτάνιο εκείνο οικοδόμημα του Αρχαίου Ελληνικού Πολιτισμού, στα ακλόνητα θεμέλια του οποίου εδράσθηκε κάθε δημιουργική και γενικότερα εποικοδομητική έκφανση της Λευκής Φυλής επί δεκάδες χιλιάδες χρόνια.

Εξ' άλλου, είναι αδύνατον να υπάρξει έγκυρη αναφορά στη μακραίωνη εξελικτική πορεία του ανθρώπινου πολιτισμού, χωρίς να εξαρθεί η καθοριστικής σημασίας Ελληνική συμβολή στη διαμόρφωσή του. Η Ιερή Γη του Απολλωνείου Φωτός και του αιώνιου Κάλλους, περικλείει πραγματικά κάθε δημιουργική

έκφανση: Επιστημονική, Καλλιτεχνική, Θρησκευτική. Καμμία άλλη χώρα μέσα στο ιστορικό γίγνεσθαι δεν απέθεσε τόσο μεγάλες διαχρονικές προσφορές στον βωμό του Πολιτισμού, μεταλαμπαδεύοντας τις αρχές της πνευματικής ανελίξεως σε ολόκληρη την Οικουμένη.

Βασιζόμενοι στο υπόβαθρο μίας Τέλειας, κυριολεκτικά και μεταφορικά, γλώσσας, υπέρτατο χάρισμα των Θεών προς τους αρχαιοέλληνες μύστες, οι πρόγονοί μας έθεσαν τα θεμέλια για επινοήσεις υλικές και πνευματικές, οι οποίες σηματοδότησαν την προαγωγή του έργου της ανθρωπότητας. Δημιουργοί της αρτιότερης γλωσσικής εκφράσεως, οι απόγονοι του Δευκαλίωνα και της Πύρρας, προλείαναν το έδαφος για την καθιέρωση του γραπτού λόγου αλλά και του φιλοσοφικού στοχασμού. Παροτρυνόμενοι αλλά και εμπνεόμενοι από τη Θεϊκή δύναμη των Μουσών, οι συνεχιστές της πορείας του Έλληνα ώθησαν τον Πολιτισμό προς δυσθεώρητα ύψη. Η επική ποίηση του Ομήρου και η Θεογονία του Ησιόδου, η γένεση της τραγωδίας από τις ανυπέρβλητες μορφές του Αισχύλου, του Σοφοκλή και του Ευριπίδη, η ανάπτυξη όλων ανεξαιρέτως των ειδών του Λόγου (Από τη Ρητορική του Λυσία, του Υπερείδη και του Δημοσθένη, μέχρι την ιστοριογραφία του

Ηρόδοτου και του Θουκυδίδη), η άνθιση της Λυρικής ποιήσεως, η καλλιέργεια του Διθυράμβου και της Ελεγείας, η καταξίωση της Τέχνης από ένδοξους δημιουργούς (Πραξιτέλης, Φειδίας, Ικτίνος, Καλλικράτης, Απελλής, Γνώσις κ.α.), η φιλοσοφική έξαρση όπως εκδηλώθηκε με το έργο του Ορφέα, του Πυθαγόρα, του Σωκράτη, του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη και αναρίθμητων ακόμη πνευματικών φυσιογνωμιών, το εύρος των επιστημονικών ανακαλήψεων σε όλους τους τομείς (ιατρική, αστρονομία, αρχιτεκτονική, πολιτική οργάνωση κ.α.) συνθέτουν τη συνισταμένη εκείνη που αποτελεί την πιο απτή απόδειξη του Ελληνικού Μεγαλείου. Του Αρχέγονου Μεγαλείου, το οποίο δημιουργήθηκε στην κοιτίδα του Μέτρου, του Κάλλους, της Αρμονίας και του Σθένους, απ' όπου εξεπήγασε κάθε θετική διεργασία η οποία ανύψωσε την ανθρωπότητα σε καθοριστικό βαθμό για την περαιτέρω πορεία της.

Ωστόσο κάποιοι σήμερα αποδεικνύονται προκλητικά επιλήσμονες του ενδόξου αυτού παρελθόντος. Φυσικά δεν αναφερόμαστε στη στάση των ξένων κρατών έναντι της Ελλάδος, διότι έχουμε επίγνωση του γεγονότος ότι η διπλωματία ασκείται με γνώμονα τις υπαγορεύσεις των επιδιώξεων και των συμφερόντων και επομένως δεν υπόκειται σε συναισθηματικές επιροές. Ο λόγος για τους Έλληνες κατ' όνομα, τη συντριπτική πλειοψηφία των όσων ζουν με απρέπεια στην Ιερή αυτή Γη και καταχρώμενοι τη γενική απάθεια και την ιστορική άγνοια, καθημερινά διαπράττουν μειωτικές ενέργειες κατά της ιστορίας αυτού του τόπου, βεβηλώνοντας απροκάλυπτα την Πατρώα Γη. Έχοντας εκτοπίσει από την ψυχή τους κάθε στοιχείο Ελληνοπρεπούς συμπεριφοράς, απεμπόλησαν τελικά την ίδια την Ελλάδα, με αποτέλεσμα τη θέση της να καταλάβει η ξενολατρεία, η αμάθεια, ο στείρος μιμητισμός και ο νεοραγιαδισμός. Οι δολοφόνοι της Ελληνικής γλώσσας, οι καταστροφείς των αρχαιολογικών τοποθεσιών, οι αρνητές της ιστορικής πραγματικότητας, οι πλαστογράφοι της προελεύσεως του Πολιτισμού, οι αλλότριοι γενικά προς τον Ελληνικό τρόπο σκέψεως και ζωής, είναι Ιερόσυλοι που διαπράττουν μία σύγχρονη ύβρη. Η Ελληνική Ψυχή, παρά ταύτα, είναι αρκετά ισχυρή

για να υποκύψει στα κτυπήματα των σύγχρονων σκοταδιστών. Ωστόσο, ας καταστεί σαφές ότι η εποχή της Νεμέσεως δεν παρήλθε. Η έλευση της Θεάς Νεμέσεως επίκειται. Και τότε, για μία ακόμη φορά, οι Ερινύες θα αποδώσουν δικαιοσύνη.

Κλείνοντας αυτή την αναγκαία παρένθεση, ας προχωρήσουμε στο κύριο αντικείμενο του θέματός μας. Στο σημείο αυτό, θα πρέπει να αναφέρουμε ότι πολιτιστικά επιτεύγματα έχουν βεβαίως να επιδείξουν και άλλοι λαοί, όπως οι Ινδοί, οι Κινέζοι, οι λαοί της Προκολομβιανής εποχής και άλλοι. Όμως τόσο η πρωτοπορία όσο και η μοναδικότητα του Ελληνικού Πολιτισμού είναι επιβεβαιωμένη, ώστε να μην επιδέχεται καμμία σύγκριση με αλλότρια δημιουργήματα.

Ο Ανθρωπομορφισμός των Θεών, η θεοσέβεια, η φιλοσοφική αναζήτηση όπως αυτή εκφράσθηκε από πολυάριθμες σχολές και ρεύματα, τα ενάρετα πρότυπα ζωής, η πίστη προς τους Νόμους της Πολιτείας, η απαράμιλλη Τέχνη και η Αθλητική Άμιλλα που ανέδειξε το Αθλητικό Ιδεώδες, οι Ηρωϊκές Αξίες και το πνεύμα της Αυτοθυσίας, γεννήθηκαν και καλλιεργήθηκαν στην Αρχαία Ελλάδα.

Κατά τον Μεσαίωνα, ο Βυζαντινός Ελληνισμός μεταλαμπαδεύει θεμελιώδεις αξίες και αρχές πολιτισμού όχι μόνο στους σλάβους, αλλά και σε ολόκληρο τον ευρωπαϊκό χώρο. Απόρροια αυτής της πολιτιστικής επιδράσεως, υπήρξε το φαινόμενο της Αναγεννήσεως, το οποίο κυοφορήθηκε μεταξύ 1.100-1.600 μ.Χ., για να γνωρίσει την κορύφωσή του πλέον ως πολιτιστική αναβίωση της Κλασσικής Ελλάδας. Ο Κλασικισμός που παρατηρείται στην ευρωπαϊκή και ιδίως στην γερμανική παιδεία και το μεγάλο φιλελληνικό ρεύμα, αποτελούν φαινόμενα οι ιδεολογικές ρίζες των οποίων ανάγονται στον θαυμασμό προς την Αρχαία Ελλάδα. Μέσα από αυτό το αστείρευτο Ελληνολατρικό ρεύμα, αναδύθηκαν Ελληνοκεντρικοί λάτρεις του Ελληνικού Πολιτισμού όπως ο Βίνκελμαν και ο μεγάλος ποιητής Γκαίτε, μέσα από την αρχαιολατρική αναπόληση αναπήδησαν εκατοντάδες φιλέλληνες που στάθηκαν ως συμπολεμιστές δίπλα στους εξεγερμένους Έλληνες, το 1821.

Με αυτόν ακριβώς τον Αρχαίο Ελληνικό Πολιτισμό, επιζητούμε πνευματική σύνδεση και εμείς σήμερα, θεωρώντας εαυτούς όχι μόνο θεματοφύλακες αλλά και συνεχιστές του Αρχαιοελληνικού Μεγαλείου. Αναζητούμε και πάλι τον Απροκατάληπτο Πολιτισμό του Ηλιακού Φωτός και της άφοβης έρευνας, επιζητούμε οργανική σύνδεση με τον Πολιτιστικό Οικοδόμημα του Καλού καγαθού, του πραγματικά σύμφυτου με τη Σοφία, την Ισχύ και το Κάλλος. Είναι ο αυθεντικός Πολιτισμός που ανύψωσε τον τελειωμένο άνθρωπο στον Όλυμπο, είναι ο Πολιτισμός που ανέδειξε την Πολεμική Αρετή του Λεωνίδα και το Κλέος, την επική αυτή δόξα του Κόδρου, του Θησέα και του Τυρταίου. Είναι ο Πολιτισμός που χάρισε τη δύναμη στους Έλληνες να αναγείρουν Ναούς και καλλιτεχνικά αριστουργήματα, άρρηκτα δεμένα με τη Μητέρα Φύση, την αιώνια πηγή κάθε αληθινά υγιούς δημιουργίας. Είναι ο Πολιτισμός των Φιλοσόφων, των Μυστών, των Ημιθέων και των Ηρώων. Αυτόν τον Πολιτισμό επιχειρούμε να αναπλάσουμε, γνωρίζοντας ότι οι αρχαίες παραδόσεις εμφωλεύουν μέσα μας, σε λανθάνουση κατάσταση, καθώς "*Η Αρχαία Ψυχή ζει μέσα μας, Αθέλητα Κρυμμένη*". Γι΄ αυτό το έργο μόχθησε ο Περικλής Γιαννόπουλος, ο Προφήτης του Νέου Ελληνισμού και ο Πατριδολάτρης Ίωνας Δραγούμης. Με άξονα αυτές, τις αισθητικές αξίες του κλασικού κόσμου, οι Χάνσεν και Τσίλερ στόλισαν με αξιοθαύμαστα οικοδομήματα την Αθήνα του περασμένου αιώνα, με αυτά τα ερεθίσματα δημιούργησαν καλλιτέχνες όπως ο Λύτρας και ο Γιαννούλης Χαλεπάς, επάνω σε αυτά τα πρό-τυπα δόμησε την λογοτεχνική δημιουργία του ο Κωστής Παλαμάς και ο Άγγελος Σικελιανός, ως άξιοι πνευματικοί απόγονοι και συνεχιστές του έργου του Πλήθωνος και των άλλων διαπρεπών φιλοσόφων. Επάνω σε αυτή τη βάση εργάσθηκε ο Ραφαήλ και ο Μιχαήλ Άγγελος στην Ιταλία, οι Αναγεννησιακοί γενικότερα καλλιτέχνες, με άξονα αυτά τα πρότυπα σμί-

λευσαν οι γερμανοί γλύπτες Τόρακ και Μπρέκερ αληθινούς καλλιτεχνικούς θησαυρούς, πριν περίπου από μισό αιώνα, καθιστώντας τη Γερμανία τόπο Ελληνικού Φωτός, Ελληνικού Πολιτισμού.

Ο Πολιτισμός που γεννήθηκε και εδράσθηκε στην Ευρώπη, συνίσταται στην ανακάλυψη και διατύπωση των Νόμων της Φύσεως και στην μεθοδική στοιχειοθέτηση κάθε μορφής Επιστήμης. Η διεργασία αυτή, αποφασιστικής σημασίας για τον εξανθρωπισμό και εκπολιτισμό της Οικουμένης, όπως επιγραμματικά αναφέρει ο Αλφρέδος Ρόζενμπεργκ "*προσέκρουε επί χιλιετίες στη σκληρότερη εχθρότητα των ξένων φυλών και των κοσμοθεωριών τους*".

Όπως παρά τις αντιξοότητες, ο Πολιτισμός ορθώθηκε διότι αντιπροσώπευε το Πνευματικό Φως. Και ασφαλώς, δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι η ορολογία κάθε επιστήμης, παγκοσμίως, είναι ελληνικής προελεύσεως, αφού οι Έλληνες πρώτοι ανέπτυξαν τις επιστήμες και ως εκ τούτου αισθάνθηκαν την ανάγκη να δημιουργήσουν όρους προκειμένου να εκφράσουν και να περιγράψουν έννοιες και καταστάσεις σχετιζόμενες προς τις μελέτες και τις ανακαλύψεις τους.

Αλήθεια ποιό θα ήταν το μέλλον της ιατρικής εάν δεν είχαν υπάρξει ο Ασκληπιός και ο Ιπποκράτης, ποιό το μέλλον της αστρονομίας εάν δεν υφίστατο η συμβολή των Ορφικών φιλοσόφων και του Αριστάρχου του Σαμίου μεταγενέστερα, σε ποιό εμβρυακό στάδιο θα βρισκόταν η φιλοσοφία εάν δεν υπήρχαν τα αμέτρητα φιλοσοφικά ρεύματα στον αρχαιοελληνικό κόσμο τα οποία δεν θεωρητικολογούσαν αλλά ανήγαγαν τη φιλοσοφία σε τρόπο ζωής, πόσο θα είχε προοδεύσει ο πολιτισμός χωρίς τη συμβολή του πανεπιστήμονος Αριστοτέλη και αναρίθμητων άλλων ελληνικών φυσιογνωμιών;

Ο Φ. Νίτσε, επιχειρώντας να αποτιμήσει το τιτάνιο έργο της Φιλοσοφίας και να καταδείξει τη σχέση της προς τον ελλαδικό χώρο και κόσμο, λέγει επιγραμματικά ότι η φιλοσοφία είναι "*σκιά αποσαρκωμένη της Ελληνικής Ψυχής*".

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να τονίσουμε με έμφαση ότι δεν υφίσταται διάσταση μεταξύ πνευματικού και τεχνικού πολιτισμού. Πρόκειται για ένα τεχνητό δίλημμα διότι ο Πολιτισμός εδράζεται αποκλειστικά στο πνεύμα και η ύλη, η τεχνολογία, δε συνιστούν παρά απόρροια του πνεύματος και ως εκ τούτου έχουν ρόλο καθαρά υπηρετικό.

Μία άλλη σημαντική διαπίστωση που θα πρέπει να γίνει είναι ότι κάνοντας λόγο για Ελληνικό Πολιτισμό δεν ομιλούμε περί ενός οικουμενικού συνοθυλεύματος στοιχείων, αλλά για ένα πολιτιστικό οικοδόμημα το οποίο προσιδιάζει απόλυτα στις εθνικές παραδόσεις αυτών που το δημιούργησαν, ένα έργο απόλυτα εναρμονισμένο με τις φυλετικές καταβολές. Κάθε Έθνος έχει τις δικές του παραδόσεις, τις δικές του αρχές, ιδιαιτερότητες και έθιμα, έχει διαμορφώσει το δικό του πολιτισμικό περιβάλλον, έχει δημιουργήσει μία παράδοση η οποία θα πρέπει να καθίσταται σεβαστή. Αυτή η διαπίστωση θα ωθήσει τον Α. Ρόζενμπεργκ να ισχυρισθεί ότι "*Η Τέχνη είναι πάντοτε δημιουργία ενός συγκεκριμένου αίματος, η δε μορφοποιημένη ουσία μίας Τέχνης γίνεται πραγματικότητα κατανοητή μόνο από φύσεις του ιδίου αίματος*".

Συνεπώς ο Πολιτισμός και ειδικότερα ο Ελληνικός, αποτελεί έκφραση της φυλετικής ψυχής, αποτελεί έκφραση σαφή της ψυχικής του ταυτότητας και μόνον αυτής.

Αυτή ακριβώς την αλήθεια επισημαίνει ο Πλάτων στον διάλογο "*Πολιτικός*" αναφέροντας ότι υπάρχουν "*γένεσι απείροις και αμείκτοις και ασυμφώνοις προς άλληλα*", υποδηλώνοντας την ύπαρξη ανθρωπολογικής και πολιτιστικής πολλαπλότητας.

Ο καθηγητής Κων. Σπετσιέρης επ΄ αυτού επισημαίνει ότι "*Δεν υπάρχει μία ανθρωπότης με ενιαίον πολιτισμόν, αλλά έθνη με εθνικόν πολιτισμόν. Η διαφοροποίησις αύτη είναι οντολογικόν γεγονός*", εναντιωνόμενος σαφώς στην επιχειρούμενη "*πολυπολιτισμική Βαβέλ*".

Ελληνικός Πολιτισμός όμως σημαίνει εμμονή στην Παράδοση. Ο΄Αγγελος Σικελιανός εκήρυττε: "*Η Ελληνική Παράδοση για μας δεν είναι κεφάλαιο χρονολογικό, αλλά το αίμα του αίματός μας*". Και η Παράδοση είναι συνυφασμένη με τη δραστηριότητα των Εθνών. Αυτή τη διαπίστωση κάνει και ο καθηγητής Ι. Θεοδω-

ρακόπουλος, ο αναβιωτής της Πληθώνειας Ακαδημίας στο Μυστρά, λέγοντας ότι *"οι πνευματικοί άνθρωποι είναι συνδεδεμένοι με λαούς και Έθνη"*.

Τι συμβαίνει όμως σήμερα, ποιά είναι η πραγματικότητα και κατά πόσο οι σύγχρονοι ελλαδίτες συμμερίζονται τα ευγενικά αυτά οράματα και τις υψηλές ανησυχίες όλων όσων απετέλεσαν και αποτελούν την Πνευματική Αριστοκρατία του Ελληνισμού;

Η σημερινή εποχή, έκδηλα κυριευμένη από την υλιστική αντίληψη των πάντων, διακρίνεται από τις εκφάνσεις μίας καλλιτεχνικής και ευρύτερα μίας πολιτιστικής παρακμής. Κοινή είναι η διαπίστωση ότι η αισθητική ωραιότητα, συντιθέμενη από την Αρμονία και το Κάλλος, έχει πλέον εκλείψει. Η κατάπτωση, ο εκφυλισμός των υπέρτατων αισθητικών αντιλήψεων τις οποίες οι πρόγονοί μας μετουσίωσαν σε αληθινή Ζώσα Τέχνη, αποτελεί μία διαπίστωση που σχετίζεται με τη γενικότερη ποιοτική καθίζηση του Πολιτισμού και των πολύπτυχων εκδηλώσεών του. Η απομάκρυνση από τις αιώνιες κλασικές αισθητικές αξίες, η απάρνηση των ιδεαλιστικών προτύπων καθώς και η αποστροφή της φυσικής πραγματικότητος, αποστέρησε την πολιτιστική δημιουργία από την παραδοσιακή της διάσταση, επιφέροντας ως συνέπεια την καθιέρωση απαξιών και κίβδηλων προτύπων.

Εικαστικά εκτρώματα όπως ο *"Δρομέας"* ή *"Το μνημείο της Εθνικής συμφιλίωσης"* που ρυπαίνουν την περιοχή του Χίλτον και την Πλατεία Κλαθμώνος αντίστοιχα, άμετρα ογκώδη κτίρια που καθιστούν την Αθήνα ένα απέραντο πολεοδομικό έκτρωμα, μουσικά εξαμβλώματα και συγγράμματα-προϊόντα μίας νοητικής διαστροφής, συνθέτουν το φαινόμενο της υφισταμένης πολιτιστικής παρακμής.

Στην πνευματική αυτή παρακμή, συνετέλεσε καίρια η κυριαρχία της εβραϊκής αντιλήψεως της ζωής, η οποία μετέβαλλε κάθε καλλιτεχνική και πολιτιστική γενικότερα έκφανση σε εμπορική επιχείρηση, όπως εύστοχα επισημαίνει και ο Ριχάρδος Βάγκνερ κατά τον προηγούμενο αιώνα.

Ενάντια στην ισοπεδωτική αντίληψη που προωθούν οι

εβραιογενείς φιλελευθερομαρξιστές, αντιτάσεται η Ελληνική Αντίληψη της Αισθητικής, του Πνεύματος και της Τέχνης, φορέας της οποίας τυγχάνει ο Εθνοκοινωνισμός. Η αισθητική, εκδηλωνόμενη μέσω της Τέχνης, αποτελεί την απτή έκφραση της πνευματικής ωραιότητος, υποδηλώνοντας την ευγένεια του σκοπού. Ενός σκοπού, ο οποίος τείνει με απαρέγκλιτη συνέπεια στην Ανάταση. Στην Ανάταση της ψυχής και των συναισθημάτων τα οποία την περιβάλλουν, εκπληρώνοντας το νόημα της κοσμικής κυριαρχίας, η οποία εδράζεται στην επίτευξη της Απολλώνειας Αρμονίας.

Η διαύγεια του Λόγου, η πλαστικότητα των μορφών, η αρχιτεκτονική συμμετρία, η αρμονία γραμμών και μορφών, η εκφραστική δύναμη των μουσικών συνθέσεων, η σαφήνεια των εικαστικών δημιουργιών, όλα αυτά τα χαρακτηριστικά συγκροτούν τα συστατικά στοιχεία της Αισθητικής Ωραιότητος η οποία προσιδιάζει στην ιδιοσυγκρασία και στην ψυχική ιδιοσυστασία των Δημιουργών του Πολιτισμού. Ας παραχωρήσουμε όμως τον λόγο στον φιλοσοφικό τιτάνα Φρ. Νίτσε: *"Απ' όλες τις ανθρώπινες φυλές, η τελειότερη, η ωραιότερη, η πιο γοητευτική και αξιοζήλευτη και η μόνη που συνεπαίρνει περισσότερο προς τη ζωή, είναι η Ελληνική. Αυτή και μόνον αυτή, με ηνίοχους τους στοχαστές της, οδηγεί το άρμα της σοφίας και της τέχνης μας"*.

Όσο κυριαρχούν στο πολιτικό-εξουσιαστικό πεδίο απάτριδες-σιωνόδουλοι δημαγωγοί και τοποτηρητές της ξενοκρατίας, η Ελληνική νεολαία και κατ' επέκταση η ευρωπαϊκή νεότητα που αποτελεί την έσχατη ελπίδα για το μέλλον της φυλής, θα δηλητηριάζεται και θα διαφθείρεται από την πνευματοκτόνα προπαγάνδα του εβραιομπολσεβικισμού. Όσο κυριαρχούν στο εξουσιαστικό προσκήνιο οι προσκυνημένοι στη Σιών, ο Ελληνικός Πολιτισμός θα κατασυκοφαντείται, θα παραποιείται, θα αποκρύπτεται και το προγονικό μεγαλείο θα τελεί υπό ανηλεή διωγμό. Αυτή δεν είναι μήπως η τακτική της εκάστοτε κυβερνήσεως, του εκάστοτε υπουργού Παιδείας, του εκάστοτε υπουργού Πολιτισμού, του εκάστοτε φοινικίζοντος...Μπαμπινιώτη που ελέγχει την εκπαίδευση, προς πανηγυρική επιβεβαίωση των Πρωτοκόλλων της Σιών;

Σε μία εποχή κατά την οποία ο κοσμοπολιτισμός διαβρώνει συνειδήσεις και νεκρώνει παραδόσεις, είναι ιστορική αναγκαιότητα να αντιταχθούμε στον επιχειρούμενο Πνευματικό Αφελληνισμό, και να ορθώσουμε την Ιστορία μας, τη Γλώσσα μας και την Πολιτιστική μας παρακαταθήκη, ως ασπίδα στην αλλότρια επιβουλή. Γι΄ αυτό όμως απαραίτητη προϋπόθεση είναι η διατήρηση της καθαρότητας της φυλής και του πολιτισμού, η απόκρουση του κινδύνου που συνεπάγεται η φυλετική και πολιτιστική επιμειξία, σε πείσμα όλων εκείνων που επιδιώκουν να εγκαθιδρύσουν τις Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης, όπου τη θέση των εθνικών συνόλων θα καταλάβει μία άμορφη μάζα, χωρίς ομοιογένεια και συνοχή, χωρίς πολιτιστικές παραδόσεις και αξίες, διαμορφωμένη με βάση τα αποχαυνωτικά αμερικανοσιωνιστικά πρότυπα και τις απαξίες του σύγχρονου τρόπου ζωής.

Όχι άλλος πλέον διασυρμός, φθάνει η αποβλάκωση που επιχειρείται μέσα από τις διαστροφικές ταινίες των εβραίων του "*Χόλυγουντ*", μέσα από την εκφυλιστική ψευδομουσική "*ρέϊβ*", αρκετά πλέον μας ταλαιπώρησε η "*αφηρημένη*" ζωγραφική, έργο "*αφηρημένων*" (κυριολεκτικά και μεταφορικά υπάρξεων) και τα αμερικανοσιωνιστικά πολιτισμικά "*πρότυπα*" που το μόνο που προκαλούν, όπως θα έλεγε και ο Περικλής Γιαννόπουλος, είναι το πηκτό εγκεφαλικό σκότος.

Ο Πνευματικός Εξελληνισμός προϋποθέτει την επάνοδο στις ρίζες και στις προγονικές παραδόσεις, απαιτεί την οργανική - ψυχική σύνδεση με τις πατρώες καταβολές.

Με λάβαρό μας τη Γνώση που αποτελεί το Ξίφος του Πνεύματος, είθε το Φως που εκπορεύεται από το αστείρευτο και ακτινοβόλο αρχαιοελληνικό Κάλλος, απηχώντας την αισθητική του αρμονία και την εσωτερική του πληρότητα, να αναβλύσει και πάλι από τον Αρχέγονο Ναό της Τέχνης και του Πολιτισμού, διαχεόμενο στην Πατρώα Γη του Έλληνος Ανθρώπου-Δημιουργού, σηματοδοτώντας την επάνοδο στο όραμα μίας ανατασιακής προοπτικής. Ας αποτελέσει η αποτίναξη του εβραϊκού ζυγού στον Πολιτισμό, το πρώτο βήμα για τη συνειδησιακή μετάλλαξη των συμπατριωτών μας και την οικοδόμηση ενός Κράτους γνήσια Εθνικού και Κοινωνικού, αυθεντικά δηλαδή Ελληνικού. Γνωρίζοντας ότι η ξενομανία είναι αμορφωσιά, είθε να εγκύψουμε και πάλι στην μελέτη και εν συνεχεία στην αναβίωση του Πατρώου Πολιτισμού.

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ελλάδα: Η Πατρίδα του Ορφέα και του Δία, το λίκνο του Πολιτισμού και η κοιτίδα των Επιστημών. Καθώς απ΄ άκρου εις άκρον της οικουμένης η πολιτιστική πεμπτουσία που γεννήθηκε στην αρχέγονη εστία του πνευματικού φωτός γνωρίζει την αποθέωσή της, αναδεικνύεται στο προσκήνιο και η ένδοξη ιστορία του λαού-γεννήτορα των πάντων, η οποία ανέρχεται σε εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια. Η ανάδειξη του Ελληνικού Πολιτισμού, δημιουργεί ωστόσο μία βαρειά υποχρέωση την οποία καλούνται να επωμισθούν οι θεματοφύλακές του, καθώς δεν αρκεί να έλκει ένας λαός την αίγλη από τα ερείπια και τη δόξα του παρελθόντος, ούτε να επαφίεται παθητικά στην ανούσια επίκλησή τους. Πρέπει να έχει την ικανότητα να μετουσιώσει τη δύναμη και τη λάμψη που ακτινοβολεί το προγονικό μεγαλείο, σε δημιουργική ικανότητα που θα τροφοδοτήσει μία νέα πνευματική κυοφορία, τιμώντας και πάλι με τα επιτεύγματά του την Πατρώα Γη.

Ίσως να τεθεί από κάποιους το ερώτημα: Γιατί εστιαζόμεθα στο ζήτημα της Καταγωγής; Διότι η απάντηση σε αυτό καθορίζει το ιστορικό αλλά και εθνοφυλετικό στίγμα μας, προσδιορίζει τις Αξίες και τις Παραδόσεις μας, σημασιοδοτεί όλες εκείνες τις Ιερές έννοιες για τις οποίες αξίζει και πρέπει να αγωνισθεί ο Νέος Ελληνισμός. Η γνώση του χθες, αποτελεί ένα ακαταμάχητο όπλο το οποίο μας βοηθά να σφυρηλατήσουμε την εθνική μας ταυτότητα και φυσιογνωμία, ζωτική ανάγκη της οποίας έχουμε εάν επιθυμούμε να επιβιώσουμε στο μέλλον.

Οι Έλληνες, πανάρχαιος λαός αυτοχθόνων, έλκουν την καταγωγή τους από τον Έλληνα, απόγονο του Δευκαλίωνα και της Πύρρας. Σύμφωνα με την παράδοση, ο ήρωας Έλλην απέκτησε από τη νύμφη Ορσηΐδα τρεις γιούς, τον Δώρο, τον Ξούθο και τον

Αίολο στους οποίους και διαμοίρασε τη χώρα, ονομάζοντάς τους κατοίκους της Έλληνες. Έκτοτε, η επωνυμία Έλλην, χρησιμοποιείται για να προσδιορίσει την ταυτότητα - φυλετική, ιστορική, πολιτιστική - των Ελληνικών φύλων, αντιδιαστέλλοντάς την προς τα μη όμαιμα στοιχεία, που προσλαμβάνουν τον χαρακτηρισμό "*βάρβαροι*". Η Ελληνική ομοεθνεία περιλαμβάνει τους Δαναούς, τους Πελασγούς, τους Θράκες, τους Ίωνες, τους Ιλλυριούς, τους Αχαιούς, τους Φρύγες, τους Δωριείς, τους Αιολείς κ.α. Όλα αυτά τα φύλα έζησαν και αναπτύχθηκαν στην χερσόνησο του Αίμου, καταλαμβάνοντας έναν γεωγραφικό χώρο ο οποίος εκτείνεται από τις παραδουνάβιες περιοχές έως την Κρήτη και την Κύπρο,

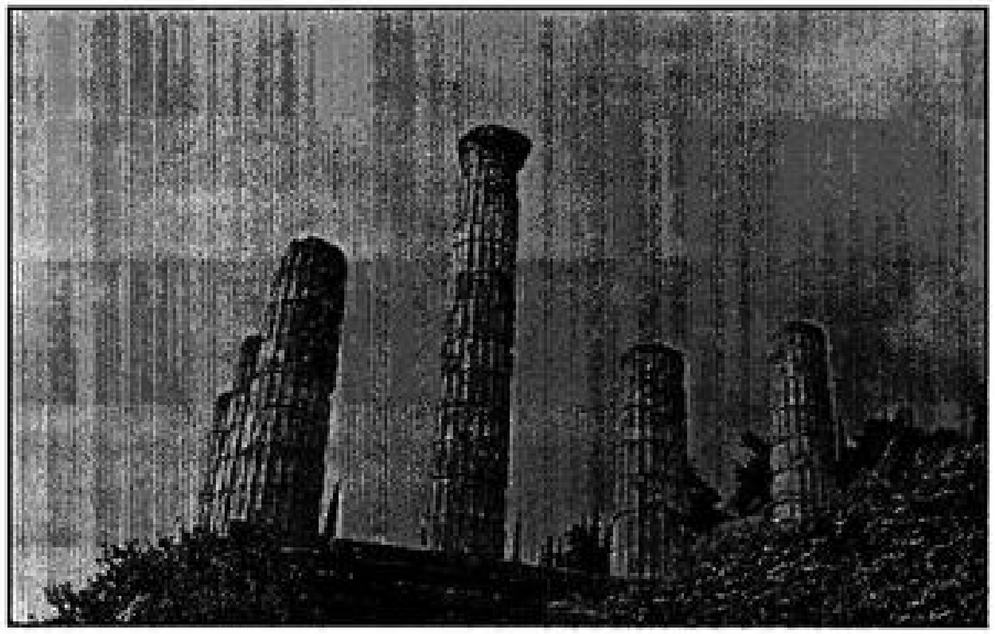

από την Μικρά Ασία μέχρι και τις οροσειρές του Καυκάσου. Μόλις επήλθε η ενδυνάμωση των Ελληνικών πόλεων, μεθοδεύθηκε η αποικιακή τους επέκταση, η οποία στράφηκε κυρίως προς την σημερινή Ιταλία αλλά και προς την Αίγυπτο. Αμφότερες δε τελούσαν υπό πρωτόγονη κατάσταση και δέχθηκαν την ευεργετική εκπολιτιστική επίδραση των Ελλήνων κατά την εποχή του Κρόνου.

Η αποικιακή αυτή διείσδυση συνεχίσθηκε προς την Μέση Ανατολή, ιδρύοντας πόλεις σε αρκετά εδάφη που σήμερα ανήκουν σε χώρες όπως η Συρία, η Παλαιστίνη, η Ιορδανία κ.α. Σε όλες αυτές τις περιοχές, τα ευρήματα βοούν σχετικά με την ανωτερότητα του Ελληνικού Πολιτισμού. Ειδικά δε ως προς την Αίγυπτο και τον υφιστάμενο μύθο σύμφωνα με τον οποίο οι Έλληνες δήθεν έλαβαν τα φώτα του Πολιτισμού από τους αιγυπτίους, πρέπει να επισημανθούν τα ακόλουθα γεγονότα τα οποία ανατρέπουν τους ανωτέρω ισχυρισμούς ολοσχερώς: Όπως αναφέρεται στον πλατωνικό διάλογο "*Τίμαιος*", αλλά και στον "*Κριτία*", ο Αιγύπτιος Ιερέας της Ίσιδος στη Σαΐδα, απεκάλυψε στον Σόλωνα, όταν ο αθηναίος νομοθέτης επισκέφθηκε τη χώρα του, ότι οι Έλληνες είναι τουλάχιστον κατά μία χιλιετία αρχαιότερος λαός από τους Αιγυπτίους, η δε απώλεια της αρχέγονης γνώσεως εκ μέρους των Ελλήνων, οφείλεται σε γενικό αφανισμό-καταστροφή την οποία δεν θυμούνται. Στην Ελληνική επίδραση επί των Αιγυπτίων συνηγορεί και ο Διόδωρος ο Σικελιώτης (βιβλίο Α, 11, 3 και 23,1 και 6 στο απόσπασμα 5 περί Οσίριδος), στα οποία αποδεικνύει τον εκπολιτισμό των Αιγυπτίων από τους Έλληνες. Απόρροια της Ελληνικής επιδράσεως στην Αίγυπτο, είναι και η ονομασία αιγυπτιακών πόλεων με τα ονόματα Ελλήνων Θεών: Ερμούπολις, Απολλωνόπολις, Πανόπολις, Ηλιούπολις κ.α. Η ίδια πηγή (1, 23,2 και 96,4) αποκαλύπτει την προέλευση των Μυστηρίων της Ίσιδος και του Οσίριδος από τα αντίστοιχα, πανάρχαια Ελληνικά Μυστήρια του Διονύσου και της Δήμητρας: "*Την μεν γαρ Οσίριδος τελετήν τη Διονύσου την αρχήν είναι, την δε της Ίσιδος τη της Δήμητρος ομοιοτάτην υπάρχειν, των ονομάτων μόνον ενηλλαγμένων*".

Η αποκρυπτογράφηση, εξ΄ άλλου, της γραμμικής γραφής Β΄, έδωσε τη δυνατότητα της αναγνώσεως των αρχείων, αποτελουμένων από πήλινες πινακίδες οι οποίες αποκαλύφθηκαν στην Πύλο και στις Μυκήνες. Από την ανάγνωσή τους προκύπτει, μεταξύ των άλλων, ότι η Κρήτη είχε καταληφθεί από τους Αχαιούς κατά τη διάρκεια της δυναστείας των Μινώων (15ος-14ος αιώνας π.Χ.).

Τα ευρήματα, ακόμη, που ήρθαν στο φως της δημοσιότητας κατά τη διάρκεια ερευνών που διενεργήθηκαν σε προϊστορικούς οικισμούς στο Διμήνι, στο Σέσκλο, στο Τσαγκλί, στο Οτζάκι, στο Σουφλί, στο Δραχμάνι, στο Λιανοκλάδι καθώς και σε άλλες τοποθεσίες ανά τον ελλαδικό χώρο, πιστοποιούν την ύπαρξη ζωής οργανωμένων συνόλων η οποία ανέρχεται σε εκατοντάδες χιλιάδες έτη. Η σύγκλιση των αρχαιολογικών, ιστορικών, εθνογραφικών και γλωσσολογικών δεδομένων, καταδεικνύουν την αδιάσπαστη πολιτιστική-φυλετική συνέχεια του Ελληνισμού μέσα στο ατέρμονο ιστορικό γίγνεσθαι. Όλα τα υπάρχοντα στοιχεία, καθώς και όλα όσα έρχονται να προστεθούν στα ήδη γνωστά, επιβεβαιώνουν τις ανωτέρω διαπιστώσεις. Στη Φθία, περιοχή της Θεσαλλίας, οι έρευνες κατέδειξαν την ύπαρξη ζωής - τουλάχιστον 100.000 χρόνων - αυτοχθόνων. Αυτόχθονες υπήρξαν και οι κάτοικοι της Αττικής, όπως βεβαιώνει ο Ηρόδοτος και ο Θουκυδίδης (Ηρόδοτος (Ι, 57, Ιβε, 145,2, ΙΙΙ, 132, Θουκυδίδης ΙΙ, 17). Νέα διάσταση στο θέμα που άπτεται της καταγωγής των Ελλήνων, δόθηκε το 1976 από τις αποκαλύψεις στις οποίες προέβη ο ανθρωπολόγος-ερευνητής Άρης Πουλιανός. Η εύρεση, στο σπήλαιο των Πετραλώνων (Χαλκιδική), σκελετού νεαρού ανθρώπου, η ηλικία του οποίου ανερχόταν σε 400.000 έτη, έδωσε νέα ώθηση στις ήδη διεξαγόμενες ερευνητικές προσπάθειες, αποκαλύπτοντας νέες, εντελώς άγνωστες, πτυχές της αδιερεύνητης Ελληνικής προϊστορίας. Τα ευρήματα του σπηλαίου των Πετραλώνων, κατέδειξαν την ύπαρξη αυτοχθόνων κατοίκων στην περιοχή της Χαλκιδικής, γεγονός το οποίο προσδιορίσθηκε χρονικά 600.000 χρόνια πριν από τις ημέρες μας. Ωστόσο η ερευνητική επιτυχία του Πουλιανού δεν υπήρξε η μόνη, προς την κατεύθυνση αυτή. Είκοσι έξι χρόνια νωρίτερα, το 1950, αρχαιολογική αποστολή απτελούμενη από γερμανούς επιστήμονες με επικεφαλής των αρχαιολόγο Μιλόϊσιτς, είχε ανακαλύψει στη θέση "*Κόκκινες Πέτρες*" της Χαλκιδικής απολιθώματα, η ηλικία των οποίων υπερέβαινε τα 100.000 χρόνια.

Περί της αυτοχθονίας των Ελλήνων, "*ομιλούν*" τα ακόλουθα αποσπάσματα, τα οποία ενδεικτικώς παρατίθενται:

"*...ότι αυτήν την χώρα την κατοικούμε, όχι κατόπιν εκδιώξεως άλλων που κατοικούσαν εις αυτήν, ούτε κατόπιν καταλήψεώς της ενώ ήταν έρημη από κατοίκους, ούτε κατόπιν εγκαταστάσεώς μας σε αυτήν σαν ομάδα αποτελουμένη από διάφορα φύλα, αλλά αντιθέτως είναι τόσον ευγενές και γνήσιον το γένος μας, ώστε εις την χώραν αυτήν, η οποία μας εγέννησεν από τα σπλάχνα της, εις αυτήν εξακολουθητικώς άνευ διακοπής κατοικούμεν, διότι είμεθα αυτόχθονες*".

Ισοκράτους Λόγοι Γ΄ Πανηγυρικός 24

"*Η χώρα μας εγέννησε τον άνθρωπο...*"

Πλάτωνος, Μενέξενος (238)

"*Έφτιαξαν (η Αθηνά και ο Ποσειδών) λοιπόν εκεί (στην Αθήνα) καλούς αυτόχθονας κατοίκους και τους βοήθησαν να αντιληφθούν ποιός ήταν ο σωστότερος τρόπος για την διακυβέρνηση της Πολιτείας τους. Τα ονόματά των έχουν διατηρηθεί, έχουν όμως χαθεί τα έργα τους από τις πολλές καταστροφές που έκαναν οι διάδοχοί τους και από τη φθορά του χρόνου*".

Πλάτωνος, Κριτίας 109Δ.

"*Την Πελοπόννησο την κατοικούν επτά φύλα. Δύο είναι γηγενή και κατοικούν στο ίδιο έδαφος που κατοικούσαν από παλιά, οι Αρκάδες, δηλαδή, και οι Κυνουρείς*".

Ηροδότους Ιστορίαι, Θ΄ 73.

"*Οι Φρύγες, όπως λένε οι Μακεδόνες όταν ζούσαν στην Ευρώπη, κοντά στους Μακεδόνες, ονομαζόταν Βρύγες. Όταν πήγαν στην Ασία μαζί με τον τόπο, άλλαξαν και το όνομα και έγιναν Φρύγες.*

Οι Αρμένιοι, άποικοι των Φρυγών, είχαν τον ίδιο οπλισμό...".

Ηροδότου Ιστορίαι Η΄ 73.

Από τα ευρήματα τα οποία έχουμε σήμερα στη διάθεσή μας, καθώς επίσης από τις μελέτες και τις γραπτές μαρτυρίες, προκύπτει ότι δεκάδες χιλιάδες χρόνια πριν από τη σημερινή εποχή, επήλθε στον ελλαδικό χώρο μίας τεράστιας εκτάσεως γεωλογική αναστάστωση, η οποία ταυτίζεται με το μυθικό συμβάν του Κατακλυσμού του Δευκαλίωνα. Από αυτό το κατακλυσμιαίο γεγονός, πιθανολογείται ότι επήλθε η καταβύθιση της Αιγηΐδας. Οι Πελασγοί, μοναδικοί επιζήσαντες στον ελλαδικό χώρο μετά την καταστροφή, εξαπλώθηκαν σε διάφορες περιοχές. Όπως εξάγεται από τις πηγές του Ηροδότου, αμφότεροι οι Αιολείς και οι Δωριείς ήταν Πελασγοί-Ίωνες, δηλαδή Έλληνες. Ο Πελασγός, γενάρχης του πελασγικού φύλου, ήταν γιός του Δία και της Νιόβης, γεννηθείς στην Αρκαδική γη. Ο δε πρώτος του γιος Λυκάονας, προέβη στην ίδρυση της πόλεως των Λυκοσούρων, η τοποθεσία της οποίας εντοπίζεται στο Λύκαιο Όρος. Σχετικά με την ιστορική καταγωγή των Πελασγών, ο Στράβων στα "*Γεωγραφικά*" (Τόμος Α'), μεταξύ των άλλων, αναφέρει και τα ακόλουθα: "*...Οι Πελασγοί ήταν αρχαίο φύλο πάσαν επιπολάσαν...παρά τοις Αιολώσι και κατά Θετταλίαν...και της Κρήτης έποικοι γεγόνασιν...και πελασγικόν άργος η Θετταλία λέγεται...πολλοί δε και τα ηπειρωτικά έθνη πελασγικά ειρήκασι...τον δε Δία τον Δωδωναίον αυτός ο ποιητής (Ο Όμηρος) ονομάζει πελασγικόν...*".

Εξ΄ άλλου ο Αισχύλος στο έργο του "*Ικέτιδες*", παραθέτει τους ισχυρισμούς του Αργείου βασιλιά προς τον Δαναό, σε σχέση με την έκταση του πελασγικού κράτους: "*Του γηγενούς γαρ ειμί παλαίχθονος ίνις Πελασγός της δε γης αρχηγέτης...*".

Σήμερα, η σε βάθος πρόοδος των αρχαιολογικών ερευνών και μελετών σε ολόκληρη την Ευρώπη, συντελεί καθοριστικά στην αποκάλυψη της μεταγενέστερης, χρονικά, επιδράσεως του Ελληνικού Πολιτισμού σε όλους τους ιστορικούς λαούς. Ενώ,

αντίθετα, δεν σημειώνεται, επιστημονικά, καμμία επίδραση των βορείων λαών στην πανάρχαιη Ελληνική κοιτίδα. Η μόνη επαφή με τους λαούς αυτούς πραγματώθηκε κατά την ιστορική εκείνη στιγμή κατά την οποία οι Έλληνες μεταλαμπάδευσαν την πεμπτουσία του πολιτισμού τους με σκοπό τον εξανθρωπισμό και την ανάταση ολόκληρης της ανθρωπότητος. Η αναμφισβήτητη αυτή διαπίστωση, ωθεί κατά τρόπο αβίαστο στην ακόλουθη ερμηνεία: Όταν πραγματώθηκε η θεμελίωση του αυτόχθονος Ελληνικού Πολιτισμού και του ορθολογιστικού-φιλοσοφικού πυρήνα στην αρχέγονη κοιτίδα του, ο Ελληνικός πνευματικός σπινθήρας επέδρασε σε ολόκληρη την τότε γνωστή οικουμένη και στους ανά περιοχή λαούς, και στο βαθμό που επεδείκνυναν δεκτικότητα αφομοιώσεως των δημιουργικών του στοιχείων, προέβαινε στον εκπολιτισμό τους, καθιστώντας τους ουσιαστικά κοινωνούς ενός ανώτερου τρόπου ζωής.

Ωστόσο κατά την εξέλιξη των ιστορικών κύκλων παρατηρούνται διακυμάνσεις ακμής και παρακμής. Μέσα στα φαινόμενα αυτών των κύκλων, εντάσονται και οι περιοδικές καταστροφές τις οποίες υφίσταται η ανθρωπότητα. Ανεξάρτητα όμως από αυτές, πάντοτε, μετά από κάθε καταστροφή, οι επιζώντες κατόρθωναν, καταβάλλοντας επίπονες προσπάθειες, να ανορθώσουν τον πολιτισμό.

Ο πρώτος παλαιολιθικός οικισμός ανακαλύφθηκε στον Ελλαδικό χώρο από γερμανούς αξιωματικούς κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Πρόκειται για μία σπηλιά, η τοποθεσία της οποίας προσδιορίσθηκε κοντά στην παλαιά λίμνη της Κωπαίδας. Όσον αφορά τα ευρήματα, εντοπίσθηκε ότι από χρονολογικής απόψεως ανήκαν στην εποχή της πλειστοκαίνου (βούρμιος περίοδος) αναγόμενα περίπου στο 25.000 π.Χ.

Εξ' άλλου ο Πλάτων στους "*Νόμους*" (Γ' Κεφάλαιο) αναφέρει ότι οι άνθρωποι πολλές φορές υπέστησαν τις καταστρεπτικές συνέπειες των κατακλυσμών. Όσοι διεσώθησαν, κατέφυγαν στις κορυφές των βουνών μεταβαλλόμενοι σε ορεσείβιους ποιμένες.

Ωστόσο, κάθε φορά που εκδηλωνόταν κατακλυσμός, χανόταν η τεχνολογία και παράλληλα και τα επιτεύγματά της.

Ανατρέχοντας στην απώτατη προϊστορία, με γνώμονα τα υπάρχοντα ευρήματα λιθοτεχνίας, έργα τα οποία ανήκουν στον "*έμφρονα άνθρωπο*", αποκαλύπτεται η θεμελίωση ενός αρχέγονου πολιτισμού με επίκεντρό του τον Ελλαδικό χώρο, οι ρίζες του οποίου ανάγονται περίπου στο 450.000 π.Χ. Πρόκειται για την περίοδο που κατατάσεται στη νεότερη παλαιολιθική εποχή. Περιοχές όπως η Ήπειρος, η Θεσαλλία, η Βοιωτία και η Ηλεία βρίθουν από ευρήματα αυτής της μορφής, διαφωτίζοντας, σε ικανοποιητικό βαθμό, άγνωστες μέχρι τώρα πτυχές του Ελληνικού Πολιτισμού.

Η μετάβαση στη Νεολιθική εποχή (7.000-2.800 π.Χ.) δημιουργεί μία νέα πραγματικότητα. Η άνθιση, εξ' άλλου, τουλάχιστον δέκα πολιτισμών με επίκεντρο τον Ελλαδικό χώρο, απετέλεσε την εξελικτική συνέχεια μίας πολιτιστικής κυοφορίας η οποία συντελέσθηκε σε προγενέστερες εποχές. Πρόκειται για τον Μινωϊκό, το Μυκηναϊκό, τον Αρκαδικό, τον Αττικό, τον Κυκλαδικό, τον Κυπριακό, τον Ιωνικό και άλλους, λιγότερο γνωστούς, πολιτισμούς.

Στο σημείο αυτό πρέπει να εξαρθεί η συμβολή των αρχαιολόγων-ερευνητών οι οποίοι με το έργο τους προσέδωσαν νέες διαστάσεις στην θεώρηση που άπτεται της καταγωγής των Ελλήνων.Οι ανασκαφές του Ερρίκου Σλήμαν στην Τροία και στις Μυκήνες, σε συσχετισμό με τις μεταγενέστερες, χρονικά, ανασκαφικές εργασίες του Έβανς στην Κρήτη, έφεραν στο φως θρυλικούς πολιτισμούς ανυπέρβλητης ακτινοβολίας, τα ιστορική ίχνη των οποίων είχαν καλυφθεί από τις μυθικές αφηγήσεις. Οι ανακαλύψεις αυτές έφεραν στο προσκήνιο την Ελληνική Προϊστορία, διευρύνοντας το γνωστικό πεδίο του ιστορικού-ερευνητή απεριόριστα.

Η εθνική συνέχεια, η σταθερότητα με άλλα λόγια της εθνικής συνθέσεως του πληθυσμού που χιλιετίες τώρα διαμένει στον ελλαδικό χώρο, συνετέλεσε καθοριστικά στην διαμόρφωση μίας ενιαίας και αμιγούς εθνικής παραδόσεως η οποία εκφράσθηκε μέσα από τις ιδεολογικές και πολιτιστικές αξίες του Ελληνισμού.

Εξ΄ άλλου η αξιοποίηση και συνεκτίμηση των αρχαιολογικών, μυθολογικών, φιλολογικών, ανθρωπολογικών και γλωσσολογικών δεδομένων, η συγκέντρωση των οποίων αποτελεί προϊόν ερευνητικού μόχθου δεκαετιών, και κατά περίπτωση αιώνων, παρέχει τη δυνατότητα για μία περισσότερο εκτεταμένη και σαφέστερη θεώρηση της καταγωγής των Ελλήνων και της αφετηρίας του Ελληνικού Πολιτισμού.

Ειδικότερα δε, όσον αφορά την Αττική Γη, οι μαρτυρίες των πηγών που αναφέρονται στην αυτοχθονία των κατοίκων της, είναι

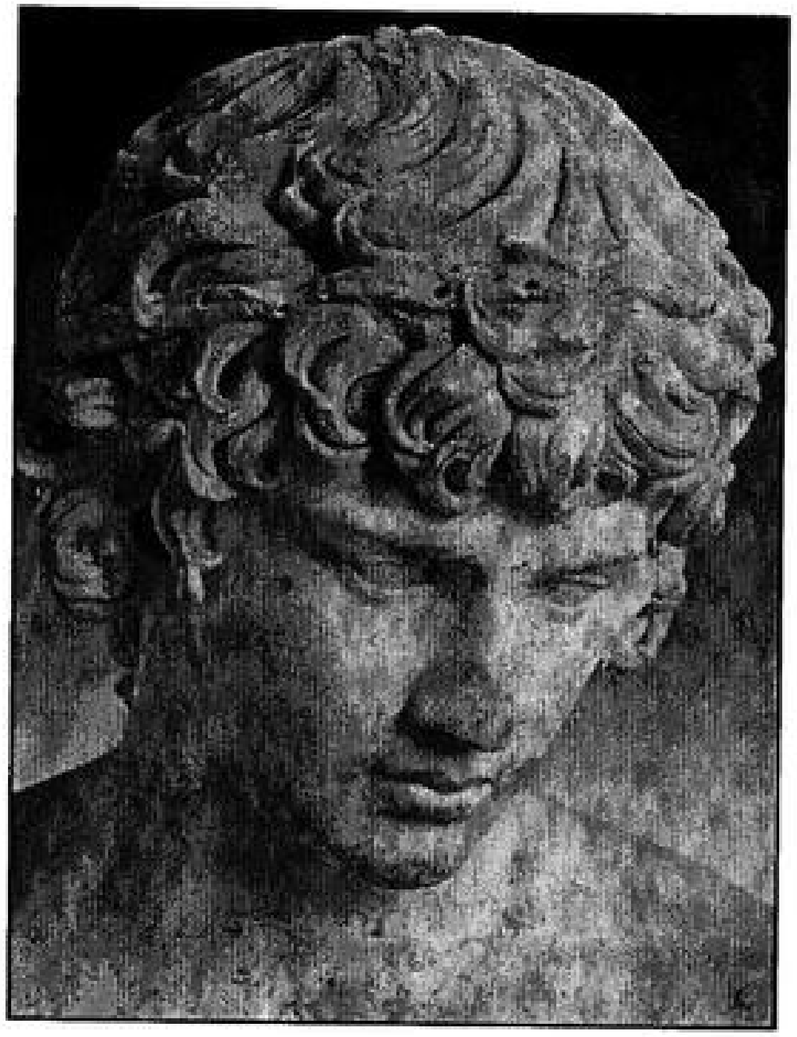

απο-
καλυπτικές: *"Την γουν Αττικήν...άνθρωποι ώκουν οι αυτοί αεί"* (Θουκυδίδης Α') καθώς και *"Είναι φάσι τας αυτόχθονας κλεινάς Αθήνας ουκ επείσακτον γένος"* (Ευριπίδης, "Ίων").

Η αυτοχθονία των κατοίκων της Ελληνικής Γης, είναι λοιπόν δεδομένη. Ας καταστεί η γνώση αυτή του παρελθόντος, θεμέλιο για μία ανατασιακή πορεία στο εγγύς μέλλον, η οποία καθίσταται από τις περιστάσεις επιτακτικά αναγκαία. Γιατί ο Πολιτισμός και ο Ανθρωπισμός πρέπει να ανθίσουν και πάλι από την κοιτίδα από την οποία εξεπήγασαν.

Καταλήγοντας, η ανακάλύψη προϊστορικού οικισμού πρόσφατα στην Θεοπέτρα της Θεσσαλίας, 50.000 ετών, κονιορτοποιεί πλήρως τις ινδοευρωπαϊκές και ανθελληνικές θεωρίες, αποδεικνύοντας την αυτοχθονία των Ελλήνων.

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ Η ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ;

Είναι σαφές ότι σήμερα όσο ποτέ ίσως άλλοτε, επέρχεται σταδιακά η ομογενοποίηση του πλανήτη. Πρόκειται για την τελική έκφανση του νοσηρού κοσμοπολιτισμού, η οποία πραγματώνεται με τη σταδιακή κατάλυση των Εθνικών δομών και ιδιαιτεροτήτων απ΄ άκρου εις άκρον της υφηλίου. Σε κάθε τομέα του πολιτισμού, της ζωής, της εργασίας, σε κάθε τομέα της ανθρώπινης δραστηριότητας, αναδύεται ένα υπερεθνικό-ισοπεδωτικό πρότυπο το οποίο προβάλλει έντεχνα ένα σύνολο οικουμενικών απαξιών, με στόχο την απόλυτη εξάλειψη των Εθνικών παραδόσεων.

Προωθώντας ενιαία πολιτισμικά πρότυπα για ολόκληρο τον κόσμο, επιδιώκεται η συνειδησιακή αλλοτροίωση των μαζών, με σκοπό να καταστούν υποχείρια των σκοπών του Οικουμενισμού. Γνωρίζοντας ωστόσο ότι η ιστορία αποτελεί απόρροια της δράσεως των Εθνικών κοινοτήτων και οντοτήτων, και όχι προϊόν της υπάρξεως μίας οικουμενικής χοάνης, ενός μωσαϊκού ανθρώπων χωρίς ταυτότητα, χωρίς αξίες και χωρίς προορισμό, γνωρίζοντας επίσης ότι η Αξία του Έθνους συνιστά ταυτόχρονα και μία βιολογική πραγματικότητα δοκιμασμένη και ισχυρότατα σφυρηλατημένη μέσα στην ατέρμονη πορεία του φθοροποιού χρόνου, συνάγεται το συμπέρασμα ότι ο νοσηρός κοσμοπολιτισμός, επιχειρεί να εναντιωθεί στη φυσική νομοτέλεια, επιδιώκει να καταλύσει μία προαιώνια φυσική πραγματικότητα, επιβάλλοντας τη φυλετική επιμειξία, την άρνηση της Εθνικής ταυτότητας, την αναγωγή του ατόμου σε μαζάνθρωπο, δούλο του χρήματος και αποθηκευτικό σάκκο τροφών.

Η αιχμή του δόρατος του νοσηρού αυτού κοσμοπολιτισμού, επικεντρώνεται στην κυριαρχία του αμερικανικού τρόπου ζωής. Πράγματι σήμερα ο πολιτιστικός ιμπεριαλισμός των αμερικανοσιωνιστών τείνει να εξαφανίσει κάθε μορφή εθνικού πολιτισμού. Οι κινηματογραφικές εταιρείες του Χόλλυγουντ, οι πολυεθνικές εταιρείες, τα διεθνή πρακτορεία ειδήσεων, τα τηλεοπτικά δίκτυα και γενικότερα τα μέσα μαζικής αποχαυνώσεως, ελεγχόμενα από τους προσκυνημένους στη Σιών, διαμορφώνουν διεθνώς ένα νέο κοσμοπολιτικό πολιτιστικό πρότυπο: τον αμερικανικό τρόπο ζωής. Οι προπαγανδιστικοί μηχανισμοί του συστήματος, επιβάλλουν παγκοσμίως έναν ενιαίο τρόπο σκέψεως και ζωής: τον αμερικανοεβραϊκό. Αποτέλεσμα αυτού του βομβαρδισμού από τα οικουμενικά μηνύματα, είναι να έχει επέλθει ένας πρωτόγνωρος μιμιτισμός, μία πολιτισμική ισοπέδωση. Δεν είναι βεβαίως καθόλου τυχαίο ότι οι λαοί σήμερα σκέπτονται κοσμοπολιτικά-αμερικανικά. Διότι δεν μπορούμε να παραβλέψουμε το γεγονός, ότι οι ΗΠΑ αποτελούν το πρότυπο και το σημείο αναφοράς του φιλελεύθερου κοσμοπολιτισμού, είναι το ζον δημιούργημα του διεθνούς σιωνισμού και των παραφυάδων του, μία τεράστια έκταση με εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπους, χωρίς κανέναν ουσιαστικό συνεκτικό δεσμό.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να αναρωτηθούμε: Ποιά είναι τα ιδανικά του "*αμερικανικού τρόπου ζωής*" που τον έχουν καταστήσει παγκόσμια αποδεκτό; Τα ιδανικά του "*αμερικανικού πολιτισμού*" που διαφημίζονται κατά κόρον, είναι είναι η θεοποίηση του χρήματος και η βία. Το αμερικανικό "*όνειρο*" του γρήγορου και εύκολου κέρδους, έναντι οιουδήποτε τιμήματος, δυστυχώς αποτελεί σήμερα την υπέρτατη αξία των ανθρώπων. Στο σημείο αυτό αντιλαμβανόμαστε την βαρυσήμαντη δήλωση του Ιταλού Εθνοκοινωνιστή Πίνο Ράουτι ότι "*ο φιλελευθεροκαπιταλισμός σκοτώνει την ψυχή των λαών*". Την ίδια ώρα, η εισροή αλλοφύλων στην χώρα μας, υπό οποιαδήποτε ιδιότητα, δρα αποτρεπετικά ως προς την Εθνική συνειδητοποίηση και δημιουργεί περαιτέρω πιέσεις αφελληνισμού. Τουλάχιστον 30 εκατομμύρια αλλότριοι ζουν σήμερα στην Ευρωπαϊκή Ήπειρο, αντιτιθέμενοι, τόσο αυτοί, όσο κυρίως αυτοί που τους έφεραν ή που τους άνοιξαν με τις πολιτικές αποφάσεις τους τα σύνορα, στον υπέρτατο Νόμο της Διαφοροποιήσεως.

Και ενώ διαγράφονται αυτές οι δυσοίωνες εξελίξεις, την ίδια ώρα τα μέσα αποχαυνώσεως δημιουργούν καταναλωτές, που συνεχώς επιζητούν να ικανοποιήσουν τις συνεχώς πολλαπλασιαζόμενες, επιτηδείως από τα Μ.Μ.Ε., πλασματικές τους ανάγκες. Το χρώμα του χρήματος έχει αντικαταστήσει παντού τις εθνικές σημαίες. Το αμερικανικό δόγμα του οικονομισμού και στις δύο του απατηλές εκδοχές, είτε ως σοσιαλισμού είτε ως καπιταλισμού, συνθλίβει κάθε ελεύθερη ψυχή. Η ανθρωπότητα μετατρέπεται σε ένα απέραντο εκτροφείο άβουλων όντων. Αν ο άνθρωπος, το άτομο εξανθρωπίστηκε και εκπολιτίσθηκε στην Αρχαία Ελλάδα, σήμερα στον αμερικανικό κοσμοπολιτισμό, μετατρέπεται σε αγέλη. Ο άνθρωπος χάνει την αξία του, καθώς έχει πλέον απωλέσει ουσιαστικά το περιεχόμενό του. Δεν είναι πλέον Άνθρωπος, γιατί δεν θρώσκει προς τα άνω, δεν επιζητεί την Ανάταση, παρά τείνει προς την ισοπέδωση.

Η "*Νέα Τάξη Πραγμάτων*", η οποία διαμορφώθηκε από τα σκοτεινά κέντρα αποφάσεων αμέσως μετά τη λήξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, έχει σκοπό να εξαλείψει κάθε Εθνικό Πολιτισμό, για να επιβάλλει απόλυτα τον αμερικανικό κοσμοπολιτισμό. Το οικουμενικό αυτό τερατούργημα αποτελεί τεχνητό κατασκεύασμα των πολυεθνικών κολοσσών, άμεσα ελεγχόμενων από τον διεθνή σιωνισμό. Στα προπαγανδιστικά εργαστήρια των πολυεθνικών εταιρειών, κατασκευάζεται η "*μουσική*", η "*τέχνη*", τα "*νέα ιδανικά*", η "*μόδα*", οι "*νέες πολιτικές*", οι "*νέες ιδεολογίες*" οι διαποτισμένες από το δηλητήριο των οικουμενικών απαξιών για να υπηρετήσουν ή κατά το ορθότερο για να καθυποτάξουν τους μαζανθρώπους. Μπορεί εύκολα να παρατηρηθεί, ότι κάθε νέο "*πολιτιστικό*" προϊόν των αμερικανικών πολυεθνικών πιθηκοποιεί τους ανθρώπους. Βλέπουμε με μία διαρκώς αυξανόμενη ένταση τους νέους όλης της οικουμένης να πηθικίζουν τα νέα "*μοντέλλα*" μουσικής, ρουχισμού ή συμπεριφοράς, που προπαγανδίζουν τα διεθνά μέσα (απο)πληροφορήσεως.

Αυτός είναι σε γενικές γραμμές, ο σχεδιασμός της πολιτιστικής-συνειδησιακής διαβρώσεως της "*Νέας Τάξεως Πραγμάτων*", η οποία υπονομεύει τους εθνικούς πολιτισμούς, καταλύει τη φυσική τάξη και υποβάλλει τις κοινωνίες σε μία αντιφυσική πραγματικότητα. Αλλά και η Πατρίδα μας τις τελευταίες δεκαετίες έχει υποστεί οδυνηρά κτυπήματα από τον διεθνιστικό αυτόν σχεδιασμό, με εμφανή πλέον συμπτώματα σε όλους τους τομείς.

Στην Παιδεία επικρατεί μία έξαρση άγνοιας, ηθικής καταπτώσεως και αφελληνισμού. Η Ελληνική Ιστορία τελεί υπό διωγμόν. Τα αρχαία ευρήματα τσιμεντώνονται και καταπνίγονται όταν δεν υφαρπάζονται ή δεν καταστρέφονται. Τα επιτεύγματα του Εθνικού πολιτισμού των Ελλήνων καλύπτονται από τα σκοτεινά πέπλα της σιωπής. Η συνομωσία της σιωπής έχει καλύψει το νόημα σημαντικών επετείων του Ελληνισμού, έχει διαστρέψει γεγονότα και έχει αποπροσανατολίσει το νεοέλληνα, μεγιστοποιώντας ότι το ασήμαντο και ελαχιστοποιώντας ότι το σημαντικό.

Όλα αυτά θα μπορούσε κάποιος να τα θεωρήσει τυχαία, προϊόντα ίσως του σύγχρονου τεχνοκρατικού πολιτισμού. Όμως αγνοεί, ότι όλα αυτά συμβαίνουν σε κάθε χώρα που έχει να επιδείξει κάποια εθνικά πολιτιστικά επιτεύγματα. Σήμερα ο διεθνισμός προβάλλει σύμφυτος με τον καπιταλισμό. Η παγκοσμιοποίηση της οικονομίας, η οποία έχει καταστεί προεξάρχον παράγοντας στην εξέλιξη κάθε είδους διεργασιών, έχει προκαλέσει την οικονομική και κατ΄ επέκταση την πολιτική κατοχή των κρατών, τα οποία καθίστανται δέσμια των πολυεθνικών κολοσσών και της μονοκρατορίας των ΗΠΑ.

Έχοντας εκτοπίσει όλες τις παραδοσιακές αξίες οι οποίες αποτελούν θεμελιώδες στήριγμα μίας Λαϊκής Κοινότητας, οι απάτριδες ιθύνοντες των διεθνιστικών πρακτικών, επιχειρούν την καθιέρωση μίας πολυφυλετικής κοινωνίας, κατά τα πρότυπα των ΗΠΑ. Επιδιώκουν τη δημιουργία ενός οικουμενικού συνοθυλεύματος, χωρίς πίστη, κοινές αξίες και ιδανικά, χωρίς Όμαιμους δεσμούς, δημιουργούν μία εκφυλισμένη κοινότητα αποτελούμενη από μωσαϊκό εθνοτήτων, με κυρίαρχο στοιχείο τη φυλετική επιμειξία.

Στα παρακμιακά πρότυπα των ΗΠΑ, κατευθύνεται σήμερα και η Ευρώπη, η οποία δέσμια των σιωνιστών και των απάτριδων πλουτοκρατών που διευθύνουν τους πολυεθνικούς κολοσσούς, τείνει να καταστεί μέσα σε λίγες δεκαετίες ενιαίο, ισοπεδωμένο σύνολο, με μορφή Ηνωμένων Πολιτειών Ευρώπης και κυρίαρχα στοιχεία τα αμερικανικά πρότυπα. Υποκινητής όλων αυτών των τεκταινομένων, είναι ο διεθνής σιωνισμός και οι ανά τον κόσμο εξουσιαστικές παραφυάδες του. Αυτός εμπνέει τους απάτριδες διεθνιστές, αναγορεύοντας σε υπέρτατη αξία το χρήμα και το υλικό κέρδος, διαφθείροντας τον Λευκό Άνθρωπο με την ακατάσχετη μανία επιδιώξεως του υλικού κέρδους, αποκόπτοντάς τον έτσι από κάθε δημιουργικό σκοπό. Προϊόν μίας φυλετικής πανσπερμίας και ο ίδιος ο αιώνιος εβραίος, επιχειρεί να φέρει τον κόσμο ολόκληρο στα μέτρα του, επιβάλλοντας διεθνιστικά πρότυπα με τη διαβρωτική δύναμη του χρήματος. Και μέχρι σήμερα, όλα δείχνουν να το έχει πετύχει. Τα διεφθαρμένα και απάνθρωπα συστήματα του εβραίου Μάρξ και του εβραίου Ροκφέλλερ, ο αχαλίνωτος κομμουνισμός που πλέον ανήκει στο παρελθόν και ο αχαλίνωτος καπιταλισμός που πλέον σήπτεται, απετέλεσαν για δεκαετίες κυρίαρχους εκφραστές της διεθνιστικής αποσυνθέσεως σε ολόκληρο τον Πλανήτη. Ο εβραιοφιλελευθερισμός, έστω και κλυδωνιζόμενος, εξακολουθεί μάλιστα να παραμένει. Πρότυπό τους ο μαζάνθρωπος, το ιδεολογικό αυτό προϊόν της ισοπεδωτικής ισότητας και της φυλετικής πανσπερμίας.

Απέναντι στον βιολογικό εκφυλισμό, τον ηθικό ξεπεσμό, την πρωτοφανή ηθική παρακμή και την πνευματική εξαθλίωση που έχει ενσκύψει, διακηρύσσουμε αταλάντευτα την πίστη στις Αξίες του Εθνικού Πολιτισμού.

Απέναντι στον παρακμιακό διεθνισμό, αντιτάσσουμε τον Ανατέλλοντα Ελληνισμό, ο οποίος συνίσταται στην προσήλωση στο Όμαιμο στοιχείο, καθώς και στις Αξίες του Ηρωϊκού τρόπου ζωής και στις πολιτιστικές παραδόσεις που εξύψωσαν το Έθνος μας και το κατέστησαν παράγοντα Εξανθρωπισμού και Εκπολιτισμού της Οικουμένης.

Πρέπει επιτέλους να κατανοήσουν όλοι ότι ο διεθνισμός αντίκειται στην ίδια την φυσική νομοτέλεια, καθώς η φύση προϋποθέτει και επιβάλλει τη διαφοροποίηση όλων των εμβίων οργανισμών. Η διαφοροποίηση αυτή που διδάσκει ότι η ανισότητα είναι απαρέγκλιτος νόμος στην ανθρώπινη φύση, βρίσκει την έκφρασή της στην φυσική κοινότητα που διακρίνεται από κοινά ψυχοσωματικά χαρακτηριστικά. Επιμέρους κοινότητες της ιδίας φυλής που διακρίνονται - διαφοροποιούνται ως προς τα ήθη και τα έθιμα, συγκροτούν την κοινότητα του Έθνους. Έτσι το Έθνος αναδεικνύεται σε ιστορικό φορέα της πολιτισμικής δημιουργίας ενός ομοιογενούς λαού ο οποίος έχει επίγνωση της καθαρότητας και της αδιάπτωτης πορείας του μέσα στον χρόνο. Και η μακραίωνη ιστορία του Ελληνισμού, αποτελεί αδιάψευστη εγγύηση για την συνέχεια του Ελληνικού Έθνους. Αυτό είναι το καθήκον μας, η διαφύλαξη και ανύψωση του Ελληνικού Έθνους, η προάσπιση της Λευκής Φυλής. Τα Ομηρικά έπη, η Ελληνική Φιλοσοφία, τα Αρχαία Μυστήρια, οι Ολυμπιακοί Αγώνες, το Απολλώνειο πνεύμα, ο Μέγας Αλέξανδρος, ο Ιουλιανός, ο Πλήθων, ο Κ. Παλαιολόγος, ο Κολοκοτρώνης και αναρίθμητες άλλοι εκφράσεις ή εκφραστές Ελληνικών προτύπων, στοιχειοθετούν τη μεγαλειώδη πολιτιστική και ιστορική παρακαταθήκη του Ελληνισμού, την επιβεβαιωμένη από τον χρόνο διαχρονική κληρονομιά. Αυτή την ιερή παρακαταθήκη, κανείς δεν έχει το δικαίωμα να τη νοθεύσει.

Αρνούμαστε τον βιασμό της φύσεως, αρνούμαστε τη διάπραξη της ύβρεως που συνεπάγεται η φυλετική επιμειξία. Με λάβαρο τον Ελληνισμό και προτάσσοντας τις Αξίες που αυτός περικλείει (Κάλλος, μέτρο, Αρμονία, σθένος, φυλετική καθαρότητα), διαδηλώνουμε την αντίθεσή μας στη διεθνιστική επέλαση και στον εκφυλισμό που αυτός συνεπάγεται. Ενάντια στον διεθνισμό για τον Ελληνισμό, για να αναδυθεί μία υγιής Πολιτεία, μία κοινωνία φιλοσόφων και πολεμιστών, για να αφυπνισθεί ο λαός αυτός και να ανατείλει μεγαλόπρεπα ο Ελληνικός Πολιτισμός που εκφράζεται από την Απολλώνεια Κοσμική Αρμονία.

Είναι ιστορική αναγκαιότητα να επέλθει και πάλι η Ε-

θνοφυλετική Αφύπνιση ως φυσικό αντίβαρο στη διεθνιστική παρακμή. Ενάντια στην πολυφυλετική χοάνη των απάνθρωπων κοσμοπολιτών, ενάντια στις απαξίες του χρήματος και της ύλης που προωθεί ο διεθνής σιωνισμός, αντιτάσουμε την Λευκή Ελπίδα, τη θέληση για Εθνική και Φυλετική Καθαρότητα.

Ο αμερικανοσιωνογενής κοσμοπολιτισμός δεν έχει τα υγιή ελεύθερα και ανθρώπινα χαρακτηριστικά του πραγματικού πολιτισμού, εδραζόμενου στις εθνικές αξίες. Και ακριβώς γι΄ αυτό το λόγο δεν έχει κανένα μέλλον.

Απορρίπτοντας την ξενολατρεία, την ξενοδουλεία και την πολτισμική εξάρτηση από ξένα πρότυπα που υποδηλώνουν συν τοις άλλοις και συμπλέγματα κατωτερότητος, ας ενστερνισθούμε και πάλι τις Ελληνικές Αξίες. Αυτές που μεταλαμπάδευσαν τον Πολιτισμό και δόξασαν την έννοια Έλλην. Οι κοινωνοί του Πολιτισμού και του Φυλετικού Ανθρωπισμού, έχουμε ιερό χρέος να μην επιτρέψουμε την παράδοση των αγίων τοις κυσί. Στους απάτριδες διεθνιστές, στους αποκομμένους από τον εθνικό κορμό και στους εκφραστές ενός εκφυλισμένου και παρηκμασμένου κόσμου, αντιτάσουμε τα αιώνια Ελληνικά πρότυπα, όπως αυτά κωδικοποιούνται και συμπυκνώνονται στο ακόλουθο τρίπτυχο:

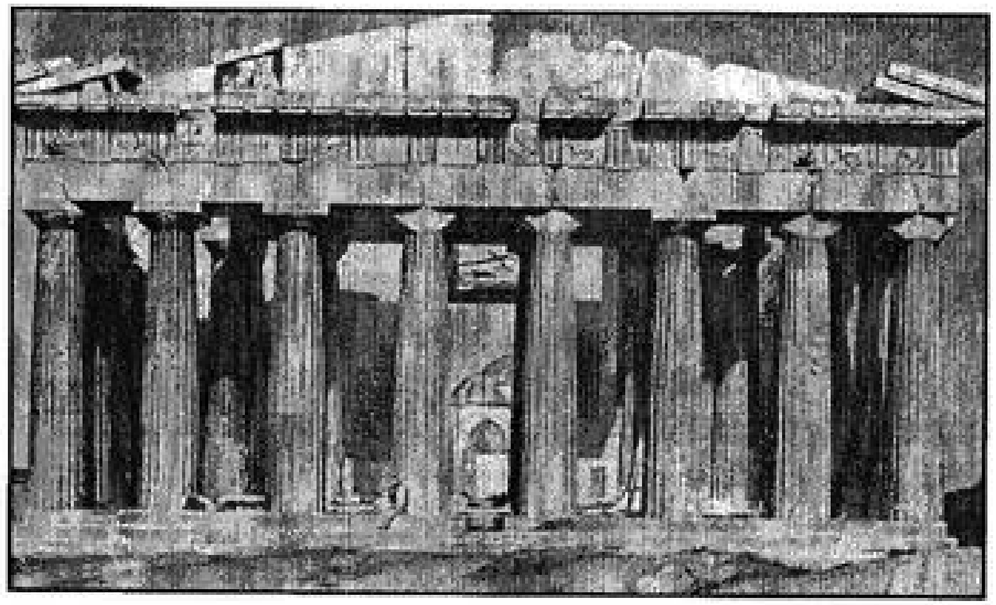

ΦΡΑΓΜΟ ΣΤΟΝ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΟΣΜΠΟΛΙΤΙΣΜΟ. ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΤΣΕΚΟΥΡΙ, ΣΤΟΥΣ ΝΟΘΕΥΤΕΣ ΤΗΣ ΡΑΤΣΑΣ. Για να ανήκει πραγματικά και οριστικά πλέον **Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ..**

ΗΡΩΪΚΗ ΗΘΙΚΗ

Υπό τον όρο Ηρωϊκή Ηθική εννοείται ένα σύνολο αρχών και αξιών που συνθέτουν το πρότυπο μίας εξιδανικευμένης συμπεριφοράς, ενός τρόπου ζωής ο οποίος διαπνέεται από τα στοιχεία της γενναιότητος-ανδρείας καθώς και της ανυστερόβουλης προσφοράς.

Η διαμόρφωση της Ηρωϊκής Ηθικής ανάγεται στην Ομηρική περίοδο, κατά τη διάρκεια της οποίας κυριαρχούν οι επικές αξίες και το Κλέος, η επική αυτή δόξα αναδεικνύεται σε μέγιστη αρετή. Το Κλέος σε συσχετισμό με την υστεροφημία, αποτελεί επιδίωξη κάθε σώφρονος θνητού.

Αντικείμενο της Ηρωϊκής Ηθικής είναι η υπεράσπιση των βωμών και των εστιών της Πατρώας Γης, καθώς και η διαφύλαξη και προάσπιση της Τιμής και της Αξιοπρέπειας της Κοινότητας. Με επίκεντρο την εμπέδωση της Ηρωϊκής Ηθικής, σφυρηλατείται η Πολεμική Αρετή των Ελλήνων, η οποία κοσμεί με πολλές σελίδες ηρωϊσμού και αυτοθυσίας την Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, στη διαχρονική της πορεία.

Μέσα από τους αδιάκοπους αγώνες του Ελληνικού Έθνους, κατά τη διαδρομή της μακραίωνης ιστορικής του πορείας, διακρίθηκαν θαρραλέοι και ατρόμητοι αγωνιστές, οι οποίοι δόξασαν τον Ελληνισμό στο πεδίο της τιμής και της μάχης, αναδεικνυόμενοι σε Ήρωες. Η συμπεριφορά όλων αυτών των σεβαστών μορφών, διαπνεόταν από τις αρχές της Ηρωϊκής Ηθικής.

Το ιδεολογικό περιεχόμενο της Ηρωϊκής Ηθικής, απόλυτα συνυφασμένο προς τις παραδόσεις μίας Κοινότητος Πολιτισμού και Αίματος, εστιάζεται στην αντίληψη ότι το Καθήκον της προσφοράς προς το σύνολο προεξάρχει παντός ατομικού προνομίου και δικαιώματος. Πιστοί σε αυτή την παράδοση τιμής, ο Λεωνίδας

έπεσε μαχόμενος με 300 Λακαιδεμονίους και 700 Θεσπιείς στις Θερμοπύλες, "*πιστοί τοις κοίνων ρήμασι πειθόμενοι*". Πολύ νωρίτερα, από χρονικής απόψεως, ο Αθηναίος βασιλιάς Κόδρος είχε θυσιασθεί για τη σωτηρία της πόλεώς του. Βασική αντίληψη της Ηρωϊκής Ηθικής, άκρατα διαποτισμένης από το Πνεύμα της Ανυστερόβουλης Θυσίας, είναι ότι κάθε μορφή Αγώνος πρέπει να διεξάγεται ακόμη και εάν όλα τα δεδομένα και οι συγκυρίες προδιαγράφουν την αρνητική έκβασή του. Από αυτό το τραγικό μεγαλείο εμπνεύσθηκε και ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, όταν χανόταν έφιππος, μέσα στον ορυμαγδό της μάχης, κατά την Άλωση της Κωνσταντινουπόλεως.

ΤΟ ΗΡΩΪΚΟ ΠΡΟΤΥΠΟ

Ο Ήρωας κατατάσεται σε εκείνο τον ανθρώπινο τύπο ο οποίος διακατέχεται από ανώτερα ιδανικά και διαπνέεται από ευγενείς σκοπούς. Δεν αποτελεί μία πολεμοχαρή προσωπικότητα, απλά έχει αφ' ενός αναπτύξει στο έπακρο το αίσθημα της ευθύνης και της ανιδιοτελούς προσφοράς, αφ' ετέρου έχει επίγνωση του γεγονότος ότι η Ζωή αποτελεί έναν συνεχή πόλεμο, ο οποίος απαρτίζεται από άπειρες, καθημερινές, μάχες τις οποίες και καλείται να αντιμετωπίσει. Για τον Ήρωα, η εφήμερη ζωή πρέπει να θυσιασθεί προκειμένου να διαφυλαχθούν Αιώνιες Αξίες, όπως η Πατρίδα και η Λαϊκή Κοινότητα. Εμπνεόμενοι από τις αρχές του Ηρωϊκού Τρόπου Ζωής, οι Αγωνιστές του 1821 ύψωσαν το Επαναστατικό Λάβαρο και αποδύθηκαν στον απελευθερωτικό αγώνα τους. Διαποτισμένος από το πνεύμα της Θυσίας υπέρ του Εθνικού συνόλου, ο Παύλος Μελάς και οι σύντροφοί του Αξιωματικοί εγκατέλειψαν την κοσμοπολίτικη ζωή των Αθηνών και ανέβηκαν

στην Μακεδονία όπου έπεσαν για την απελευθέρωση της Μακεδονικής Γης από τους τουρκοβούλγαρους δυνάστες. Το ίδιο ακριβώς πνεύμα αγώνα και προσφοράς, διέκρινε τους Καραολή, Δημητρίου, Αυξεντίου, Παλληκαρίδη και εκατοντάδες άλλους ανώνυμους αγωνιστές της ΕΟΚΑ που αποδύθηκαν σε έναν ιερό αγώνα με σκοπό τον Κυπριακό λυτρωμό δια της Ενώσεως με τον Εθνικό κορμό. Από το ίδιο αυτό πνεύμα συνέπειας προς αρχές και παραδόσεις, υπαγορεύθηκε και η θυσία των Τ. Ισαάκ και Σ. Σολωμού πέρυσι το καλοκαίρι στην διαχωριστική ζώνη του Αττίλα. Ο Ήρωας-φορέας της ηρωϊκής ηθικής, αψηφεί τον θάνατο, διότι γνωρίζει ότι η τιμή και η ψυχή του Έθνους και της Πατρίδος έχει μεγαλύτερη σημασία από τη ζωή των εφημέρων ατόμων. Επιπλέον, αισθάνεται ότι εκείνος είναι ο μοναδικός υπερασπιστής της Πατρίδος, θεωρώντας ότι από αυτόν και μόνο εξαρτάται η σωτηρία της. Πιστεύει ότι εάν εκείνος δεν αποδυθεί σε αγώνα για την προάσπιση των Εθνικών συμφερόντων, ουδείς άλλος θα το πράξει. Αυτό το πνεύμα ήταν εκείνο που διατήρησε τον Ελληνισμό και τον διέσωσε από τον αφανισμό σε κρίσιμες περιστάσεις, αυτή η αντίληψη του έδωσε τη δύναμη να αναγεννάται όπως ο Φοίνικας αναγεννάται αενάεως από την τέφρα του.

Ακλόνητη πίστη σε έναν σκοπό και σε μία ιδέα, παντελής απουσία του παράγοντα του ατομοκεντρικού ωφελιμισμού,

υπαγωγή του ατόμου σε μία ευρύτερη-συλλογική προοπτική υπηρετήσεως των συμφερόντων της Πολιτείας και προάσπιση, μέχρι εσχάτων, των αγωνιστικών ιδανικών, αυτές είναι οι αρχές επί των οποίων εδράζεται η Ηρωϊκή Ηθική. Χαρακτηριστικό γνώρισμα του Ήρωος είναι ότι μάχεται, με απαρέγκλιτη συνέπεια, προς υπεράσπιση των θέσεών του, ακόμη και εάν η ήττα του είναι προδεδικασμένη, αγωνίζεται μέχρις εσχάτων *"υπέρ βωμών και εστιών"* ακόμη και όταν γνωρίζει ότι η αντίστασή του δεν πρόκειται να αλλάξει τον ρου των γεγονότων. Εδώ ακριβώς έγκειται το τραγικό μεγαλείο της ενσυνείδητης θυσίας του και της μεγαλειώδους προσφοράς του. Γι΄ αυτό και η Μητέρα Γη, όχι μόνο δέχεται τον καρπό της προσφοράς του, αλλά του προσδίδει και αναγεννητική δύναμη, όπως εύστοχα επισημαίνει ο Ιωάννης Μεταξάς *"Οι Ήρωες δεν θνήσκουν, πίπτουν, η δε γη πίνουσα το Αίμα των τους Αναγεννά"*.

Εννοείται βέβαια ότι ο Ήρωας κατατάσσεται σε μία διαβάθμιση κατά πολύ ανώτερη αυτής του κοινού θνητού, διακρινόμενος όχι απλώς για την ανδρεία που επιδεικνύει, αλλά και για ένα ολόκληρο πλέγμα αρετών, ανάμεσα στις οποίες διακρίνεται η ευθύτητα, η ανιδιοτέλεια εκφραζόμενη ως ανυστερόβουλη προσφορά, η ευλαβική προσήλωση σε έναν ευγενή σκοπό καθώς και η πίστη στην αντίληψη πως η υπεράσπιση της Πατρίδος και η υπηρέτηση των Αξιών της Λαϊκής Κοινότητος συνιστά τον Υπέρτατο Νόμο. Κεντρική αντίληψη της Ηρωϊκής Ηθικής είναι ότι το Άτομο οφείλει να θυσιασθεί προκειμένου να διασωθεί η ψυχή του λαού και να διασφαλισθεί η ευημερία του συνόλου. Αντίληψη διαμετρικώς αντίθετη προς τα ιδεολογικά νεφελώματα-εκφράσεις του Ατομοκεντρικού ωφελιμισμού, τα οποία πρεσβεύουν την άποψη πως η υπηρέτηση των συμφερόντων και των επιδιώξεων του ατόμου απαιτεί την θυσία των σκοπών του συνόλου.

Η ΗΡΩΟΛΑΤΡΕΙΑ

Κατά τον Πλάτωνα, οι Ήρωες βρίσκονται ένα σκαλοπάτι κάτω από τους Ημιθέους στην εξελικτική εκείνη ατραπό που τείνει στην Θέωση και στην εξιδανίκευση-τελειοποίηση του Ανθρώπου-Λαϊκού Δημιουργού. Στα πλαίσια αυτών των σκέψεων εντάσσεται και η εκδοχή εκείνη που θέλει την προέλευση του όρο Ήρως από τη λέξη Έρως, υποδηλώνοντας την αντίληψη ότι η γένεση του Ήρωος αποτελεί προϊόν βιολογικού συγκερασμού της θνητής ανθρώπινης φύσεως με την αθάνατη Θεϊκή.

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν το γεγονός ότι ήδη από το απώτατο παρελθόν αναπτύσεται η Ηρωολατρεία, κατά την οποία η απότεισση σεβασμού και τιμής προς τους εκλιπόντες Ήρωες προσλαμβάνει θρησκευτικές-λατρευτικές διαστάσεις.

Δεν είναι λίγοι οι Ήρωες εκείνοι που αναγνωρίζονται και τιμώνται εν είδει τοπικών αγίων ή κατά το ορθότερο ημιθέων, κατηγορία στην οποία τους κατατάσει άλλωστε τόσο ο Όμηρος όσο και οι μεταγενέστεροι Ησίοδος και Πίνδαρος.

Η Ηρωολατρεία εδραζόταν στην αντίληψη ότι οι Ήρωες κάθε τόπου επωμίζονται την ευθύνη της προστασίας και της διαφυλάξεώς του από εχθρικές επιβουλές. Μέσω των εναγισμών (προσφορές μελιού, κρασιού, γάλακτος και λαδιού) ή ειδικών τελετών που διοργανώνονταν στους τύμβους και στα πάσης φύσεως Ηρώα (Τύμβος Μαραθώνος, Σαλαμίνος, Μνημεία Ιεράς Οδού, Λέοντος Αμφιπόλεως, Χαιρωνείας κ.α.) αποδίδονταν στους τεθνεώντες Ήρωες θεϊκές τιμές, αντάξιες της τιτάνιας προσφοράς τους.

Ήρωες πανελλήνιας ισχύος όπως ο Ηρακλής αλλά και τοπικής αναγνωρίσεως όπως ο Κόδρος και ο Θησέας, ο Κάστωρ και ο Πολυδεύκης στην Σπάρτη, ο Κάδμος στην Θήβα, ο Ιάσων στη Θεσσαλία, ο Τελαμών στη Σαλαμίνα, σφράγισαν με τις μορφές και τις παραδόσεις τους το πνεύμα μίας ολόκληρης επικής εποχής.

Ο ΗΡΩΪΚΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ ΠΑΝΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ

Σήμερα, σε μία εποχή κυριαρχίας του επίπλαστου ευδαιμονισμού και του άκρατου ωφελιμισμού, η ηρωϊκή ηθική και κατ΄ επέκταση οι εκφάνσεις της, τείνουν να εκλείψουν από τον σύγχρονο κόσμο των απαξιών, της υποκρισίας και της ευτέλειας. Σε έναν κόσμο που διακρίνεται από έλλειψη τιμής, αξίες όπως η Πατρίδα, το Έθνος, ο Ηρωϊσμός, φαντάζουν άνευ περιεχομένου.

Η εποχή των απάτριδων και των κοσμοπολιτών, οπωσδήποτε απέχει παρασάγγες από την εποχή των Ομηρικών επών και του θρυλικού Τυρταίου που ενέπνεε τους συμπολεμιστές του με τους ηρωϊκούς στίχους του. Ο αντι-ηρωϊσμός όμως δεν αποτελεί αυτόνομο φαινόμενο, αποτελεί απόρροια της ευρύτερης καταπτώσεως στην οποία έχει περιέλθει η νοσούσα κοινωνία μας. Όταν οι ταγοί της Πολιτείας, συχνά απάτριδες, αστράτευτοι και δημαγωγοί, με τα λόγια και τα έργα τους αποδεικνύονται ελάχιστοι έναντι των περιστάσεων, όταν αποτελούν πρότυπα προς αποφυγή, όταν αδυνατούν αλλά και αρνούνται να εμπνεύσουν το λαό τον οποίο θα πρέπει να κατευθύνουν δια των πράξεών τους, τότε καθίσταται σαφές ότι οι πρώτοι φυγόμαχοι, οι πρώτοι αρνητές του ηρωϊκού τρόπου ζωής είναι οι προκλητικοί εξουσιαστές. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να επισημανθεί ότι ο Ηρωϊσμός απορρέει από μία ευρύτερη θεώρηση και στάση ζωής που προσδιορίζεται από την ευθύτητα και την αποφασιστικότητα έναντι οιουδήποτε τιμήματος. Γι΄ αυτό άλλωστε αποτελεί και ένα αμιγώς Ελληνικό φαινόμενο, συνιστώντας έναν αληθινό κώδικα τιμής ο οποίος προσιδιάζει μόνο στους θεματοφύλακες των Αξιών και των Παραδόσεων της Λευκής Φυλής.

Σήμερα, και ενώ η Πατρίδα μας διέρχεται εσωτερικές και εξωτερικές επιβουλές, είναι ιστορική αναγκαιότητα εάν επιθυμούμε την Εθνική επιβίωση, να ενστερνισθούμε τις Αρχές της Ηρωϊκής Ηθικής, έχοντας ως απαρέγκλιτο οδηγό στην πορεία μας αυτή την φωτεινή φυσιογνωμία του Ελληνολάτρη Περικλή Γιαννόπουλου ο οποίος διατράνωσε το καθήκον κάθε συνειδητοποιημένου Έλληνα με την επιγραμματική ρήση: **Η΄ ΕΛΛΑΣ Η΄ ΤΕΦΡΑ!**

Ο Φιλόσοφος Σωκράτης ισχυρίσθηκε ότι "*Ουκ εν τω πολλώ το Ευ*". Πράγματι αυτή η ρήση συνιστά φυσικό νόμο και βρίσκει την εφαρμογή και στον ανθρώπινο παράγοντα. Ανέκαθεν οι λίγοι και εκλεκτοί αγωνίσθηκαν για την Τιμή του Έθνους και τη Μεγαλοσύνη της Πατρίδος. Αναμφίβολα οι Ήρωες ανήκουν σε αυτούς, γι΄ αυτό είχαν διασφαλίσει την υστεροφημία τους. Οι πολλοί και δειλοί, οι αναποφάσιστοι, οι ευνοιοκράτες και οι τυχάρπαστοι - αληθινοί "*επιστήμονες*" του καιροσκοπισμού - σε κάθε εποχή, σε κάθε περίσταση, απλώς ακολουθούν τον εκάστοτε ισχυρό, ευρισκόμενοι σε έναν αδιάκοπο συμβιβασμό.

Η πρακτική εμπειρία της καθημερινότητος, μας ωθεί στο συμπέρασμα ότι η Ζωή είναι ένας συνεχής Πόλεμος που απαρτίζεται από ατέλειωτη σειρά μαχών. Γι΄ αυτό, όποιος θέλει να ζήσει, κυριολεκτικά και μεταφορικά, πρέπει να πολεμήσει, σε εθνικό είτε σε ατομικό επίπεδο. Τίποτε στη ζωή δεν προσφέρεται, δεν παραχωρείται αλλά διεκδικείται και αποκτάται δια της καταβολής προσπαθείας, το μέγεθος της οποίας είναι ανάλογο προς την έκταση του σκοπού. **Η ΜΟΝΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΠΑΘΙ**, διατείνεται ο Περικλής Γιαννόπουλος, εμπνευστής μίας Νέας Ηρωϊκής Ηθικής. Σ΄ αυτή την μάχη της επιβιώσεως αλλά και του θριάμβου, η Ηρωϊκή Αντίληψη της Ζωής θα πρέπει και πάλι να μας καθοδηγήσει, όπως και τότε που υπό την ευεργετική επίδρασή της μεγαλουργούσε ο Ελληνισμός. Προτού οι Εφιάλτες ανοίξουν και νέες Κερκόπορτες, προτού επελάσουν οι νεοβάρβαροι και ισοπεδώσουν ότι πλέον απέμεινε σ΄ αυτόν τον τόπο. Γιατί ο επίπλαστος ευδαιμονισμός και ο εφησυχασμός δεν αποτελούν πανάκεια...

Κατά την έναρξη του θρυλικού και Νικηφόρου Έπους των 1940, ο Κωστής Παλαμάς προέτρεψε τον Ελληνισμό να αναβαπτισθεί στις Αρχές και τις Ηρωϊκές Αξίες των Προγόνων του, λέγοντας επιγραμματικά: "*Αυτόν τον λόγο θα σας πω, δεν έχω άλλον κανένα, μεθύστε με τ΄ αθάνατο κρασί του Εικοσιένα*". Από αυτό το ίδιο, ανόθευτο, κρασί, πρέπει να μεθύσουμε και εμείς σήμερα, μεταλαμπαδεύοντας τις αρχές του Ηρωϊκού Τρόπου Ζωής στους νεώτερους. Γιατί όσο ζει ο Ηρωϊσμός, θα ζει και η Ελπίδα και ο πόθος της εκπληρώσεως...

ΕΛΛΗΝΟΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

Η σημερινή εποχή την οποία διανύει ο Ελληνικός Κόσμος, και κατ΄ επέκταση ολόκληρη η υφήλιος, εποχή βαθειάς κρίσεως και αποπροσανατολισμού, χαρακτηρίζεται αναμφίβολα από τη διασάλευση ζωτικών αξιών και την διαπόμπευση αναγνωρισμένων θεσμών. Μέσα στον κυκεώνα αυτό, έχει επέλθει ο κλονισμός και η φθορά προαιώνιων θεσμών και παραδόσεων. Από την στυγνή επέλαση της διαφθοράς και της ηθικής σήψεως, δεν μπόρεσε να διαφυλαχθεί ούτε βέβαια το λειτούργημα της πολιτικής, το οποίο αλλοτροιώθηκε και διασύρθηκε και αυτό με τη σειρά του, στον βωμό εξουσιαστικών και ωφελιμιστικών σκοπιμοτήτων.

Η αναγωγή πλέον της πολιτικής ζωής σε μία εμπορευματική διαδικασία, η διαστρέβλωση της υψηλής έννοιας της πολιτικής και η γενικότερη κατάπτωση που έχει συντελεσθεί, είχε σαν αποτέλεσμά της την καθολική εξαχρείωση. Η πολιτική, από την επίδειξη της καλής φροντίδας για την έκβαση των κοινών ζητημάτων που αφορούν την Πολιτεία, κατέληξε μία επικερδής ενασχόληση, αποκομμένη από κάθε υγιή προοπτική. Προσαρμοσμένη στους ευτελείς πόθους και στις χαμερπείς αναζητήσεις των ευκαιριακών πολιτικών, η πολιτική λειτουργία απροκάλυπτα εκπορνεύθηκε.

Η ανάθεση της προασπίσεως των ζωτικών συμφερόντων της Πολιτείας σε ανάλγητους και απάτριδες εξουσιαστές, οι οποίοι με το πρόσχημα της εκφράσεως της *«λαϊκής εκφράσεως»* καθιέρωσαν την πλέον ανθελληνική μορφή κοινοβουλευτικής δικτατορίας, είχε σαν αποτέλεσμα την συρρίκνωση του Ελληνισμού. Και συνακόλουθα την παρακμιακή καθίζηση της Πολιτείας, η οποία συνιστούσε την πολιτική αποκατάσταση του Έθνους, διαμορφώνοντας ένα μισελληνικό κρατίδιο το οποίο ανέκοψε την δημιουργική ώθηση του Ελληνικού Κόσμου, σε όλους τους τομείς, και ευθύνεται, μεταξύ των άλλων, για την καλλιέργεια ενός συναισθήματος ηττοπάθειας, ξενομανίας καθώς και για την τεχνητή δημιουργία ενός συμπλέγματος κατωτερότητας. Χάρη σ΄ αυτό, μαζοποίησε και υπέταξε τον εμφανίζοντα παθητικές διαθέσεις λαό, μεταβάλλοντάς τον σε ευμετάβλητο όχλο.

Το ανθελληνικό κατεστημένο έχοντας αναγορεύσει το μειοδοτικό δόγμα *«Δεν διεκδικούμε τίποτε και από κανέναν»* σε κυρίαρχο στοιχείο της ασκούμενης εξωτερικής πολιτικής, παγίωσε την προκατάληψη της *«ψωροκώσταινας Ελλάδας»*, η οποία *«μικρά πλην όμως έντιμος»* ήταν αναγκαίο, δήθεν, να προσδεθεί στο άρμα του ξένου παράγοντα για να επιβιώσει.

Η εμμονή των μισελλήνων πολιτικών να ανταποκρίνονται δουλοπρεπώς στα κελεύσματα του κατ΄ επίφασιν *«Ελεύθερου Κόσμου»* μεθόδευσε την υπογαγή της χώρας μας στα σκοτεινά σχέδια της ξενοκρατίας, κατακρεουργώντας συγχρόνως τον Ελληνισμό. Εθνική διαίρεση, εδαφικός διαμελισμός, απώλεια προσανατολισμού και οικονομική εξάρτηση, είναι μερικά από τα άμεσα αποτελέσματα αυτής της τακτικής, συνέπειες τις οποίες εξακολουθεί να υφίσταται αδιάκοπα ο Ελληνισμός. Πιστό στο δόγμα του ραγιαδισμού και της υποτέλειας, το πολιτικό κατεστημένο υμνολογούσε τους *«συμμάχους»* κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ενώ εκείνοι σε ένδειξη...ευγνωμοσύνης προς τον μαχόμενο Ελληνισμό, αλλά και σε απόδειξη της αναγνωρίσεως της ενεργού συμπαραστάσεως της χώρας μας, αφαίρεσαν από τον Ελλαδικό κορμό την Βόρειο Ήπειρο, αιματοκύλισαν την Κύπρο, υπέθαλψαν την καταστρεπτική για τον Ελληνισμό αναμέτρηση του 1946-1949. Είναι οι ίδιοι που κατά τον εθνοαπελευθερωτικό αγώνα του 1821 επιχειρούσαν να αρπάξουν ολόκληρες περιοχές του Ελληνισμού, μέσω των ληστρικών *«δανείων»* τα οποία από κοινού με τους εβραίους τοκογλύφους έδιδαν προς το επαναστατημένο γένος.

Σύσσωμοι οι ηγέτες των πολιτικών κομμάτων-διαφθορείων, υϊοθέτησαν ανεπιφύλακτα τον διεθνισμό, εκποιώντας απροκάλυπτα τη χώρα μας στο βωμό σκοτεινών συμφερόντων. Αυτοί οι οποίοι αμπεμπολούν τις Αλύτρωτες Πατρίδες και ενέχονται ακόμη και σε εγκληματικές συνδιαλλαγές με στοιχεία του υποκόσμου, είναι αδίστακτοι δολοφόνοι του Ελληνισμού και δρουν απροσχημάτιστα προκειμένου να φέρουν σε πέρας τους αντεθνικούς σκοπούς τους. Είναι προφανές ότι το υφιστάμενο πολιτικό σύστημα εξυπηρετεί άνομα συμφέροντα, ενώ χορηγώντας πιστοποιητικά υποτέλειας, έχει βυθίσει στην καταισχύνη και στην ανυποληψία τον Ελληνισμό. Οι υπαίτιοι της ανεργίας, της καταλύσεως του κράτους, οι φορείς της κοινωνικής αποσυνθέσεως και των αδιάκοπων εκποιήσεων δεν είναι δυνατό να εκπροσωπούν τον Ελληνισμό. Είναι οπωσδήποτε απαράδεκτο αλλά περισσότερο τραγικό να κρατούν τα ηνία του Ελληνισμού στα χέρια τους στυγνοί έμποροι ιδεών, ευθυνόφοβοι ρητορίσκοι, πολιτικές πόρνες και στρατευμένα φερέφωνα σκοτεινών δυνάμεων που εννοούν την πολιτική σαν μία διατεταγμένη υπηρεσία. Επίσης είναι εξωφρενικό στο όνομα βαρύγδουπων διακηρύξεων με αντιπροσωπευτικότερες αυτές της επίπλαστης ελευθερίας και της δημοκρατικής ισότητας, να καταλύεται κάθε νόμος και ηθικός φραγμός, να θανατώνονται τα ιστορικά πεπρωμένα του Ελληνισμού και να επέρχεται η ισοπέδωση. Είναι ανεπίτρεπτο το γεγονός ότι οι λαϊκές μάζες παρασύρονται ηθελημένα στην τεχνητή διελκυστίνδα του συστήματος, μετέχοντας συνειδητά στην τραγοκωμωδία της διπολικής εναλλαγής κομμάτων στην εξουσία, είτε εγκλωβίζονται σε άλλα, μικρότερα παγιδευτικά υποκατάστατα των μεγάλων εξουσιαστικών μηχανισμών τα οποία διαιωνίζουν συγκεκαλυμένα τον έλεγχο και την καθοδήγηση της κοινής γνώμης.

Το Έθνος παρακολουθεί παθητικοποιημένο τα πολιτικά δρώμενα και ανίκανο να αντιδράσει υγιώς, αποτρέποντας την τεράστια σιωνιστική πλεκτάνη η οποία στο όνομα της *"ευρωπαϊκής ενώσεως"* αφαιμάζει και αλλοτροιώνει το Εθνολαϊκό σύνολο και καταλύει κάθε έννοια Εθνικής ιδιαιτερότητας και ισχύος, οδεύει προς την απόλυτη εξάλειψή του. Την καταστροφική αυτή επέλαση του κοσμοπολιτικού χάους, οι εκπρόσωποι της πολιτικής παρακμής την παρουσιάζουν εξωραϊσμένη, για παραπλανητικούς λόγους, σαν ευοίωνη και αναγκαία προοπτική...

Η καθιέρωση του κοινοβουλευτικού βίου και η ανάδειξη κυβερνήσεων διαμέσω της παρωδίας των εκλογών (παρωδία της λαϊκής κυριαρχίας), όπου καθοριστικός παράγοντας καθίσταται η ποσοτική πλειοψηφία, η ακατάσχετη ψευδολογία και η οικονομική υπεροχή, εκτοπίζοντας κάθε ποιοτικό κριτήριο και καταργώντας κάθε έννοια πολιτικής ηθικής, επέφερε την κατάπτωση της πολιτικής ζωής, οδηγώντας την σε οριστική αποσύνθεση. Η οριοθέτηση των κινητικών πλαισίων του ιδεολογικού και πολιτικού γίγνεσθαι σε έναν στενό και περιορισμένο χώρο που φαινομενικά φαντάζει ευρύς αλλά στην ουσία εξυπηρετεί απόλυτα τις εξουσιαστικές επιδιώξεις με τα διάφορα στεγανά -η υπέρβαση των οποίων αποβαίνει απόπειρα άκαρπη αφού πέρα από κάθε έκφραση του συστήματος ορθώνεται ένα αδιαπέραστο τείχος και βασιλεύει η συνομωσία της σιωπής- εγκλωβίζει κάθε δημιουργική εξέλιξη και καθηλώνει κάθε θετική διεργασία που αποβλέπει στην επίτευξη της ανατασιακής προοπτικής.

Ο λαός, απορροφημένος από τις βιοποριστικές του ενασχολήσεις και προσηλωμένος σε ευτελείς στόχους, σε εφήμερες προσδοκίες, διακατέχεται από πλήρη άγνοια σχετικά με την ουσία των πολιτικών ζητημάτων. Έχοντας εναποθέσει το δικαίωμα της ασκήσεως της πολιτικής λειτουργίας στους κατ΄ επάγγελμα πολιτικούς -η περίπτωση των οποίων, άκρως νοσηρή, προσιδιάζει στο φαινόμενο των σοφιστών και των δημαγωγών της αρχαιότητος-, αρκείται σε μία υποτονική-παθητική στάση η οποία συνίσταται στην

επικύρωση των προκαθορισμένων επιλογών και αποφάσεων που λαμβάνει ο εκάστοτε "*ιθύνων νους*" του διεθνούς συστήματος, συμβάλλοντας κατ΄ αυτό τον τρόπο στην νομότυπη, από τους φαύλους πολιτικούς, υφαρπαγή της εξουσίας. Πρέπει να κατανοήσουμε ότι η χώρα έχει καταντήσει αποικία "*σύγχρονου τύπου*" και οι τοποτηρητές της ξενοκρατίας το μόνο που κάνουν είναι να εφαρμόζουν χωρίς παρεκκλίσεις τις εντολές των ξένων κέντρων αποφάσεων που τους κατευθύνουν και τους εξουσιάζουν (υποδείξεις και εντολές "*Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου*", Η.Π.Α.-ΝΑΤΟ, σιωνιστών). Γι΄αυτό ακριβώς τον λόγο, όποιος εξουσιαστής και εάν αναδειχθεί, η ουσία της υφισταμένης πολιτικής δεν πρόκειται να αλλάξει, αφού όλοι τους είναι πειθήνια όργανα της ξενοκρατίας.

Η διαμόρφωση και επεξεργασία των "*πολιτικών προγραμμάτων*" και των "*προεκλογικών εξαγγελιών*" που παρουσιάζουν κατά καιρούς οι εκάστοτε εξουσιαστικές φατρίες, αποσκοπούν στην ικανοποίηση των πλέον χυδαίων ενστίκτων του όχλου, απευθύνονται σε ένα πολυπληθές μωσαϊκό και έχουν κατά βάση ανθελληνικό και αντιπαραγωγικό προσανατολισμό, όταν βεβαίως δεν είναι εξ΄ ολοκλήρου δημαγωγικοί λόγοι και προπετάσματα καπνού. Ενώ παράλληλα, διακρίνονται και από κραυγαλέες αντιφάσεις, οι οποίες όμως φαντάζουν δυσδιάκριτες για τους απλοϊκούς ψηφοφόρους, τους βυθισμένους στην απόλυτη άγνοια γύρω από το παρασκήνιο της πολιτικής ζωής, ή τους εθελοτυφλούντες οπαδούς, τους εθισμένους στη μοιρολατρική υποταγή και στον αδιάκοπο συμβιβασμό με τους φορείς-εκφραστές του συστήματος, με κίνητρο την αποκόμμιση υλικών οφελών.

Και είναι προφανές ότι η ραγδαία εξάπλωση των πελατειακών σχέσεων συμφέροντος, η υποταγή σε ωφελιμιστικές σκοπιμότητες και η παραίτηση από τον αγώνα για την επίτευξη του κοινού καλού, στο βωμό της διασφαλίσεως της ατομικής ευημερίας, με άλλα λόγια η κορύφωση του ευδαιμονισμού και η αποθέωση της ευνοιοκρατίας, αποτελούν τον "*πνεύμονα ζωής*" του σύγχρονου πολιτικού κόσμου, συνιστούν τον κινητήριο μοχλό του κοινοβουλευτικού διασυρμού.

Μία Πολιτεία που έχει αναγορεύσει τον υλισμό σε επικυρίαρχη ιδεολογία της και προτάσει το ατομικό συμφέρον έναντι των απώτερων επιδιώξεων της Εθνικής Κοινότητας, είναι καταδικασμένη να καταλήξει στον τελικό αφανισμό. Μία κοινωνία χωρίς να διαπνέεται από Ανώτερα Ιδανικά, ένα συνοθύλευμα που εκθρόνισε τον Ολύμπιο Δία για να λατρέψει το χρήμα και τις απαξίες του κοσμοπολιτισμού, ένα κράτος που αλώθηκε από τις κομματικές συμμορίες, πνέει τα λοίσθια αναπότρεπτα. Σε αυτό ακριβώς το σημείο σκιαγραφείται η δυσοίωνη προοπτική του σημερινού μισελληνικού κρατιδίου, εάν αυτό δεν Εξελληνισθεί και εξακολουθήσει να τελεί δέσμιο των ανάλγητων εμπόρων των ιδεών.

Έχοντας εμφυσήσει στο λαϊκό σύνολο μία παθητική αδράνεια για ότι σχετίζεται με την πολιτική πραγματικότητα και την Εθνοκοινωνική ολοκλήρωση, το κυρίαρχο σύστημα κατόρθωσε να θέσει το χώρο της πολιτικής κάτω από τον ασφυκτικό έλεγχό του. Κατ΄ αυτό τον τρόπο κάθε δραστηριότητα συναφής προς την διευθέτηση των κοινών ζητημάτων έχει περιέλθει αθόρυβα στη δικαιοδοσία των εντεταλμένων οργάνων του κατεστημένου, τα οποία χωρίς τον ελάχιστο ενδοιασμό εκφύλισαν την πολιτική, ούτως ώστε η επίκλησή της να προκαλεί στον άδολο άνθρωπο αποστροφή και απέχθεια, με συνέπεια να κυριαρχήσουν επάνω σε αυτή απόλυτα. Η άσκηση της εξουσίας, καθίσταται πλέον συνώνυμη με την διασπάθιση του δημοσίου χρήματος, ταυτίζεται δηλαδή με τη λεηλασία του κράτους και την υπονόμευση των Εθνικών επιδιώξεων, ενώ οι ανεκπλήρωτες υποσχέσεις και τα εκτυφλωτικά προπετάσματα καπνού που χρησιμοποιούνται για την παραπλάνηση των μαζών, αποτελούν το επιστέγασμα της όλης συμπαιγνίας. Επιπλέον η εισδοχή της χώρας μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και η εκχώρηση Εθνικών αρμοδιοτήτων σε υπερεθνικά-διεθνιστικά όργανα, συνυφαίνεται με πράξη Εθνικής προδοσίας.

Αυτό το άθλιο σύστημα που αντικατοπτρίζει την έσχατη μορφή παρακμής, το Ελληνοκεντρικό ρεύμα που αποτελεί πλέον την έσχατη ελπίδα αυτού του τόπου, αμετάκλητα προσηλωμένο και

εμπνεόμενο από τα αιώνια πρότυπα της Σπαρτιατικής Πολιτείας και από τις διαχρονικής αξίας πολιτικές διακηρύξεις του Σωκράτη και του Πλάτωνα, οφείλουν να το καταπολεμήσουν, ωθούμενοι από αμιγώς Εθνοκεντρικά και κοινωνικά κίνητρα. Ένα πρώτιστο καθήκον το οποίο υπαγορεύει η γνώση της Ελληνικής Ιστορίας, το επιβάλλει η πατριωτική συνείδηση. Ήρθε η ώρα του πολιτικού-συνειδησιακού Εξελληνισμού ή του απόλυτου αφελληνισμού. Σε αυτό το καθοριστικό προσκλητήριο Αγώνα και Μάχης για την υπεράσπιση της Τιμής της Ελληνικής Γης, για την διαφύλαξη της Ελληνικής Αξιοπρέπειας, για την διατήρηση των Πατρώων Αξιών και της Εθνικής καθαρότητας από την ελλοχεύουσα διεθνιστική επιβουλή, η στεντόρεια φωνή του Οραματιστή του Νέου Ελληνισμού και της Εθνοκοινωνικής Ανατάσεως Περικλή Γιαννόπουλου, αντηχεί στο διηνεκές του χρόνου και μας υποδεικνύει το μεγάλο χρέος μας, ένα χρέος ζωής: **Η΄ ΕΛΛΑΣ, Η΄ ΤΕΦΡΑ!**

Την Εθνική Αξιοπρέπεια, τη διαμόρφωση και αξιοποίηση των παραγόντων Εθνικής ισχύος και κοινωνικής συνοχής, δεν είναι δυνατόν να πραγματώσουν οι εκμαυλιστές της πολιτικής ζωής, ούτε

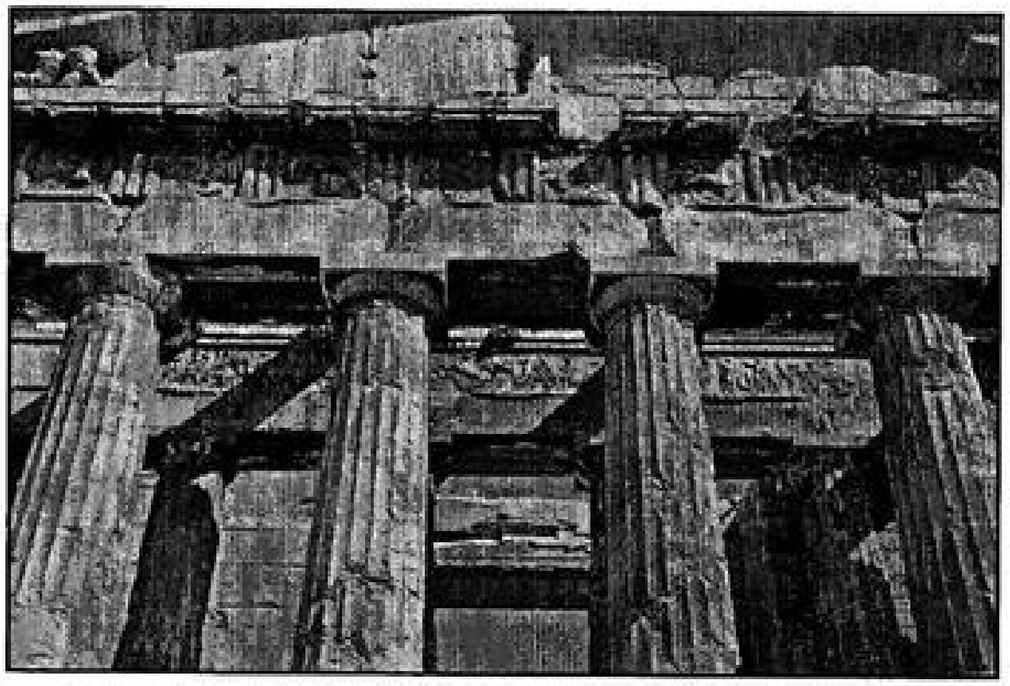

βέβαια τα κόμματα που άνοιξαν τον τάφο του Έθνους ως εκφράσεις του Εθνικού διχασμού. Η Εθνική Ένωση, αποτελεί ένα έργο που μπορεί και μόνο να πραγματώσει ένα ακραιφνές Εθνοκοινωνικό Κίνημα με ιδεολογική καθαρότητα και απαρέγκλιτη πολιτική πορεία. Αντιτάσσοντας στο υφιστάμενο εκτροφείο του αφελληνισμού και της διαφθοράς, το ζωντανό όραμα της ρωμαλέας Πλατωνικής Πολιτείας, θα δοθεί και πάλι πνοή ζωής στη θνήσκουσα Ελληνική κοινωνία. Όπως έλεγε και μία μεγάλη πολιτικοστρατιωτική φυσιογνωμία του αιώνος μας, *"Όποιος θέλει να ζήσει, ας πολεμήσει"*. Να πολεμήσει με όλες του τις δυνάμεις και σε όλα τα επίπεδα, για να ανήκει επιτέλους πραγματικά, και όχι μόνο φραστικά, οριστικά και ολοκληρωτικά, **Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ..**

Η΄ ΕΛΛΑΣ Η΄ ΤΕΦΡΑ

Είναι γεγονός ότι η πολιτική αλλά και η κοινωνική ζωή του τόπου έχει περιέλθει σε ένα πρωτοφανές αδιέξοδο. Το πολιτικό κατεστημένο της μειοδοσίας και της διαφθοράς απευθύνεται στο εκλογικό σώμα με προθέσεις σαφώς δημαγωγικές και εκμαυλιστικές, ενώ την εμφανή απουσία μίας Ελληνοκεντρικής ιδεολογικής διακηρύξεως που θα συγκινούσε τον λαό καλώντας τον να αποδυθεί σε έναν γνήσια εθνοδημιουργικό αγώνα, αναπληρώνει η ύπαρξη των πελατειακών σχέσεων συμφέροντος, εκτρέφοντας το σύνδρομο της συνειδησιακής εκπορνεύσεως και της παρακμής. Αυτές οι φθοροποιές εκφάνσεις της ευνοιοκρατίας, αποτελούν το ζωτικότερο συστατικό στοιχείο του παγιωμένου εξουσιασμού, ο οποίος καθιέρωσε την εμπορευματοποίηση και μαζί τον εκπεσμό της πολιτικής ζωής.

Είναι γεγονός ότι η χώρα απ΄ άκρου εις άκρον ξεπουλιέται. Οι εκάστοτε ξενόδουλες κυβερνήσεις εκποιούν ανενδοίαστα τον δημόσιο πλούτο. Η Ελλάδα αποβιομηχανίζεται, η υπερεθνική Ευρωπαϊκή Κοινότητα καθορίζει αυταρχικά και με κατοχική νοοτροπία το μέλλον μας, οι στρατιές των ανέργων αυξάνουν, η πολεμική βιομηχανία απονεκρώθηκε, η απογοήτευση κυριαρχεί, τα Εθνικά θέματα βαίνουν προς Εθνική τραγωδία. Την ίδια ώρα που το Εθνικό αίσθημα ταπεινώνεται κατά τον πλέον βάναυσο τρόπο, οι οργανωμένες φατρίες των κομματικών συμμοριών που καταδυναστεύουν τον τόπο, χυμούν σαν αρπακτικά όρνια στα κρατικά ταμεία και λεηλατούν το δημόσιο χρήμα, ελέω *"συντεχνιακής ατιμωρησίας"*. Την ίδια ώρα οι ευκαιριακοί λαοπλάνοι νέμονται αφειδώς το κοινωνικό προϊόν. Τα πολιτικά κόμματα, τα οποία κατά τον Κ. Παλαμά *"άνοιξαν τον τάφο του Έθνους"*, *"γένημμα"* της ξενοκρατίας και του κατεστημένου, κρύβουν τις εξουσιαστικές τους επιδιώξεις που καταργούν κάθε έννοια πολιτικής ηθικής, πίσω από μία ισχυρή φραστική συνθηματολογία με επίκεντρο της παραπλανήσεως τις βαρυσήμαντες διακυρήξεις για ισονομία και ελευθερία-δημοκρατία. Οι εξουσιαστές, μετερχόμενοι κάθε μέσου για να υλοποιήσουν τα βαθειά ανθελληνικά τους οράματα, αρνούμενοι επιδεικτικά να εκφράσουν την υπέρτατη Εθνική βούληση, αναλώνουν τις προσπάθειές τους επιζητώντας να παγιωθούν ως πανίσχυροι εξουσιαστικοί πόλοι που καταχράζονται την εμπιστοσύνη των χαυνωμένων μαζών μέσα από μία παραπλανητική ωραιολογία που καταλήγει στην καταπάτηση της *"λαϊκής εντολής"*. Οι παρασιστικές αυτές δυνάμεις και σήμερα ακόμη, σε μία κρίσιμη για την Εθνική μας επιβίωση χρονική στιγμή όπου ο Ελληνισμός τραυματισμένος από τα πολλαπλά κτυπήματα άσπονδων φίλων και απροκάλυπτων εχθρών αναζητεί με επιμονή την ακραιφνή ιστορική του ταυτότητα, επιδιώκουν να ανασχέσουν την Ελληνική Αφύπνιση, καταφεύγοντας στο ψεύδος, στη διαστροφή και στην πανουργία. Επιπροσθέτως, για να προσδώσουν στα δημαγωγικά τους προγράμματα ίχνη κύρους, χρησιμοποιούν σαν εκτυφλωτικό προπέτασμα καπνού θεμελιώδεις έννοιες δικαίου, με βασικότερες αυτές της αξιοκρατίας και της κοινωνικής δικαιοσύνης.

Όλοι οι κοινοβουλευτικοί δημαγωγοί, λεηλατούν τα κρατικά ταμεία και κανείς δεν τιμωρείται. Όλοι οι κοινοβουλευτικοί λαοπλάνοι, μετά την ανάληψη της εξουσίας, επικαλούνται τον ισχυρισμό της *"καμμένης γης"* μα κανείς υπαίτιος δεν φυλακίζεται ή εκτελείται για κατάχρηση της εξουσίας... Όλοι τους τέλος, οι *"πολιτικοί ιθύνοντες"* εκτοξεύουν κατά των αντιπάλων τους, κατηγορίες που καλύπτουν ένα φάσμα το οποίο εκτείνεται από τις επικρίσεις και τις ύβρεις για παραλείψεις και για επίδειξη αδιαφορίας στο χειρισμό κρίσιμων Εθνικών θεμάτων, και καταλήγει στον καταλογισμό ευθυνών για μειοδοσία και Εθνική προδοσία. Σύγχρονο Ανταλκίδα απεκάλεσε ο Ι. Ζίγδης τον Κ. Καραμανλή, κατηγορώντας τον ευθέως για την απεμπόληση της Κύπρου, και όμως εκείνος εξακολουθεί να είναι περιβεβλημένος με δάφνες

"*Εθνάρχη*". Κανείς όμως ποτέ του δεν λογοδότησε για κάποιο τέτοιο βαρύ παράπτωμα.

Κάτω από αυτό το πρίσμα οι προεκλογικές υποσχέσεις που εξαγγέλονται κάθε φορά επ' ευκαιρία αγελαίων κομματικών συνάξεων, δεν αποτελούν παρά ένα βαρύγδουπο συνοθύλευμα λαϊκιστικών διακυρήξεων και συγκεκαλυμένων ωραιολογιών που την επαύριο της εκλογικής νίκης υποχωρούν ώστε η αναίρεση του "*κοινωνικού συμβολαίου*" να αποτελεί αδιάψευστο γεγονός. Αν και ο Πλάτωνας στην "*Πολιτεία*" θεωρεί την διακυβέρνηση ενός κρατικού σχηματισμού έργο των επαϊόντων, σήμερα αντίθετα η άσκηση του κυβερνητικού και γενικότερα του πολιτικού έργου ανατίθεται σε δολοπλόκους, απάτριδες και σε άσχετους προς τα πολιτικά πράγματα δημαγωγούς. Για τον λόγο ακριβώς αυτό το νεοελληνικό κρατικό έκτρωμα μοιάζει με μία "*παλλακίδα με σάπιο κορμί*", σε αυτόν τον ολέθριο παράγοντα έγκειται η διαπίστωση ότι η Ελλάδα έχει μετατραπεί, κατά την Παλαμική έκφραση, σε ένα απέραντο τσίρκο, χαρακτηρισμός ο οποίος για τα σημερινά δεδομένα φαντάζει λίαν επιεικής. Η αφερεγγυότητα αυτή των παραγόντων του νοσογόνου πολιτικού βίου της χώρας, μεταβάλλει αυτόματα το κοινοβουλευτικό πλαίσιο της εξουσίας σε εκφραστικό όργανο της σιωνοληστρικής πλουτοκρατίας και της διεθνιστικής παρακμής. Ενώ ο συσχετισμός των πολιτικοϊδεολογικών τάσεων του λαού με την ανάδειξη των κοινοβουλευτικών εκπροσώπων, είναι μία σχέση εφήμερη και διαστροφική. Ενώ λοιπόν η χώρα ολόκληρη κλυδωνίζεται από τα μεγαλύτερα κρούσματα πολιτικής και ηθικής παρακμής που έχει ποτέ ενσκύψει στην ιστορική διαδρομή του Ελληνικού Έθνους, ο πολιτικός κόσμος και συλλήβδην τα κόμματα βρίσκονται κυριολεκτικά, ή μάλλον θέλουν σκόπιμα να βρίσκονται, εκτός τόπου και χρόνου. Η ανησυχητική αυτή διαπίστωση, είναι πηγαίο προϊόν της ανευθυνότητας αλλά και της πρωτοφανούς αναλγησίας που προσδιορίζει την συμπεριφορά και τη στάση των "*ιθυνόντων*" της πολιτικής ζωής ή του πρωτοφανούς πολιτικού αυτού εκχυδαϊσμού κατά το ορθότερο. Είναι προφανές ότι σήμερα ο Ελληνισμός βιώνει τα αποτε-

λέσματα της εγγενούς αδυναμίας αλλά κυρίως της συνειδητής αρνήσεως του εξουσιαστικού κατεστημένου να παρουσιάσει μία ανατασιακή επιλογή, με συνέπεια τον εγκλωβισμό των ανανεωτικών εξελίξεων σε ένα αβυσσαλέο αδιέξοδο.

Για την ανεπιθύμητη αυτή τροπή των πραγμάτων όσο και για τα επερχόμενα δυσοίωνα σημάδια που σταδιακά έχουν αρχίσει να διαφαίνονται στον ορίζοντα, την ολοκληρωτική ευθύνη δεν την έχουν οι φορείς της εξουσίας, οι πολιτικοί. Ενοχή για τα όσα αχαρακτήριστα φαινόμενα συμβαίνουν σήμερα φέρει και ο ίδιος ο λαός και μάλιστα ενσαρκώνει το ρόλο του ηθικού αυτουργού, αφού έμμεσα συνεργεί στη διάπραξη των ανθελληνικών εγκλημάτων, επικυρώνοντας με την ψήφο του και νομότυπα πλέον τις εξουσιαστικές επιλογές. Γιατί η παθητικοποίηση, η αδράνεια και η ανοχή που επιδεικνύει η άβουλη μάζα απέναντι στους εκπροσώπους της πολιτικής αγυρτείας, προς όλους αυτούς που χωρίς ίχνος ενδοιασμού μεταβάλλονται σε φερέφωνα και ανδρείκελα της ξενοκρατίας με αντάλλαγμα την εφήμερη παράταση της παραμονής τους στον εξουσιαστικό θώκο, είναι η νοσηρή αιτία που προσδίδει στο σαρθρό πολιτικό κατεστημένο την νομότυπη εντολή, ή έστω ανοχή, για την άσκηση των πολιτικών ζητημάτων. Όταν δε η λαϊκή μάζα αισθανθεί παροδικά τον εμπαιγμό που αδιάκοπα υφίσταται, σπεύδει να αποσείσει τις βαριές ευθύνες που την βαρύνουν, ευθύνες που συνεπάγεται η στήριξη αντεθνικών και αντικοινωνικών πολιτικών θέσεων, επιρρίπτοντάς τις στους εξουσιαστές που η ίδια ανέδειξε.

Ας καταστεί σαφές ότι σε κάθε εποχή, σε κάθε περίοδο του ιστορικού γίγνεσθαι, οι λαοί έχουν επικεφαλής τους τους ηγέτες εκείνους που τους αξίζουν. Η ανυπαρξία ηγετικών μορφών με όλη τη σημασία της λέξεως, φαινόμενο που παρατηρείται σήμερα ιδιαίτερα έντονο, ερμηνεύεται ως αναξιότητα των λαϊκών μαζών να τύχουν μίας καλυτέρας τύχης. Και είναι απόλυτα φυσικό να μην υφίστανται ηγετικές μορφές να αναλάβουν τα ηνία της χώρας, δεδομένου ότι το καθεστώς της ξενοκρατίας υπό το οποίο διαβιούμε, δεν επιτρέπει την ανάδειξη τέτοιων μορφών, τουλάχιστον στο πολιτικό προσκήνιο.

Κάτω από αυτή τη νοσηρή πραγματικότητα, η διαστρέβλωση του όρου "*πολιτική*" είναι πλέον αδιάψευστο γεγονός. Στις βδελυρές πράξεις των αδιάντροπων δημοκρατών-δημοκόπων, αντανακλάται η χείριστη εικόνα της πολιτικής λειτουργίας της κρατικής εξουσίας, η οποία έχει πάψει πλέον να θεωρείται ως η καλή φροντίδα για τα κοινά ζητήματα του τόπου και έχει καταστεί συνώνυμη της σήψεως και της διαφθοράς.

Πρέπει να γίνει κοινή συνείδηση όλων ότι το σημερινό κρατικό έκτρωμα αποτελεί το επίκεντρο της παρακμής, της κοινωνικής παθογένειας, της συρρικνώσεως και του άμετρου αφελληνισμού. Στον βωμό του ωφελιμισμού θανατώνονται τα ιστορικά πεπρωμένα του Ελληνισμού και ενταφιάζεται η πολιτιστική κληρονομιά χιλιάδων χρόνων, ενώ εδραιώνεται η υποτέλεια και η εξάρτηση σε όλους τους τομείς.

Η καλλιέργεια ενός συμπλέγματος κατωτερότητος, ο πνευματικός σκοταδισμός, η αγοραία αντίληψη της πολιτικής και η υποδούλωση στην ηγεμονία της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και του ΝΑΤΟ, δεν αποτελούν παράγοντες που θεμελιώνουν ένα υγιές υπόβαθρο για μία ευνομούμενη Πολιτεία. Ενώπιον της γενικής εξαχρειώσεως και της υφισταμένης πολιτικοκοινωνικής αποτελματώσεως, καθίσταται επιτακτικά αναγκαία η υϊοθέτηση ριζικών επιλογών, σαφώς αναθεωρητικών και στη φύση τους ολοκληρωτικών. Η απόρριψη του κατεστημένου πρέπει να συνδυασθεί με την πολυπόθητη Εθνική Ανασύσταση, ειδάλλως είναι μία άσκοπη επιδίωξη. Η σφυρηλάτηση μίας απαρέγκλιτα Ελληνοκεντρικής πολιτικής συνολικής προτάσεως, δεν αποτελεί μοιρολατρικό αυτοσκοπό, αλλά συνιστά μία ευοίωνη προοπτική που ωθεί προς μία υψηλή αναγεννησιακή επιδίωξη. Το "*λυκόφως*" των εξουσιαστών είναι ιστορικά αναγκαίο να συνοδευθεί από ένα Ελληνικόκοινωνικό σκίρτημα που να προμηνύει διαυγώς την αναγγελία της Λυτρώσεως, της καθάρσεως από την εφιαλτική αυτή τραγωδία. Σε αυτό το μεταιχμιακό στάδιο, η συνειδησιακή επιλογή κάθε ακραιφνούς Έλληνα, οδηγεί αναπόφευκτα προς έναν μονόδρομο, είναι μοναδική. Συνοψίζεται σε τέσσερις μόνο

λέξεις: "***Η' ΕΛΛΑΣ Η' ΤΕΦΡΑ***". Εναλλακτικές λύσεις ή περιθώρια συμβιβασμών σε αυτό το Ιερό Συμβόλαιο Τιμής δεν μπορούν να υπάρξουν...

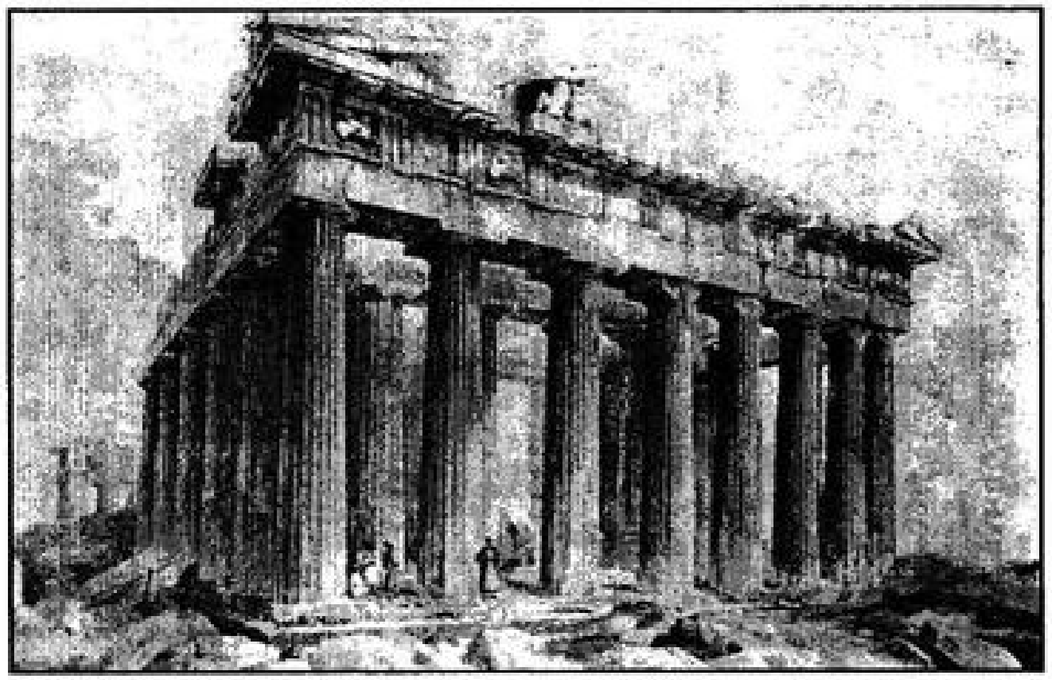

ΟΙ ΑΛΥΤΡΩΤΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΧΡΕΟΣ

Ο Ελληνισμός, τόσο κατά το απώτατο παρελθόν, όσο και κατά τη διάρκεια της ιστορικής αρχαιότητος μέχρι και την εποχή του Βυζαντινού Μεσαίωνα, έχει να επιδείξει μία εθνολογική αλλά και πολιτιστική εξάπλωση, η οποία προσλαμβάνει έκταση αρκετά ευρύτερη από αυτή των πλαισίων του σημερινού ελλαδικού κράτους.

Αρκεί και μία σύντομη ακόμη αναδρομή στη μακραίωνη ιστορία του Ελληνισμού, για να καταδειχθεί ότι το Έθνος μας είχε δημιουργήσει και αναπτύξει εθνικές εστίες στην Ανατολική Ρωμυλία (νυν Νότιο Βουλγαρία), στον ευρύτερο χώρο της Βορείου Μακεδονίας (νυν περιοχή Σκοπίων), στην περιοχή της Βορείου Ηπείρου (νυν νοτίου Αλβανίας), στην Κύπρο αλλά και στα Ιωνικά παράλια, πέραν βεβαίως από τις αποικίες που διέθεται στη Μεγάλη Ελλάδα (Σικελία), στη Μασσαλία, στις σκανδιναυϊκές χώρες αλλά και στη Βρεττανία. Και όλα αυτά αναφέρονται εντελώς ενδεικτικά, διότι η παρουσία και εξάπλωση των Ελλήνων υπήρξε ακόμη ευρύτερη, σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο, αν και αποσιωπάται επιμελώς.

Η αναφορά αυτή δεν έχει τον χαρακτήρα μίας ανούσιας παρελθοντολογίας, ούτε και σκοπεύει να αποτελέσει ένα είδος επιδείξεως θαυμασμού για τα προγονικά επιτεύγματα. Αντίθετα, με γνώμονα τις μαρτυρίες αυτές, αποβλέπει στο να αποτελέσει μία τοποθέτηση απέναντι στο καίριο ερώτημα κατά πόσο ο Ελληνισμός δικαιούται να εγείρει διεκδικήσεις επί των εδαφών που σταδιακά απώλεσε.

Οι εκπρόσωποι της εξουσίας και οι πολιτικοί ταγοί που ασκούν τη διακυβέρνηση της χώρας, ανεξαρτήτως κομματικών

καταβολών, διατείνονται ότι η Ελλάδα ουδεμία διεκδίκηση προβάλλει και ουδέν επιθυμεί. Ταυτόχρονα ισχυρίζονται ότι δεν είναι διατεθιμένοι να παραχωρήσουν ούτε μία σπιθαμή ελληνικού εδάφους. Η δήλωση αυτή είναι αντιφατική και καθ΄ όλα υποκριτική, αφού το πρώτο σκέλος της αναιρεί πλήρως το δεύτερο.

Υποστηρίζοντας ότι η Ελλάδα *"δεν διεκδικεί τίποτε και από κανέναν"*, τίθεται ευθέως ταφόπλακα στο ζήτημα των Αλύτρωτων Πατρίδων, απεμπολείται η Βόρειος Ήπειρος, η Βόρειος Μακεδονία, η Κύπρος, η Ανατολική Ρωμυλία, η Ιωνία. Επισφραγίζεται η εδαφική, πληθυσμιακή και πολιτισμική συρρίκνωση του Ελληνισμού. Το επίσημο ελλαδικό κράτος αποποιείται τις σκλάβες πατρίδες, παρουσιάζοντας την απώλειά τους ως τετελεσμένο και μάλιστα αμετάκλητο γεγονός.

Η στάση αυτή, της εκποιήσεως των Αλύτρωτων Πατρίδων, που διακατέχει τους συναγωνιζόμενους σε μειοδοσία εξουσιαστές, αντίκειται πλήρως προς τις Εθνικές επιδιώξεις, είναι διαμετρικά αντίθετη προς τα Ιστορικά Δίκαια του Ελληνισμού τα οποία διέπονται από την Αρχή της Διεκδικήσεως όλων όσων εδαφών είναι ποτισμένα ανά τους αιώνες από το Ελληνικό Αίμα και όλων όσων τμημάτων της πατρώας γης είναι διάσπαρτα από μνημεία Πολιτισμού, από ζωντανές μαρτυρίες της Ακμής και της Ανωτερότητος του Γένους μας.

Είναι τραγική λοιπόν ειρωνία το να δηλώνουν οι εξουσιαστές ότι δεν παραχωρούν ούτε *"σπιθαμή ελληνικού εδάφους"* όταν την ίδια στιγμή τελούν υπό μειοδοτικό οργασμό, όταν εκποιούν απροκάλυπτα ότι ανήκει στον Ελληνισμό (επιτρέποντας να περιέλθουν χιλιάδες στρέμματα ελληνικής γης, ελληνικής ιστορίας, και όχι μόνο αυτής, στην ιδιοκτησία ξένων πολυεθνικών κολοσσών και αλλοδαπών μεγιστάνων του πλούτου), ενώ την ίδια στιγμή καταδικάζουν στην ειρκτή της λήθης τις Αλύτρωτες Πατρίδες. Είναι πραγματικά υποκριτικό και χυδαίο να εμφανίζονται πατριδοκάπηλοι δημαγωγοί οι οποίοι έχουν μάλιστα και το θράσος να διεκδικούν πατριωτικές δάφνες, καθ΄ ην στιγμήν αποτελούν επιγόνους και υμνητές των σύγχρονων εκείνων Εφιαλτών και νεογε-

νιτσάρων που έσυραν στο τραπέζι των μειοδοτικών διαδικασιών τα αλύτρωτα εδάφη και τους αλύτρωτους αδελφούς μας στην Ήπειρο, στη Μ. Ασία, στην Κύπρο και όπου αλλού ήκμαζε άλλοτε και μεγαλουργούσε ο Ελληνισμός.

Πως είναι λοιπόν δυνατόν οι εξουσιαστές αυτοί να θεωρούν εαυτούς φερέγγυους και με ποιό ηθικό σθένος τολμούν να υποδύονται τους αμύντορες του Ελληνισμού; Πως αντέδρασαν όλοι αυτοί οι εθνοκάπηλοι και οι δήθεν "*εθνικά αδιαπραγμάτευτοι*" όταν ο Αττίλας βεβήλωνε και διχοτομούσε το 1974 την Κύπρο, όταν ο Ντεκτάς ανακύρησε το ψευδοκράτος της Βορείου Κύπρου , όταν ο Γκλιγκόρωφ ιδιοποιείτο εθνικές μας ονομασίες, ιστορικά μας πρόσωπα αλλά και σύμβολα; Τι στάση τηρούσαν όλοι αυτοί όταν οι τούρκοι καταρράκωναν την εθνική μας τιμή στα Ίμια; Όπως λοιπόν ο "*παλληκαρισμός*" τους και η δήθεν "*εθνικά υπερήφανη*" στάση τους απεδείχθη ότι ήταν "*κούφια λόγια*" σε όλες τις ανωτέρω περιστάσεις, αναλόγως και σε κάθε μελλοντική εθνική τραγωδία, θα εμφανίσουν το συμβάν ως "*τετελεσμένο*

γεγονός", θα κατατάξουν την νέα εθνική απώλεια εδάφους στις "*χαμένες πατρίδες*" και με το γνωστό πατριδοκαπηλικό ύφος τους θα συνεχίσουν αδιάντροπα να διατείνονται τους "*εθνικά αδιαπραγμάτευτους*"... Κατά την "*λογική*" τους, "*Η Κύπρος πέφτει μακριά*" και δεν μας αφορά, όπως δεν θα πρέπει να μας αφορούν και η Βόρειος Ήπειρος, η Μικρά Ασία, η Ανατολική Ρωμυλία. Προφανώς το Βιετνάμ, η Κορέα, η Σομαλία, η Βοσνία, το Ιράκ, η Αλβανία, και όποια άλλη περιοχή στην οποία εστάλη ή θα σταλεί στο μέλλον ελληνικό εκστρατευτικό σώμα, έχει μεγαλύτερη συνάφεια προς τον Ελληνισμό, οπότε περιττεύει κάθε αναφορά και επίδειξη ενδιαφέροντος για τις Αλύτρωτες Πατρίδες!

Συνεπώς ισχυρισμοί της μορφής "*δεν πρόκειται να παραχωρήσουμε ούτε σπιθαμή ελληνικού εδάφους*", είναι άνευ ουσίας και αντικρύσματος.

Ο μόνος αληθής ισχυρισμός τους είναι εκείνος σύμφωνα με τον οποίο "*δεν διεκδικούμε τίποτε και από κανέναν*". Εάν υπάρχει κάτι το οποίο οι εξουσιαστές διεκδικούν, αυτό είναι η αναγόρευσή τους σε πρωτεργάτες της Εθνικής Μειοδοσίας.

Κατόπιν αυτών, το ερώτημα επικεντρώνεται στο εάν ο Ελληνισμός δικαιούται σήμερα να προβάλλει αξιώσεις ανακτήσεως των Αλύτρωτων Πατρίδων.

Έχοντας εμπεδώσει την αντίληψη ότι ο Ελληνισμός και η Πατρίδα είναι Αξίες με διαχρονική υπόσταση και οντότητα, μη υποκείμενες σε εννοιολογικές μεταβολές, συνάγεται το συμπέρασμα ότι η απεμπόληση των Αλύτρωτων Πατρίδων ισοδυναμεί με τον εδαφικό διαμελισμό, την πληθυσμιακή συρρίκνωση και τον πολιτιστικό μαρασμό, ισοδυναμεί με την υπονόμευση και αλλοίωση των παραμέτρων εκείνων που πραγματώνουν την Εθνική ολοκλήρωση και την εκπλήρωση των σκοπών της Πατρίδας. Η ύπαρξη Αλύτρωτων Πατρίδων και το χείριστο η εγκατάλειψή τους, αποτελεί ένα θανάσιμο πλήγμα για την Εθνική Ενότητα, συνιστά ένα τεράστιο έγκλημα που στρέφεται ενάντια σε κάθε ανατασιακή προοπτική και ελπίδα για εκπλήρωση των προαιώνιων εθνικών πόθων.

Η Μεγαλοσύνη της Πατρίδας και η Εθνική Αναγέννηση, είναι σκοποί άρρηκτα συνυφασμένοι με την ιστορική δικαίωση του Ελληνισμού, μία δικαίωση η οποία επέρχεται μέσα από την διεκδίκηση όλων όσων, από απόψεως εθνολογικής, ιστορικής, πολιτιστικής, ανήκουν στην Αιωνία Ελλάδα. Διεκδικήσεις αυτής της μορφής, είναι και Εθνικά δίκαιες και ιστορικώς επιβεβλημένες, χωρίς να αποτελούν εκφάνσεις πολεμοχαρούς χαρακτήρα και αντικείμενο σωβινιστικών εκδηλώσεων.

Όπου ο Ελληνισμός έχυσε αίμα για την προάσπιση των εθνικών του οραμάτων, όπου δημιούργησε μνημεία και έργα τέχνης, όπου έγραψε ιστορία και χάραξε ανεξίτηλα τη σφραγίδα της δημιουργικότητάς του, όπου συνειδητά αγωνίσθηκε για την διατήρηση της εθνικής του ταυτότητας και των πατρώων αξιών, διατηρεί απαράγραπτα δικαιώματα τα οποία έχει αναφαίρετο δικαίωμα αλλά και πρωταρχικό καθήκον να διεκδικήσει, είτε δια της διπλωματικής οδού, είτε *"δια πυρός και σιδήρου"*.

Η Εθνική Δικαίωση, προσλαμβάνοντας έκφραση δια της απελευθερώσεως των Αλύτρωτων Πατρίδων, σε καμμία περίπτωση βεβαίως δεν μπορεί και δεν πρέπει να αποτελέσει *"άλλοθι"*, πολλώ δε μάλλον πρόσχημα, για την εκδήλωση μίας επεκτατικής πολιτικής, μίας πολιτικής καταπιέσεως άλλων λαών κατά τα *"μπεριαλιστικά"*-κοσμοκρατορικά πρότυπα των ΗΠΑ και του σιωνισμού σήμερα, της ΕΣΣΔ και του κομμουνισμού κατά το παρελθόν. Φυσικά η θέση αυτή, σε καμμία περίπτωση δεν μπορεί να αποτελέσει αφορμή επίσης για υπαναχώρηση επί των εθνικών διεκδικήσεων.

Απαιτείται η άσκηση μίας ακριβοδίκαιης πολιτικής με απαρέγκλιτο γνώμονα την αποκατάσταση του Ελληνισμού, η οποία αποκρυσταλλώνεται στην θέση *"Δεν ζητούμε τίποτε από όσα δεν μας ανήκουν ιστορικώς, εθνολογικώς, πολιτιστικώς. Απαιτούμε όμως όλα εκείνα που μας έχουν αφαιρεθεί βάναυσα ή υπό το κράτος των πιέσεων και των βίαιων εξαναγκασμών από τις "Μεγάλες Δυνάμεις" με πρώτο και πολυτιμότερο την Εθνική μας Ανε-*

ξαρτησία για την εμπέδωση της αληθινής Εθνικής Κυριαρχίας".

Ασφαλώς και η επανάκτηση των Αλύτρωτων Πατρίδων δεν αποτελεί αυτοσκοπό. Δεν έχει νόημα να συντελεσθεί εφ΄ όσον δεν ελευθερωθεί και το Εθνικό Κέντρο, δεν αποκτά ουσιαστικό νόημα και προοπτική όσο η Ελλάδα ελέγχεται από ξένα, υπερεθνικά, κέντρα αποφάσεων και κυβερνάται από τους εκάστοτε τοποτηρητές της ξενοκρατίας, όποιον *"αφέντη"* και εάν προσκυνούν αυτοί (ως αμερικανόδουλοι, εβραιόδουλοι, αγγλόδουλοι, γαλλόδουλοι, γερμανόδουλοι, ρωσόδουλοι κ.ο.κ.).

Για την Απελευθέρωση των Αλύτρωτων Πατρίδων, προϋποτίθεται η απελευθέρωση του Ελληνισμού από τα δεσμά εξαρτήσεων (ΝΑΤΟική ηγεμονία, πολυεθνικά-σιωνιστικά κεφάλαια, κόμματα-πρακτορεία ξένων συμφερόντων κ.α.), απαιτείται η εμπέδωση της Εθνικής Κυριαρχίας για την ανάκτηση της Ελληνικής Υπεροφάνειας.

Τότε και μόνο, η Αναγέννηση της Ελλάδος, προϋποθέτει, μεταξύ των άλλων επιδιώξεων, και την ανάκτηση των Αλύτρωτων Πατρίδων. Σε εναντία περίπτωση, οι ακριτικές περιοχές του σήμερα, είναι καταδικασμένες να αποτελέσουν τις Αλύτρωτες Πατρίδες του Αύριο. Και τα γεγονότα δείχνουν ότι η εκτίμηση αυτή δεν απέχει και πολύ από την πραγματικότητα, καθώς η Κύπρος και τα νησιά του Αιγαίου απειλούνται με εκτουρκισμό στο εγγύς μέλλον, η Θράκη κατακλύζεται από τούρκους, η Ήπειρος αλβανοκρατείται και τρομοκρατείται αδιάκοπα και η Ελληνικότητα της Μακεδονίας αμφισβητείται έντονα.

Ο συγγραφεύς του παρόντος, απαρέγκλιτα προσηλωμένος στις υπέρτατες αρχές του Έθνους και της Πατρίδος, θεωρεί ότι η Εθνική ολοκλήρωση είναι μονόδρομος, οριοθετούμενη λιτά αλλά ουσιαστικά από την Απολλώνεια μορφή του Περικλή Γιαννόπουλου:

Η΄ ΕΛΛΑΣ Η΄ ΤΕΦΡΑ!

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ, Η ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΚΕΝΤΡΙΣΜΟΥ

Είναι κάτι παραπάνω από αποδεκτό ότι τα ύψιστα πολιτικά ιδανικά αυτού του λαού ενσαρκώνονται στη Μεγάλη Ιδέα του Ελληνισμού.

Συνιστώντας μία αδιαμφισβήτητη ιδεολογική πραγματικότητα, ένα φυσικό αντίβαρο και μία ζωτική φωνή αφυπνίσεως ενάντια στην γενική χρεωκοπία και στον Εθνικό εξευτελισμό, η Μεγάλη του Ελληνισμού Ιδέα απετέλεσε το επίκεντρο και συγχρόνως την πεμπτουσία του Ελληνοκεντρισμού, την δύναμη που ανυψώθηκε σε Λάβαρο της Εθνικής Αξιοπρέπειας, για να αποτρέψει τον Ελληνικό ακρωτηριασμό και τη συρρίκνωση και να μετασχηματισθεί σε εφικτή προοπτική για να κατευθύνει το Εθνικό Σύνολο στους δύσκολους αγώνες του Μέλλοντος.

Στη σημερινή εποχή όπου ο εθνικός και πολιτικός ευνουχισμός βρίσκεται στο απόγειο της δόξης του, τώρα που η Ελλάδα τείνει να μεταβληθεί σε αποικία των ξένων δανειστών και δυναστών της, των τεχνοκρατών της *"Ενωμένης Ευρώπης"* και της ΝΑΤΟϊκής ηγεμονίας-τυραννίας των Η.Π.Α. και του σιωνισμού, τώρα που η ζωή των συμπατριωτών μας γίνεται ημέρα με την ημέρα ολοένα και περισσότερο εφιαλτική. Ενώ η οικονομική ολιγαρχία αποξενωμένη από κάθε πατριωτική ανησυχία αποφασίζει μέσα σε ένα όργιο αυθαιρεσίας και αλαζονικού πνεύματος την πορεία της οικονομικής και κατ΄ επέκταση της πολιτικής ζωής του τόπου προς ένα τεχνητό αδιέξοδο, η Μεγάλη Ιδέα καλείται υπό τη σκέπη της Ελληνοκεντρικής θεωρήσεως να διαδραματίσει μέσα στη ζοφερή ατμόσφαιρα της Εθνικής καταπτώσεως έναν καίριο Αναγεννητικό ρόλο, ούτως ώστε να επέλθει, εκ των πραγμάτων, η ενατένιση της εθνικής ζωής κάτω από ένα πρίσμα αξιοπρέπειας αλλά και υπερηφάνειας.

Οι ίδιες οι συγκυρίες, πλέον, καθιστούν την υϊοθέτηση της

Μεγάλης Ιδέας ως μία πρώτιστη εθνική αναγκαιότητα. Χλευάζοντας τους υπέρμαχους της κοσμοπολίτικης πλάνης που ανάγουν την επίκληση των μεγαλοϊδεατικών οραμάτων στη σφαίρα της προγονοπληξίας, καθίσταται εμφανές ότι τον Ελληνοκεντρικό προσανατολισμό τον στηρίζουν οι αληθινοί κληρονόμοι του Αρχαιοελληνικού και βυζαντινού μεγαλείου, αυτοί που ζουν και σκέπτονται Ελληνικά και είναι έτοιμοι, εάν χρειασθεί, και εάν οι περιστάσεις το καλέσουν, να πολεμήσουν και να πεθάνουν για την Ανασύσταση του προγονικού μεγαλείου, για την προώθηση και εδραίωση του Γ' Ελληνικού Πολιτισμού.

Διότι είναι γνωστό ότι το μεγαλείο και η δημιουργική δύναμη της Ελληνικής Φυλής δεν είναι εφήμερη, δεν τρέφεται από πρόσκαιρα οράματα και περιστασιακές επιδιώξεις. Γι΄ αυτό και ο ενστερνισμός του Ελληνικού Τρόπου Ζωής δεν εξαντλείται στη μηδαμινότητα των καθημερινών *"προς το ζειν"* επιδιώξεων. Ανεπηρέαστοι από τις επίπλαστες *"νέες"* αξίες που επιχειρεί να καθιερώσει στο κοινωνικό στερέωμα ο συρφετός των θιασωτών του ευδαιμονισμού, ενός ευδαιμονισμού εξωραϊσμένου από την άμετρη χλιδή και κατάμεστος από τις ξενόφερτες επιδράσεις, διαμέσω της ενσυνείδητης αποδοχής της Μεγάλης Ιδέας, θα αναπλάσουν με σφρίγος το Αιώνιο Ελληνικό Ηρωϊκό Πρότυπο και ατρόμητοι εμπρός στο τίμημα των Αγώνων και των Θυσιών, θα καταδείξουν το μεγαλείο της Αθάνατης Ελληνικής Ψυχής.

Η αναζωογόνηση της Μεγάλης Ιδέας, ξεθάβοντας από το βάραθρο της Ιστορικής αμνησίας και ανασύροντας ατόφιες τις λησμονημένες Αξίες της Φυλής, θα αποτελέσει το προοίμιο για την Ανάταση και την από κάθε άποψη Ανάσταση του Ελληνισμού, ανασυγκρότηση η οποία θα βρει την οριστική της ολοκλήρωση με την απελευθέρωση των Αλύτρωτων έως τώρα Πατρίδων (Βόρειος Ήπειρος, Κύπρος, Ανατολική Ρωμυλία, Μικρά Ασία) και με την ενσωμάτωσή τους στον Εθνικό Κορμό.

Ήρθε πλέον η ώρα ο Ελληνικός Λαός να ανυψώσει τη Μεγάλη Ιδέα στο υψηλότερο βάθρο της Πανελλήνιας Πίστεως, πλαι-

σιώνοντάς την με τις πραγματικές Εθνικές Αξίες για να υπάρξει εξυγίανση της Ελληνικής Ζωής σε όλα ανεξαιρέτως τα επίπεδα. Αρκετά το Ελληνολατρικό Αίσθημα γνώρισε διώξεις και κατατρεγμούς, από τους απάτριδες και τους κοσμοπολίτες, τους θιασώτες του δημοκρατικού παραλογισμού. Φθάνει πλέον ο παραγκωνισμός του μεγαλοϊδεατικού πνεύματος και ο διασυρμός του από τους πατριδοκάπηλους κοινοβουλευτικούς εξομώτες που παραβλέπουν τα Εθνικά Δίκαια και από πληρωμένους δημαγωγούς. Τέρμα πια στους διάφορους εμπόρους του Ελληνισμού που προτάσσουν την ατομική καλοπέραση, καταδικάζοντας στην ειρκτή της λήθης τα δίκαια της Πατρίδας.

Η Μεγάλη του Ελληνισμού Ιδέα πρέπει να λάβει και πάλι σάρκα και οστά. Μία δημιουργική και επαναστατική έξαφνα σπίθα πρέπει να φωτίσει διάχυτα τον σκεπασμένο από το σκοτάδι της απαισιοδοξίας Ελληνικό Ουρανό. Τότε θα ξεπροβάλλει και πάλι η Ηρωϊκή Αναγέννηση του Ελληνισμού. Η αμετάκλητη επιστροφή στο Ηρωϊκό Πνεύμα, στο πνεύμα της υπέρτατης θυσίας και της Ελληνικής Λεβεντιάς, στο πνεύμα του Πολέμου-Δημιουργού μίας νέας επικής εποχής. Υπερνικώντας τα τεχνητά εμπόδια που ορθώνει πεισματικά ο υλισμός ως έκφραση της αστικής αποσυνθέσεως για να ανακόψει τη νικηφόρα πορεία της πύρινης ιδεολογίας μας που θα φέρει ως Λάφυρο τον Εθνικό Λυτρωμό, ο Ελληνισμός συμμεριζόμενος τη Μεγάλη Ιδέα θα προχωρήσει ακάθεκτος στην ενσάρκωση και πραγματοποίηση του Πανελλήνιου Πόθου. Τότε η Ελληνολατρεία θα αποτελέσει την αιχμή του δόρατος στους πιο ένδοξους απελευθερωτικούς αγώνες της Φυλής που θα επιβεβαιώσουν τη διαχρονικότητα της Ελληνικής κοσμοθεωρίας, σηματοδοτώντας νέους αγώνες εθνικούς, πνευματικούς και κοινωνικούς.

Σε αυτή την τιτάνια προσπάθεια, ο Ελληνοκεντρισμός γίνεται ο σημαιοφόρος της Εθνικής Αφυπνίσεως, ενώ η Μεγάλη Ιδέα καθίσταται το Απόσταγμά του. Οι καιροί είναι πλέον ώριμοι για μία θεμελιώδη μεταρρύθμιση σε όλους τους τομείς, με τον Ελληνοκεντρισμό πρωτοπόρο ως κυρίαρχη Εθνική Θρησκεία.

Η Μεγάλη Ιδέα, μπορεί επιγραμματικά να υποστηριχθεί ότι αποτελεί αδιάψευστα το Ζωοποιό Όραμα του μαχόμενου ελληνικού κόσμου, το ξαναζωντάνεμα της ηρωϊκής θελήσεως σε μία μεταιχμιακή για τον Ελληνισμό εποχή που έχει ως απώτερο σκοπό του αφ΄ ενός να ανασχέσει το παρακμιακό ρεύμα της υλιστικής σήψεως, προβάλλοντας αφ΄ ετέρου τόσο μία ολοκληρωτική αντίδραση στους φορείς της οπισθοδρομήσεως, όσο και μία δημιουργική και μεστή πρόταση για την προσέγγιση και τελικά την κατάκτηση ενός νέου εθνικολαϊκού επιτεύγματος. Γιατί για τον συνεπή πατριώτη η Μεγάλη Ιδέα αντιπροσωπεύει τον άϋλο αλλά συγκεκριμενοποιημένο Πνευματικό και Ιδεολογικό καθοδηγητή που καλεί τον Ελληνισμό να συναισθανθεί τις Ιστορικές Ευθύνες του, τον καθιστά υπόλογο απέναντι στις νέες γενεές και τον προτρέπει να αποδυθεί σε μία τιτάνια εκστρατεία αξιοποιήσεως των πολύμορφων δυνατοτήτων του, προκειμένου να επιτύχει σαν ύψιστο στόχο και παντοτινή προσδοκία την Εθνική Ανέλιξη. Μεγάλη Ιδέα, η συνισταμένη της πατριωτικής ελπίδας, η συμπυκνωμένη ανερχόμενη δύναμη που εναντιώνεται δραστικά στην νοσηρή *"λογική"* των πεισιθανάτιων δογμάτων και των οκνηρών *"ειρηνιστικών"* οραματισμών που εάν δεν υποδηλώνουν ενδοτικότητα, είναι τουλάχιστον ταυτόσημα της εθνικής απραξίας.

Αφιονισμένοι οι ενάντιοι στη Μεγάλη Ιδέα από τη ζωτική απείχησή της και το έρεισμα που, παρά τη δίωξή της, εξακολουθεί να βρίσκει στην γνήσια Ελληνική ψυχή, επιχειρούν να τη διαβάλουν ανάγοντάς την στην σφαίρα της προγονοπληξίας. Όμως ματαιοπονούν. Διότι το χρέος το οποίο έχει αναλάβει ο Ελληνισμός σε σχέση με τη Μεγαλοσύνη του Έθνους και τους υπόδουλους αδελφούς μας, δεν έχει καμμία απολύτως σχέση με τις υλικές χρηματικές οφειλές, δεν παραγράφεται. Η υποχρέωση, την εκπλήρωση της οποίας αγωνίζεται να προωθήσει ο πατριωτικός κόσμος της χώρας, είναι ΕΘΝΙΚΗ, είναι ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ, είναι ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΚΗ. Και από την υλοποίησή της προσμετράται ο πατριωτισμός των Ελλήνων.

Σκοπός της υπάρξεως ενός Ελληνοκεντρικού ρεύματος δεν είναι βέβαια η παρελθοντολογική αναπόληση, αλλά η υπηρέτηση με κάθε μέσο και από κάθε δυνατή έπαλξη του Έθνους και της Πατρίδας. Αυτήν ακριβώς την πατριδολατρική διάθεση έχει ως κεντρικό σημείο αναφοράς της η Μεγάλη Ιδέα του Ελληνισμού. Για να υπηρετήσουμε αυτή μέχρις εσχάτων, έχουμε υποχρέωση να αντιμετωπίσουμε όλα τα φραστικά ραπίσματα. Θα μας αποκαλέσουν προγονόπληκτους και απόκοσμους και φιλόσοφους και ασκητές, θα μας χαρακτηρίσουν ως αντιδραστικούς και αμετανόητους στρατοκράτες και ο,τιδήποτε άλλο σχετικό, δεν θα επιτρέψουμε όμως ποτέ και σε κανέναν να αμφισβητήσει στο ελάχιστο την Ελληνική μας Τιμή και την Αδούλωτη υπερηφάνεια που χαρακτηρίζει τις θέσεις μας.

Εάν για το σαρθρό κατεστημένο οι υπέρμαχοι της Μεγάλης Ιδέας υπήρξαν "*καθυστερημένοι*", τότε "*καθυστερημένοι*" ήταν και ο ΛΕΩΝΙΔΑΣ και ο ΚΟΔΡΟΣ και ο Μ. Αλέξανδρος και ο Αθ. Διάκος και ο Θ. Κολοκοτρώνης και ο Π. Μελάς. Κανένας ενδοιασμός δεν ταιριάζει στους συνεχιστές του προγονικού μεγαλείου. Αυτό ας καταστεί σαφές. Όσο μεγάλη είναι η απέχθεια της σλαβιάς, τόσο μεγάλες είναι οι ευθύνες που επωμίζεται το Έθνος μας απέναντι στους αλύτρωτους συμπατριώτες μας.

Μία τεράστια ευθύνη που δεν παραγράφεται ούτε με δηλώσεις υποκρισίας, αλλά ούτε και με πράξεις εμπαιγμού. Η Μεγάλη Ιδέα ως εγερτήριο σάλπισμα διοχετεύει στο ναρκωμένο κομμάτι του Ελληνικού κορμού ένα συναίσθημα ηρωϊκής ορμής και μεγαλείου που τόσο προσιδιάζει στην ιδιοσυγκρασία αυτού του λαού, καλώντας τον να πολεμήσει προσκολλημένος στις παραδοσιακές εγχώριες αξίες για τον εξαγνισμό του Ελληνισμού από το μιαρό στίγμα της μειοδοτικής και ανθελληνικής πολιτικής που μαστίζει την Πατρίδα.

Ενάντια στην συρρικνωμένη Ελλάδα, αγνώριστο φάντασμα της εξασθενημένης χώρας μας, που σιγοπεθαίνει υπό τις ευλογίες του κυριάρχου πολιτικού συστήματος, ενάντια στην οικονομική υποτέλεια που μεθοδεύει το ανθελληνικό κατεστημένο, σώ-

σωμος ο Ελληνικός Κόσμος, αφοσιωμένος ψυχή τε και σώματι στην Ιερή παρακαταθήκη της Ελληνολατρείας, προτάσει το όραμα των Δύο Ηπείρων και των Πέντε Θαλασσών, του ζωτικού χώρου για την επιβίωση και την πολιτισμική ανάπτυξη του Ελληνισμού. Αναγορεύοντας το Μεγαλοϊδεατικό πνεύμα σε καίρια έκφανση της ιδεολογικής καθαρότητας, συνθλίβοντας τους περιφρονητές της φυλετικής υπεροφανείας, διανοίγεται ο δρόμος για τη συγκρότηση ενός αληθινού και πολυεπίπεδου πεδίου μάχης, μέσα από το οποίο θα επέλθει ο Εξαγνισμός του λαού μας και η ιστορική μετουσίωσή του από ένα τυχοδιωκτικό συνοθύλευμα μαζανθρώπων σε έναν λαό ηρώων-πολεμιστών και φιλοσόφων-δημιουργών.

Η Μεγάλη του Ελληνισμού Ιδέα, κάτω από αυτές τις συνθήκες, θα αποτελέσει την αφετηρία για την εμπέδωση της Εθνικής Αυθυπαρξίας σε όλους ανεξαιρέτως τους τομείς, θα καταστεί ο ανορθωτικός παράγοντας που θα φέρει τη νέα άνθηση στο ελληνικό πνεύμα, προσφέροντας ταυτόχρονα στον Ελληνισμό την μοναδική ευκαιρία να γνωρίσει αβίωτες μέχρι τώρα στιγμές. Η προσήλωση του Έθνους μας στην Μεγάλη Ιδέα και η θεώρησή της ως τον υπ' αριθμόν ένα Εθνικό Αντικειμενικό Στόχο, θα προσδώσει μία νέα ποιότητα και μία πρωτόγνωρη αίσθηση ζωτικότητας στην έως τώρα αποχαυνωμένη Ελλαδική ζωή, αναθεωρώντας μια για πάντα την αρνητική εικόνα της "*ψωροκώσταινας Ελλαδίτσας*" που τόσο έντεχνα είχαν καλλιεργήσει οι φορείς της ηττοπάθειας και οι υπονομευτές των εθνικών οραμάτων. Είναι ιστορική αναγκαιότητα η Ελλάδα να απαλλαγεί από το νοσηρό σύμπτωμα της κομματοκρατίας και να εξελιχθεί σε ένα ισχυρό ΕΘΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ. Τότε και μόνο, θα γίνουν σεβαστές οι Εθνικές μας διεκδικήσεις. Η πολιτική της μειοδοσίας, η μικροπολιτική τακτική των συνεχών υπαναχωρήσεων, η εξύψωση του αντεθνικού δόγματος "*δεν διεκδικούμε τίποτε και από κανέναν*" σε συστατικό στοιχείο της εξωτερικής πολιτικής, οδηγεί επιβεβαιωμένα σε ολοκαύτωμα του Ελληνισμού. Τη στιγμή που η σλαβική προπαγάνδα με κεντρικό σημείο αναφοράς της τα Σκόπια προβάλλει επιτηδευμένα την αυ-

τονόμηση και της νοτίου Μακεδονίας, στοχεύοντας να την μεταβάλλει, από κοινού με την υφαρπαγείσα βόρειο, σε τμήμα της κρατικής της οντότητος, ενώ ο Αττίλας προβαίνει στην διεκδίκηση εδαφών που μόνο σχέση με τους τούρκους δεν έχουν, την ίδια στιγμή που η Αλβανία παρακρατεί ένα ολόκληρο τμήμα, γεωγραφικό και πληθυσμιακό, του Ελληνισμού, ενώ εν κατακλείδι οι "*άσπονδοι φίλοι, σύμμαχοι*" και γείτονές μας μας ζητούν ή ήδη κατέχουν αυτά που δεν τους ανήκουν, είναι Εθνική προσβολή η Ελλάδα να παραιτείται των δικαίων αξιώσεών της, θυσιάζοντας τις Αλύτρωτες Πατρίδες στο βωμό της ολιγωρίας και των ανόμων συναλλαγών των απάτριδων πολιτικών. Ακρετά πλέον οι λιπόψυχοι και οι Εφιάλτες διέφθειραν και ζημίωσαν τον Ελληνισμό. Ήλθε πλέον η ώρα για την απολύτρωση, για την Πατριωτική Αφύπνιση του Λαού μας. Φωτιά και Τσεκούρι στους Προσκυνημένους!

ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Θραύση κάνουν ολοένα και περισσότερο τα ναρκωτικά στη χώρα μας, όπως άλλωστε και σε ολόκληρο τον πλανήτη, καθώς τα πάντα πλέον είναι υποδουλωμένα σε πολυεθνικούς εκφυλιστικούς μηχανισμούς. Ναρκωτικά στους δρόμους,στις πλατείες, στα σχολεία, στις φυλακές, στα ψυχιατρεία, στα στρατόπεδα, τα ναρκωτικά έγιναν πλέον καθημερινό φαινόμενο. Τα ναρκωτικά έχουν γίνει ένα είδος εν αφθονία το οποίο το βρίσκει κανείς ευκολότερα πλέον από ένα καλό βιβλίο, ένα ποιοτικό μουσικό ή εικαστικό έργο μέσα σε αυτή την κοινωνία του εκφυλισμού και της παρακμής, αποτελώντας εκδήλωση της διαρκώς αυξανόμενης κοινωνικής και ηθικής σήψεως.

Η παρουσίαση διαρκώς θανατηφόρων κρουσμάτων, προερχόμενα από τη χρήση ναρκωτικών ουσιών, κατά το τελευταίο διάστημα, επιτείνει την κατάσταση, γκρεμίζοντας την επίπλαστα ευδαιμονιστική εικόνα της σημερινής κοινωνίας. Ολοένα και πληθαίνουν τα εναγώνια ερωτηματικά τα οποία σχετίζονται με τα αίτια που οδηγούν τους νέους, καί όχι μόνο, στην χρήση των ναρκωτικών ουσιών. Για την απάντηση, δεν χρειάζεται να καταφύγουμε σε πολύπλοκες αναλύσεις και κουραστικούς προβληματισμούς. Η απάντηση είναι απλή: Νέοι που δεν εμφορούνται από υγιή πρότυπα, που δεν διακατέχονται από αγωνιστικά ιδανικά, που δεν διαπνέονται από τάσεις δημιουργίας, ρέπουν προς τις ναρκωτικές ουσίες, ήδη ναρκωμένοι από την φαινομενική ευημερία του συστήματος. Μία Πολιτεία που αρνείται να ασκήσει το παιδευτικό καθήκον της επί της νεολαίας σε όλη του την έκταση και τα επίπεδα, αδιαφορώντας για τη χαλύβδωση του χαρακτήρα των νέων και την επίλυση των προβλημάτων τους, μία Πολιτεία που με την ατιμωρησία που προάγει εκτρέφει νοσηρά φαινόμενα,

μία Πολιτεία που αφήνει κατ' ουσίαν ασύδοτους τους εμπόρους ναρκωτικών να διοχετεύουν τον θάνατο, οδηγεί αναπόφευκτα τους νέους στους "*τεχνητούς παραδείσους*" των εμπόρων του θανάτου.

Κάθε φορά που πληροφορούμαστε έναν θάνατο ναρκομανούς ή το χειρότερο γινόμαστε τραγικοί μάρτυρες ενός τέτοιου μακάβριου γεγονότος, ας ανατρέχει η σκέψη μας στην Πολιτεία εκείνη που εν ονόματι ενός επίπλαστου ανθρωπισμού αποτρέπει την θέσπιση της θανατικής ποινής για εκείνους που οδηγούν καθημερινά στον θάνατο δεκάδες συνανθρώπους μας. Κάθε φορά που κάποιος νέος πεθαίνει άδικα από τον αργό θάνατο, ας θυμόμαστε την Πολιτεία εκείνη που χάρη στην αδιαφάνεια επιτρέπει, πρακτικά, στα κόμματα να επιχορηγούνται από τους μεγαλεμπόρους των ναρκωτικών. Κάθε φορά που ένα νέο θανατηφόρο κρούσμα γίνεται είδηση στον τύπο, ας σκεφθούμε ποιοί είναι εκείνοι που ευνοούν και υποθάλπουν την εμπορία των ναρκωτικών ουσιών, θησαυρίζοντας και ταυτόχρονα αποκοιμίζοντας συνειδήσεις. Κάθε μέρα που κτυπά ο θάνατος νεαρούς κυρίως τοξικομανείς, πλήττοντας τη νεολαία που θα έπρεπε να αποτελεί την ελπίδα του Έθνους και όχι την ελπίδα πλουτισμού των εμπόρων του θανάτου, ηθικά υπόλογη είναι η δημοκρατική πολιτεία της παρακμής η οποία δια της ασυδοσίας εκτρέφει τα νοσηρά και εγκληματικά αυτά φαινόμενα.

Καταλήγοντας, ας αναλογισθούμε ότι ολόκληρη σχεδόν η κοινωνία σήμερα αποτελεί θύμα των ναρκωτικών, υπό την μεταφορική έννοια του όρου. Εάν όχι των ναρκωτικών ουσιών, σίγουρα ωστόσο τελεί δέσμια των "*ναρκωτικών μέσων*" του συστήματος, των μεθόδων δηλαδή μαζικής αποχαυνώσεως και νοητικής αδρανοποιήσεως, στην κατηγορία των οποίων εντάσεται η πορνογραφία, οι εκφυλιστικού περιεχομένου ταινίες, πληθώρα διαφημιστικών και πολιτικών μηνυμάτων, ένα φαινόμενο το οποίο επιτείνει στο κατακόρυφο ο ρόλος των μέσων μαζικής αποχαυνώσεως (κατ' επίφαση "*ενημερώσεως*").

Η μάστιγα των ναρκωτικών ουσιών και οι δολοφονικές συμμορίες των εγκληματιών εμπόρων και διακινητών ναρκωτικών, μόνο με έναν τρόπο αντιμετωπίζονται: Με την θέσπιση και απαρέγκλιτη εφαρμογή της θανατικής ποινής. Μία ποινή την οποία όμως ούτε μπορεί να θεσπίσει, ούτε πολύ περισσότερο να εφαρμόσει μία εκφυλισμένη Πολιτεία, εντός της οποίας και χάρη στους μηχανισμούς της οποίας δρουν τα κοινωνικά αυτά παράσιτα.

Η κοινωνική εξυγίανση προϋποθέτει πολιτική βούληση η οποία απορρέει από αδιάφθορους και εθνοκοινωνικώς σκεπτόμενους φορείς. Οπωσδήποτε υγιείς αντιλήψεις επί αυτού του πλαισίου δεν μπορεί να εκφράζουν ούτε όσοι βουλευτές-μεγαλοδικηγόροι κατά καιρούς συνήργησαν, αμέσως ή εμμέσως, στην αποφυλάκιση επικίνδυνων εμπόρων ναρκωτικών χαρακτηρίζοντάς τους δήθεν ως χρήστες, ούτε βέβαια πολιτικοί νάνοι όπως ο Γ. Παπανδρέου ο οποίος είχε ζητήσει, από κοινού με τον εβραίο Ντ. Κ. Μπεντίτ, την αποποινικοποίηση της μαριχουάνας. Ανάλογες θέσεις έχουν κατά καιρούς εκφράσει και άλλοι πολιτικοί εκφραστές του συστήματος, κάνοντας διαχωρισμό σε "*μαλακά*" και "*σκληρά*" δήθεν ναρκωτικά...

Καταλήγοντας, σκόπιμο κρίνεται να τεθεί επί τάπητος ένα καίριο ερώτημα: Πόσα κρούσματα ναρκομανών υφίσταντο στην κομμουνιστική Σοβιετική Ένωση, στην κομμουνιστική Κίνα, στην Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία αλλά και στην Ελλάδα επί των καθεστώτων της 4ης Αυγούστου και της 21ης Απριλίου; Γιατί η έξαρση της διακινήσεως ναρκωτικών, "*συμπίπτει*" με την "*λειτουργία*" καθεστώτων πλουτοδημοκρατικής ασυδοσίας;

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Κ.Α. ΜΑΣ ΟΔΗΓΕΙ

"Ο φιλοτομαρισμός και η αδράνεια είναι δείγματα Εθνικής και Κοινωνικής σαπίλας, Έλληνες ξεσηκωθείτε...".
(Από το Διάγγελμα του Στρατηγού Γρίβα την 1η Απριλίου 1955).

Σαράντα τρία χρόνια συμπληρώθηκαν από την Ιστορική επέτειο της 1ης Απριλίου 1955, ημερομηνία-ορόσημο για το μέλλον του Κυπριακού Ελληνισμού. Η 1η Απριλίου 1955, ημερα ενάρξεως του Εθνοαπελευθερωτικού-Ενωτικού Αγώνα της Ε.Ο.Κ.Α. υπό την άξια ηγεσία του Γεωργίου Γρίβα-Διγενή, σηματοδότησε την αρχή μίας νέας Εποποιΐας, στην μακραίωνη πορεία του Ελληνισμού, άνοιξε ένα νέο ηρωϊκό κεφάλαιο στην Αιματοβαμμένη ιστορία του Έθνους, στοχεύοντας στην ενσάρκωση του Πανελλήνιου πόθου της ενσωματώσεως της Κύπρου στον Εθνικό Κορμό.

Η Εθνεγερσία της 1ης Απριλίου 1955 αναμφίβολα δεν υπήρξε ένα τυχαίο γεγονός. Το πατριωτικό αυτό ξέσπασμα ήταν η έμπρακτη δυναμική απάντηση στην παθητική αδράνεια, στον κοσμοπο-

λιτικό προσανατολισμό, στην φιλοαγγλική πολιτική της δουλοπρεπούς προσδέσεως καθώς και στην μειοδοτική στάση του ξενόδουλου πολιτικού κατεστημένου, που, ολοφάνερα, από την δεκαετία του 1950 ήδη μεθόδευσε την εκποίηση της Κυπριακής νήσου με αποκορύφωμα τις προδοτικές συνθήκες Ζυρίχης-Λονδίνου (Φεβρουάριος 1959 κατά τη διάρκεια των οποίων οι Κ. Καραμανλής και Ε. Αβέρωφ κατέστησαν την Τουρκία εγγυήτρια δύναμη στην Κύπρο, ανοίγοντας έντεχνα την Κερκόπορτα για τα όσα επακολούθησαν τον Ιούλιο-Αύγουστο του 1974).

Κάτω από αντίξοες συνθήκες, οι πατριώτες της ΕΟΚΑ αψηφώντας τις δυσμενείς συγκυρίες, αποδύθηκαν σε έναν άνισο Ένοπλο Αγώνα διατρανώνοντας τη δυναμική αποφασιστικότητα του Κυπριακού Ελληνισμού να αποτινάξει την αγλλική κυριαρχία και να επαναπροσδεθεί στις αρχέγονες ρίζες του. Ωστόσο η δολιότητα των προδοτών και η υπονόμευση του Αγώνα από τους αγγλόδουλους διεθνιστές και τους κομμουνιστές οπαδούς του Μούσκου, στάθηκε ισχυρότερη από την αποφασιστικότητα των Μαχητών της Ε.Ο.Κ.Α. Με πρωτεργάτη την μαριονέτα των Άγγλων και μισέλληνα Μούσκο (Μακάριο), το πολιτικό κατεστημένο οδήγησε το Κυπριακό ζήτημα στο κατώφλι του ξεπουλήματος, διαψεύδοντας κατά τον αισχρότερο τρόπο τις Εθνικές προσδοκίες. Προδίδοντας την Εθνική Ελπίδα για ΕΝΩΣΗ, όπως αυτή εκφράσθηκε και διατρανώθηκε μέσα από τα συλλαλητήρια, τα δημοψηφίσματα και τον Ένοπλο Ξεσηκωμό. Οι πολιτικοί εξομώτες, το 1974, στον βωμό εξουσιαστικών σκοπιμοτήτων, συνέργησαν προδοτικά στις επεκτατικές βλέψεις του ξένου παράγοντα, προκειμένου να επέλθει Εθνική Τραγωδία και κατ΄ επέκταση να προκύψει καθεστωτική μεταβολή, δίνοντας την χαριστική βολή στον Αγώνα του Μαχόμενου Κυπριακού Ελληνισμού.

Σήμερα, σαραντατέσσερα χρόνια μετά τον Ηρωϊκό Αγώνα της 1ης Απριλίου 1955, τα μνήματα των Καραολή, Δημητρίου, Αυξεντίου, Παλληκαρίδη και εκατοντάδων άλλων αγωνιστών που πίστεψαν, αγωνίσθηκαν και πέθαναν για την ΕΝΩΣΗ, απομένουν αναμνήσεις μίας άλλης, ένδοξης, αλλά δυστυχώς αδικαίωτης, ακόμη τουλάχιστον, Εποποιΐας.

Σήμερα, σαραντατέσσερα χρόνια μετά τον Ηρωϊκό Αγώνα της 1ης Απριλίου 1955, στην Κύπρο εξακολουθεί να κυματίζει ακόμα η τουρκική σημαία και οι μογγόλοι υπάνθρωποι να δολοφονούν εν ψυχρώ άοπλους Έλληνες Κυπρίους (Σολωμού, Ισαάκ, κ.α.). Την ίδια ώρα, οι αγγλοαμερικανοί, υπό την καθοδήγηση του διεθνούς σιωνισμού, έχουν νοθεύσει ολοκληρωτικά την πίστη του λαού. Το όραμα του Διγενή, ο οποίος σημειωτέον ότι πέθανε από την λύπη του για την δυσμενή έκβαση του Κυπριακού ζητήματος, ακόμη δεν δικαιώθηκε και ούτε λόγος να γίνεται φυσικά περί αυτού από το ξενόδουλο κατεστημένο.

Σήμερα, σαραντατέσσερα χρόνια μετά τον Ηρωϊκό Αγώνα της Ε.Ο.Κ.Α., ο φάκελλος της Κύπρου εξακολουθεί να παραμένει ερμητικά κλειστός και οι συντελεστές της προδοσίας νέμονται πατριδοκαπηλικά Εθναρχικούς τίτλους και αξιώματα...

Σήμερα, σαραντατέσσερα χρόνια μετά την Ενδοξότερη ιστορική πράξη του σύγχρονου Κυπριακού Ελληνισμού, το ελλαδίτικο πολιτικό κατεστημένο διεθνοποιεί μία αμιγώς Εθνική υπόθεση, παραπέμποντάς την στους...διεθνείς οργανισμούς, εκχωρώντας δηλαδή Εθνικά δικαιώματα στα όργανα της Σιών. Είναι μήπως τυχαίο το γεγονός ότι, όπως ανέφερε και ο πρέσβυς της Κύπρου στο Ισραήλ Π. Ευτυχίου, όλοι όσοι ασχολούνται σήμερα με το Κυπριακό ζήτημα είναι εβραϊκής καταγωγής; Είτε πρόκειται για τον Υπουργό Εξωτερικών της Αγγλίας Ρίκφιντ, είτε για τον ειδικό απεσταλμένο του ΟΗΕ Φαϊσάλ, είτε για τον Χόλμπρουκ, είτε για την ΥΠΕΞ των ΗΠΑ Ολμπράϊτ, είτε μέχρι πρότινος για τον ΥΦ.ΕΞ της Ελλάδας Ροζενστάϊν; Είναι μήπως τυχαίο το γεγονός ότι όλοι όσοι ασχολήθηκαν μέχρι σήμερα με την τραγωδία της πολύπαθης Κύπρου ήταν εβραίοι; (Κίσσιγκερ, Σίσκο, Λέντσκι, Χάας, Κόρνμπλουμ κ.α.).

Από τους κοινοβουλευτικούς εξομώτες που συναγελάζονται με τους κατά καιρούς Σαδίκ, Φαίκογλου, Ροδοπλού κ.ο.κ. δεν μπορούμε να αναμένουμε καμμία πατριωτική αναλαμπή. Από τους τοποτηρητές της ξενοκρατίας και τα κόμματα-διαφθορεία που άνοιξαν τον Τάφο του Έθνους, από όλους αυτούς τους

προσκυνημένους που κρατούν ερμητικά κλειστό τον Φάκελλο της Κύπρου για να συγκαλύψουν τα προδοτικά ανοσιουργήματά τους, δεν θα πρέπει να αναμένουμε τίποτε άλλο παρά τη συνειδητή υπονόμευση.

Η απότειση φόρου τιμής στους Ηρωϊκούς Νεκρούς μας, αποτελεί ύψιστη υποχρέωση των Ελληνικώς φρονούντων. Όμως η απόδωση σεβασμού και μνήμης δεν εξαντλεί τις πατριωτικές μας υποχρεώσεις, δεν εκπληρώνει το υπέρτατο Χρέος, το οποίο αναμφίβολα είναι η ΣΥΝΕΧΙΣΗ του έργου των πεσόντων. Το πνεύμα της ΘΥΣΙΑΣ των Αγωνιστών του Έθνους, δεν πρέπει να αποτελεί αντικείμενο κλαψιάρικων και ηττοπαθών μνημοσύνων, αλλά να εμψυχώνει και να ενδυναμώνει τους εν ζωή Συνέλληνες, ώστε να φανούν άξιοι διάδοχοι καταλαμβάνοντας τις θέσεις των Ηρωϊκών Νεκρών. Γιατί αόρατες αλλά αισθητές, οι ψυχές των πεσόντων, μας καθοδηγούν!

Τα μνημόσυνα και οι εκδηλώσεις μνήμης, δεν κτυπούν το κακό στη ρίζα του. Δεν αντιμετωπίζεται με οιμωγές η τουρκική απειλή. Δεν διεκδίκησε τη Μακεδονία με μνημόσυνα ο Παύλος Μελάς, ούτε αξίωσε την Ένωση της Κύπρου με τον Εθνικό κορμό δια των Εκδηλώσεων Μνήμης ο Γρίβας-Διγενής.

Η τουρκική προκλητικότητα θα συντριβεί μόνο με δυναμικό αγώνα εναντίον του προαιώνιου εχθρού στη Θράκη, που καθημερινά αφελληνίζεται, θα ανασχεθεί με την εκδίωξη των τούρκων από το Γκάζι στην Αθήνα, και κατ΄ επέκταση από κάθε Ελληνική πόλη και χωριό. Η τουρκική προκλητικότητα θα ανήκει στο χθες μόνο όταν αντιταχθεί στον τουρκικό παράγοντα ένα αρραγές Εθνικό Μέτωπο Ελλήνων, μία επιδίωξη η οποία θα καταστεί πραγματικότητα μόνο όταν οδηγηθούν στο ικρίωμα οι μισέλληνες εξουσιαστές που απεργάζονται το τέλος της Παρίδας.

Ο αγώνας κατά του προαιώνιου εχθρού, δεν δίνεται με μνημόσυνα και εκδηλώσεις μνήμης, ειδικά όταν αυτές αποτελούν τη μοναδική "*δραστηριότητα*", συνιστώντας ένα πρόσκαιρο διάλειμμα από τον βαθύ λήθαργο. Ουδέποτε συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις και συλλαλητήρια, ακόμη και τα πλέον δυναμικά της πε-

ριόδου 1945-1955 για την Κύπρο και τη Βόρειο Ήπειρο, έφεραν αποτελέσματα, είναι νεφελώδεις διαμαρτυρίες εφήμερου χαρακτήρα.

Ο αγώνας πρέπει να δοθεί σε καθημερινή βάση, σε κάθε έκφανση της ζωής, γιατί η κυριαρχία σε κάθε τομέα δράσεως προϋποθέτει να δοθεί μία μάχη, μέσα στον αδιάκοπο πόλεμο της ζωής. Η Ζωή είναι Πόλεμος, πολλώ δε μάλλον η Εθνική Επιβίωση και Αξιοπρέπεια δεν χαρίζεται, κερδίζεται και όποιος θέλει να ζήσει, πρέπει να πολεμήσει.

Για να αντιμετωπισθεί ο εξωτερικός εχθρός, πρέπει να εξαλειφθεί ο εσωτερικός (διεθνιστική πλουτοδημοκρατία), πρέπει να καταστραφούν οι *"Δούρειοι Ίπποι"* και οι πεμπτοφαλλαγγίτες τουρκόφιλοι-σιωνόδουλοι διεθνιστές, πρέπει να επικρατήσει Εθνική Αυθυπαρξία-Αξιοπρέπεια, Κοινωνική Δικαιοσύνη-Αξιοκρατία, ώστε να χαλυβδωθεί η Εθνική συνοχή.

Είναι γνωστή πλέον η δύναμη που κινεί τα νήματα των προδοτών, είναι γνωστή η ταυτότητα εκείνων που οπλίζει το χέρι των τούρκων: Ο Διεθνής Σιωνισμός. Όσο όμως και εάν αργεί ο Λυτρωμός, αργά ή γρήγορα στο πανάρχαια Ελληνικό νησί του Τεύκρου και της Αφροδίτης η Γαλανόλευκη Σημαία οριστικά θα κυματίσει!

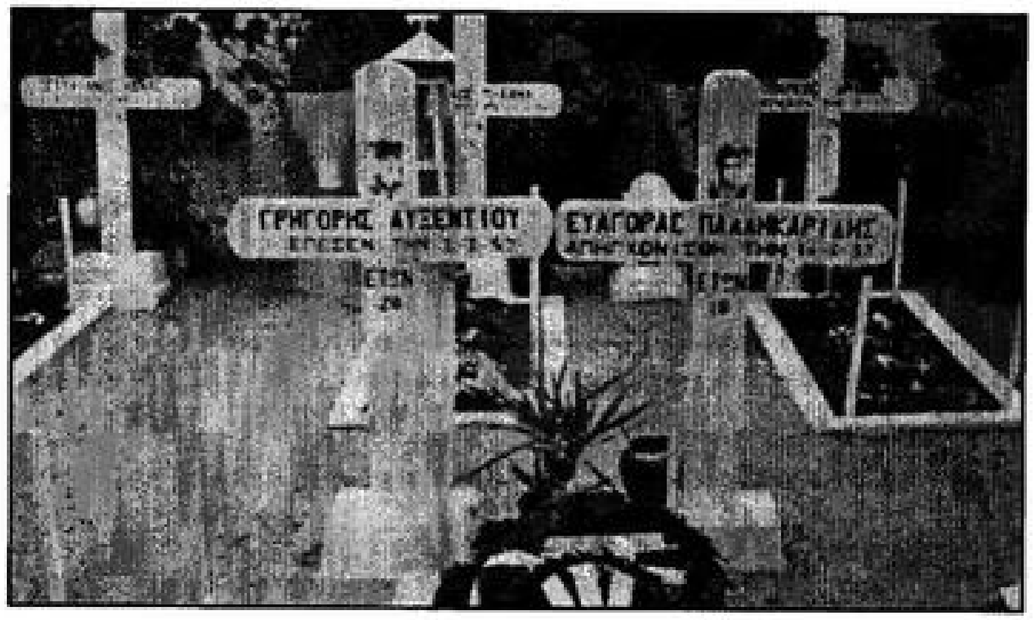

- **ΖΗΤΩ Η 1η ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955**
- **ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Κ.Α. Α΄ ΚΑΙ Β΄ ΜΑΣ ΟΔΗΓΟΥΝ**
- **Η ΚΥΠΡΟΣ ΣΤΕΝΑΖΕΙ, Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΓΙΟΡΤΑΖΕΙ...**
- **ΟΙ ΠΡΟΔΟΤΕΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΑΡΓΑ Η΄ ΓΡΗΓΟΡΑ ΘΑ ΟΔΗΓΗΘΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΓΧΟΝΗ**
- **ΕΛΛΑΣ-ΚΥΠΡΟΣ-ΕΝΩΣΙΣ!**

ΕΘΝΟΚΡΑΤΙΑ Η΄ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΗ ΑΝΑΡΧΙΑ;

Στις κρίσιμες ημέρες που διανύουμε, στις τόσο καθοριστικές για την Εθνική μας επιβίωση, έχει καταστεί πρόδηλη η ανυπαρξία ενός ρωμαλέου κρατικού οργανισμού. Είναι πασιφανής η απουσία μίας κρατικής οντότητος, με προσανατολισμό ασυμβίβαστα Εθνικό και υπόβαθρο απαρέγκλιτα κοινωνικό, η οποία θα είχε ως στόχο της να χαράξει την πορεία εκείνη που θα οδηγούσε με σταθερότητα σ΄ ένα ευοίωνο Εθνικό Μέλλον.

Η αποστέρηση αυτής της δυνατότητας, της τόσο επιβεβλημένης για τη διατήρηση και ενίσχυση της Εθνικής μας υποστάσεως, για την εμπέδωση του αληθινού κοινωνισμού, έγκειται σαφώς στην απεμπόληση της Εθνοκρατικής θεωρήσεως της Πολιτείας, με αποτέλεσμα η εξουσία να έχει περιέλθει στη διαχείριση των παρακμιακών εκείνων δυνάμεων που συγκροτούν το μέτωπο της φιλελεύθερης αναρχίας.

Το Εθνικό Κράτος με τις κοινωνικές ευαισθησίες και την Εθνοπατριωτική κατεύθυνση, που ως όραμα και σκοπός ζωής απετέλεσε και αποτελεί το αντικείμενο του Εθνοκοινωνικού Αγώνα, έχει απροκάλυπτα δολοφονηθεί από τη δράκα των μισελλήνων εξουσιαστών, από τις κομματικές συμμορίες που άνοιξαν τον τάφο του Έθνους.

Στη θέση του έχει ορθωθεί ένα εκτρωματικό εξουσιαστικό μόρφωμα, στο οποίο κυριαρχούν οι παρασιτικές δυνάμεις της Φιλελεύθερης Αναρχίας.

Οι νοσηροί παράγοντες της φιλελεύθερης αναρχίας είναι εκείνοι που αποτρέπουν την άσκηση μίας θαρραλέας πολιτικής Εθνικής αξιοπρέπειας η οποία να κατοχυρώνει εμπράκτως την Εθνική Κυριαρχία.

Οι εκφυλιστικές δυνάμεις της φιλελεύθερης αναρχίας είναι εκείνες που έχουν εκτρέψει την Πολιτεία από το υπέρτατο καθήκον της να διαπαιδαγωγεί πατριωτικά και ηθικά τη νεολαία.

Η γάγγραινα της φιλελεύθερης αναρχίας είναι εκείνη που έχει διαβρώσει τον κοινωνικό ιστό και έχει παραδόσει τη χώρα στις εκμαυλιστικές συμμορές της ιδιωτικής ασυδοσίας, απονεκρώνοντας το Κράτος Πρόνοιας.

Οι απάτριδες διεθνιστές που ανήγαγαν σε ιδανικό τους τη φιλελεύθερη αναρχία, κατήντησαν το κράτος έναν υπηρετικό μηχανισμό του διεθνοποιημένου κεφαλαίου και των μηδενιστών υποτακτικών του.

Οι Έλληνες Εθνοκοινωνιστές, αυτόν τον "*επίγειο παράδεισο*", αυτή την ψευδαίσθηση ευημερίας όχι μόνο δεν την αποδέχονται, αλλά λυσσαλέα την καταπολεμούν. Το καθεστώς της "*φιλελεύθερης αναρχίας*" που στο όνομα μίας επίπλαστης ελευθερίας έχει καταστήσει την Πολιτεία φέουδο των απάτριδων και τοποτηρητών της ξενοκρατίας, των εμπόρων ναρκωτικών, των ομοφυλοφίλων, των χρηματανθρώπων και κάθε έκφυλου και παρακμιακού παράγοντα, όχι μόνο δεν μπορεί να τυγχάνει της αποδοχής μας, αλλά ούτε και της ανοχής μας. Διότι η ανοχή συνεπάγεται την παθητική υπόθαλψη, την έμμεση στήριξη μίας καταστάσεως.

Το ερώτημα που τίθεται κατόπιν αυτών, επιζητεί άμεση όσο και έμπρακτη απάντηση:

ΕΘΝΟΚΡΑΤΙΑ Η΄ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΗ ΑΝΑΡΧΙΑ;

ΠΕΡΙ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑΤΩΝ

Έτος κατά του ρατσισμού ανακυρήχθηκε το 1997, σε ολόκληρη την Ευρώπη. Στα πλαίσια των "*αντιρατσιστικών*" εκδηλώσεων, περίοπτη θέση κατέχει το "*εβραϊκό ολοκαύτωμα*", την ανυπαρξία του οποίου έχουν τεκμηριώσει οι αναθεωρητές ιστορικοί, πέραν των όσων φιλοχιτλερικών αλλά και αντιχιτλερικών ιστορικών, επιστημόνων και συγγραφέων, όπως ο Ρ. Γκαρωντύ, έχουν αποδείξει ότι αυτό δεν υφίσταται.

Το διεθνές εβραιοκρατούμενο σύστημα που αναδεικνύει και μεγιστοποιεί ότι ασήμαντο εξυπηρετεί τα συμφέροντά του και ελαχιστοποιεί ή αποσιωπά ότι το σημαντικό το θίγει, έχει καθιερώσει τον μύθο του Ολοκαυτώματος, ένας μύθος που εξυπηρετεί το Ισραήλ και κατ' επέκταση τον διεθνή σιωνισμό, προπαγανδιστικά-πολιτικά, οικονομικά αλλά και ηθικά, αφού η διαιώνισή του, έχει ως σκοπό να υποβάλλει σε ολόκληρη την Λευκή Φυλή την αντίληψη ότι πρέπει εσαεί να διακατέχεται από "*τύψεις συνειδήσεως*", γιατί επέτρεψε ή συνέργησε σε αυτό το "*αποτρόπαιο έγκλημα*". Οπωσδήποτε μεγαλύτερο ιστορικό ψεύδος από αυτό του "*Ολοκαυτώματος*" δεν έχει ποτέ υπάρξει.

Το ιστορικό αυτό ψεύδος θα στοιχίσει στους Έλληνες πολίτες το ποσό των 850 και πλέον εκατομμυρίων δραχμών, το οποίο διετέθη στην εβραϊκή κοινότητα Θεσσαλονίκης για την πραγματοποίηση σχετικών εκδηλώσεων. Παράλληλα προς την φιλολογία του "*Ολοκαυτώματος*", πολυδάπανο μνημείο πρόκειται να ανεγερθεί προς τιμήν των εβραίων, στην ίδια πόλη. Επιπλέον, το μύθευμα του "*Ολοκαυτώματος*" κατέστη αντικείμενο και σχολικού διαγωνισμού εκθέσεως, ο οποίος προκυρήχθηκε στην δευτεροβάθμια εκπαίδευση, οι δε αναδειχθέντες μαθητές, θα εξασφαλίσουν ως επιβράβευση ένα ταξίδι στο...Ισραήλ...

Όσο μεγάλος και εάν είναι όμως ο μύθος του "*Ολοκαυτώματος*", δεν μπορεί να αποκρύψει την πραγματικότητα. Δεν μπορεί να αποκρύψει τα αληθινά Ολοκαυτώματα που έχουν πραγματοποιηθεί και που εξακολουθούν να συμβαίνουν σε ολόκληρο τον κόσμο.

Ποιός μπορεί να αγνοήσει την εκτόπιση και τελικά την εξολόθρευση των ινδιάνων από την αμερικανική ήπειρο, από το συνοθύλευμα που αποίκισε την ήπειρο αυτή προ δύο αιώνων; Γιατί αποσιωπείται η εξαφάνιση παραδοσιακών πολιτισμών από τους άγγλους αποικιοκράτες; Γιατί το ελλαδικό κράτος δεν ενθυμείται και δεν τιμά το Ολοκαύτωμα των Ελλήνων της Μικράς Ασίας; Γιατί οι "*ελεύθεροι λαοί*" δεν αποδίδουν σεβασμό στα θύματα της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι, καταδικάζοντας ταυτόχρονα τους εγκληματίες αμερικανούς που προκάλεσαν αυτές τις τραγωδίες; Ποιός μιλά για τις ομαδικές, εν ψυχρώ στην κυριολεξία, δολοφονίες χιλιάδων αμάχων γερμανών, κατά τους ανελέητους βομβαρδισμούς του 1944 στη Δρέσδη, στη Λειψία,στη Νυρεμβέργη και σε άλλες γερμανικές πόλεις; Γιατί επικρατεί "*σιγή ιχθύος*" όσον αφορά τις συμμαχικές κτηνωδίες κατά την είσοδο των στρατευμάτων τους στην Γερμανία το 1945; Γιατί αποσιωπούνται οι ομαδικές εκτελέσεις, οι ακατάπαυστοι βιασμοί γερμανίδων από ηλικία 4 ετών και άνω, γιατί έχει επιβληθεί αληθινή συνομωσία σιωπής σχετικά με τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως που διατηρούσαν οι "*σύμμαχοι*";

Ακόμη, ποιός ενθυμείται και καταδικάζει το γεγονός ότι οι ρώσοι, κατά τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, έριξαν μία ατομική βόμβα στα εδάφη τους και ακολούθως έστειλαν τον σοβιετικό στρατό να πραγματοποιήσει ασκήσεις στον ίδιο χώρο, ώστε "*πειραματικά*" να διαπιστωθεί σε ποιό βαθμό υφίστανται θανατηφόρες και παραμορφωτικές συνέπειες από τη ραδιενέργεια, με αποτέλεσμα 70.000 ρώσων στρατιωτών να πεθάνουν από καρκίνο,οφειλόμενο στην ραδιενέργεια;

Γιατί η "*διεθνής κοινή γνώμη*" δεν καταδικάζει το Ισραήλ για τις σφαγές των Παλαιστινίων που διέπραξε στα στρατόπεδα

"*Σάμπρα*" και "*Σατίλα*" το 1980-81 αλλά και για το διαρκές έγκλημα που διαπράτει σε βάρος του Παλαιστινιακού λαού; Πόσο ηθική ήταν η εξόντωση εκατοντάδων χιλιάδων άμαχων ιρακινών από το πολυεθνικό ασκέρι των ΗΠΑ για την επίδειξη ισχύος και την επισφράγηση της "*Νέας -σιωνιστικής- Τάξεως Πραγμάτων*"; Τα "*ολοκαυτώματα*" των κούρδων και των αρμενίων από τους τούρκους υπανθρώπους, ουδείς τα βλέπει; Τα "*σήγχρονα Ολοκαυτώματα*" της πείνας, της δυστυχίας, των ναρκωτικών, οι...ανθρωπιστές φιλοεβραίοι δεν τα βλέπουν και δεν γνωρίζουν ποιός τα προκαλεί, ή μήπως οι οιμωγές τους εξαντλήθηκαν για τον "*εκλεκτό λαό του Θεού*" και ασκούν...επιλεκτική κρίση;

Αλλά υπάρχει και ένα άλλο ερώτημα, όσον αφορά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Δεκάδες εκατομμύρια μαχητές και άμαχοι σκοτώθηκαν από όλα τα εμπλεκόμενα έθνη, γιατί ουδείς ενθυμείται τα θύματα αυτών των λαών, παρά μόνο τους εβραίους; Μόνο εβραίοι σκοτώθηκαν στον πόλεμο αυτό; Μόνο οι υϊοί της Σιών πρέπει να τιμούνται;

Το γεγονός ότι το εξουσιαστικό κατεστημένο τιμά επιλεκτικά και μόνο τους εβραίους-αφέντες του, καταδεικνύεται και το ακόλουθο τραγικό γεγονός που μόνο θλίψη και αγανάκτιση μπορεί να προκαλεί σε κάθε Έλληνα Εθνοκοινωνιστή:

Οι απάτριδες πολιτικοί, "*τιμώρησαν*" μέχρι σήμερα τους ενδόξους Σαλαμινομάχους, αφήνοντας να σκορπίσουν τα οστά τους ανάμεσα στα σκουπίδια, τώρα απεργάζονται μεθόδους για την ολοσχερή εξάλειψη της ιστορίας της περιοχής.

Αυτοί όλοι οι ξενόδουλοι εξουσιαστές που περιφέρονται ανά τα εβραϊκά μνημόσυνα-παρωδίες, για τους υπέρ βωμών και εστιών πεσόντες στη ναυμαχία της Σαλαμίνος, ουδένα σεβασμό επιδεικνύουν. "*Ατυχώς*", οι Σαλαμινομάχοι υπήρξαν ΕΛΛΗΝΕΣ και όχι εβραίοι, και επίσης "*ατυχώς*" δόξασαν την Πατρίδα και δεν την διέσυραν όπως οι πατριδοκάπηλοι δημαγωγοί. "*Ατυχώς*", οι Σαλαμινομάχοι ήταν ΕΛΛΗΝΕΣ και όχι "*πολίτες του κόσμου*" για να τύχουν τιμών και διακρίσεων από τους σημερινούς απάτριδες και εκποιητές της Πατρώας Γης.

Συνεπώς σε αυτή την κοινωνία της ευτέλειας, της πατριδοκαπηλείας και του διεθνισμού, το μνημείο τους δεν έχει θέση. Θέση έχει μόνο το..."*πάνσεπτο*" μνημείο των μισελλήνων εβραίων. Οι ανθέλληνες αποκαλύπτονται μέσα από την καθημερινή πλέον πραγματικότητα και αργά ή γρήγορα θα φθάσει για τους Ιερόσυλους και τους εβραιόδουλους ψευδολόγους η ώρα της Νεμέσεως. Εάν υφίσταται κάποιο ολοκαύτωμα, αυτό είναι το ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ της Ιστορικής Πραγματικότητος, στηριζόμενο στους αργυρώνητους "*ιστορικούς*" παραποιητές, και στο Χόλυγουντ. Έχουν όμως και οι καροί γυρίσματα.

Σήμερα, τη σκυτάλη φια την ανέγερση μνημείου για το Ολοκαύτωμα στην Αθήνα, έχει πάρει ο Δ. Αβραμόπουλος. Αυτός και τόσοι άλλοι, προφανώς θεωρούν ότι οι υποχρεώσεις τους έναντι του "περιούσιου λαού" προεξάρχουν έναντι πάσης άλλης.

ΕΣΕΤΑΙ ΗΜΑΡ...

ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Στους σημερινούς παρακμιακούς καιρούς που διερχόμαστε, κυριαρχεί μία σκόπιμη σύγχυση, η οποία επιτείνει το πνευματικό, και όχι μόνο, σκότος.

Ανάμεσα στα μυθεύματα που οι απάτριδες εξουσιαστές έχουν προάγει σε θέσεις, είναι και τα δύο ακόλουθα:

1) Η απόρριψη των πολλαπλών εστιών ανθρωπογεννέσεως, κατά το απώτατο προϊστορικό παρελθόν και ο ισχυρισμός ότι το ανθρώπινο είδος έχει μία και μοναδική κοιτίδα προελεύσεως, η οποία, κατά προτίμηση πολλών, εντοπίζεται στην Αφρική. Η αντιεπιστημονική και ανιστόρητη αυτή θεωρία παραποιεί χονδροειδώς την ιστορική πραγματικότητα, προωθώντας τις θέσεις του οικουμενισμού. Συνακόλουθα, η αποδοχή αυτών των μυθευμάτων, παρέχει τη δυνατότητα "*κατασκευής θεωριών*" περί δήθεν "*Μαύρης Αθηνάς*", "*Μαύρου Σωκράτη*" κ. α., κατά τα πρότυπα του εβραίου Μπερνάλ, και όχι μόνο...

2) Η αντίληψη ότι η Ελληνικότητα καθορίζεται με βάση όχι τα φυλετικά και ψυχικά χαρακτηριστικά, αλλά την απόκτηση της Ελληνικής Παιδείας, οπότε και οι θιασώτες αυτής της θεωρήσεως ομιλούν περί "*πνευματικώς Ελλήνων*" κ.τ.λ.

Πρόκειται για δύο θέσεις, οι οποίες απομακρύνουν από την αναζήτηση των γνησίων πηγών της Ελληνικότητος, διαστρέφοντας την Αλήθεια για το σπουδαίο αυτό θέμα.

Διότι ως προς το πρώτο ζήτημα, είναι ιστορικά εξακριβωμένο ότι η ανθρωπογένεση έχει συντελεσθεί ταυτόχρονα σε πολλά σημεία της υφηλίου, η διαμόρφωση δε των φυλών έχει γίνει με γνώμονα τα ιδιαίτερα φυλετικά-σωματικά, βιολογικά αλλά και

ψυχικά-πνευματικά χαρακτηριστικά και ιδιότητες εκάστης κατηγορίας ανθρώπων. Οι Έλληνες, πρέπει να αισθάνονται υπερήφανοι διότι είναι Αυτόχθονες, δηλαδή Γηγενείς, ουδεμία ωστόσο σχέση έχουν με άλλα φύλα (λ.χ. συσχετισμοί με Αφρική κ.τ.λ.), ούτε φυσικά υφίσταται "*κοινή ρίζα*". Ακόμη και ο χριστιανισμός, δια του παραδείγματος του άδοξου τέλους που είχε η βιβλική Βαβέλ, αποδεικνύει την κατάληξη που έχει μία πολυφυλετική χοάνη, όπως η ανωτέρω, οδηγώντας στη διαπίστωση ότι η φυλετική διαφοροποίηση είναι "*Θέλημα Θεού*". Την πραγματικότητα των φυλετικών διαφοροποιήσεων είχε επισημάνει και ο διαπρεπής ανθρωπολόγος Ι. Κούμαρης, τονίζοντας ότι "*Δεν είναι Μύθος η Φυλή*".

Το ίδιο αποκαλυπτικός είναι και ο Ακαδημαϊκός Ιωάννης Θεοδωρακόπουλος, ο οποίος επισημαίνει: "*Οι πνευματικοί άνθρωποι είναι δεμένοι με λαούς και Έθνη...Όπως ο δημιουργός της τέχνης δεν μπορεί να δημιουργήση χωριστά από την παράδοση του λαού τους, χωριστά από τους μύθους και τα βιώματα του Έθνους του, όμοια και το κάθε άτομο, ο κάθε άνθρωπος δεν μπορεί να υπάρξη και να εργάζεται στο κενό, στην αόριστη και ανύπαρκτη γενικά ανθρωπότητα. Τότε μόνον αποδίδει ένας άνθρωπος, όταν είναι οργανικά δεμένος με το Έθνος του*".

Και τώρα ας εστιάσουμε την προσοχή μας στο δεύτερο ζήτημα, περί της "*ημετέρας παιδείας*" και των δήθεν "*πνευματικώς Ελλήνων*".

Καμμία παιδεία και κανένας πολιτισμός δεν είναι στοιχεία αυθύπαρκτα. Αντίθετα, αποτελούν δημιουργήματα ενός συγκεκριμένου λαού, ενός Έθνους που τυγχάνει φορέας μίας καθορισμένης ιδιοσυγκρασίας, μίας συγκεκριμένης ψυχοσυνθέσεως.

Συνεπώς είναι φαιδρό αλλά συγχρόνως και απαράδεκτο να ομιλούμε αόριστα περί "*Ελληνικής Παιδείας*", "*Ελληνικής Θρησκείας*" κ.ο.κ., αποσυνδέοντάς τις από τους φυσικούς της γεννήτορες, τον λαό που τις δημιούργησε και τις προήγαγε.

Για να διατυπώσουμε τη θέση μας ξεκάθαρα, η Ελληνική Παιδεία είναι προϊόν του Ελληνικού Έθνους και όπως στο Ελληνικό

Έθνος ουδείς αλλότριος, από εθνολογικής απόψεως, δύναται να μετάσχει, αναλόγως και στην Ελληνική παιδεία που προσιδιάζει μόνο στους φυλετικώς-ψυχικώς Έλληνες, ουδείς άσχετος προς την ελληνική ιδιοσυγκρασία και ιδιοσυστασία δύναται να καταστεί μέτοχος. Ψήγματα αυτής μπορεί βεβαίως να λάβει, εφ΄ όσον το νοητικό του επίπεδο το επιτρέπει, μερική θεώρηση αυτής δύναται να αποκτήσει, ουδείς πρόκειται να του απαγορεύσει ή να τον αποτρέψει από την πρόσβαση στην Ελληνική Γνώση, δια της βίας. Εκείνος ο παράγοντας που θα τον παρεμποδίσει να προβεί στην κτήση της Ελληνικής Παιδείας, του Ελληνικού Πολιτισμού στο σύνολό του, δεν πρόκειται να είναι κάποια φυσική, ανθρώπινη, οντότητα, αλλά αυτή η ίδια η αλλότρια ψυχοσύνθεσή του, η διαφορετική νοοτροπία του, στοιχεία τα οποία κατά βάση δεν είναι επίκτητα, αλλά εκπηγάζουν από τις φυλετικές-γενετικές του καταβολές.

Πνευματική επικοινωνία, ασφαλώς και μπορεί να υπάρξει με λαούς που ανήκουν στην ίδια φυλετική ομοεθνεία προς τους

Έλληνες, αυτοί δε είναι οι Κέλτες (οι απόγονοι των οποίων Ιρλανδοί στο βιβλίο τους "*Leadhar Gadhal*" αναφέρουν ότι οι Κέλτες τυγχάνουν ελληνικής καταγωγής), καθώς και οι Δανοί (Δαναοί), γενικότερα οι Σκανδιναυοί, οι γερμανοί και ευρύτερα οι υπερβόρειοι ευρωπαίοι, την ελληνική προέλευση των οποίων επιμαρτυρεί ο Στράβων, ανάγοντάς την στην εποχή του χαλκού, στην εποχή δηλαδή που έχοντας πλέον λειώσει οι πάγοι που κάλυπταν τη Βόρεια Ευρώπη, οι Έλληνες εξαπλώθηκαν προς Βορρά, εγκαθιδρύοντας τον Πολιτισμό τους μέχρι την Υπερβορρέα.

Επομένως, στην Ελληνική Παιδεία, στον Ελληνικό Πολιτισμό, δύνανται να μετέχουν μόνο εκείνοι, εκ φυσικών-ψυχικών συνθηκών, οι οποίοι συνδέονται με άρρηκτους δεσμούς προς το Έθνος και τη φυλή, και άρρηκτοι δεσμοί είναι μόνο το Αίμα και η Καταγωγή.

Ένας σκανδιναυός ή ένας Κέλτης που έχει συνειδητοποιήσει την αφετηρία της καταγωγής και του πολιτισμού του, δύναται να μετέχει στην "*ημετέρα παιδεία*", ανήκοντας στην φυλετική ομοεθνεία των Ελλήνων-Αρίων. Δεν μπορεί ωστόσο να συμβεί το ίδιο με έναν τούρκο, έναν μογγόλο ή έναν νέγρο, θα ήταν Ύβρις προς τη Φύση και τον Πολιτισμό, καθ΄ ότι η ψυχοσύνθεσή του είναι εντελώς διαφορετική, θα ήταν ακόμη αυτό προσβολή αλλά και επέμβαση-νόθευση επί της δικής του πολιτισμικής θεωρήσεως. Επ΄ αυτού, ο Κωνσταντίνος Πλεύρης, σε σχετική μελέτη του, αναφέρει: "*Η Λυδία λίθος της κρίσεως των φυλών είναι ο εξ΄ αυτών δημιουργούμενος πολιτισμός. Ο πολιτισμός, ως γνωστόν, είναι προϊόν συλλογικόν, προέρχεται δηλαδή από κοινωνίας και είναι ανάλογος του εσωτερικού δυναμισμού των. Η αξιολόγησις, λοιπόν, των φυλών γίνεται με κριτήριο την ικανότητά των να παράγουν πολιτισμόν...*". Υπό την έννοια αυτή, η δημιουργία του Πολιτισμού είναι αμιγώς εσωτερική υπόθεση της Φυλής και μόνον, υποδηλώνοντας τον φυλετικό της ψυχισμό. Γι΄ αυτό, ο Α. Ρόζενμπεργκ απεφάνθη ότι Φυλή είναι Ψυχή ορώμενη εκ των έξω. Και ο Κων. Πλεύρης τονίζει: "*Εκάστη φυλή έχει τα ψυχοσωματικά χαρακτηριστικά της, τα οποία δια του νόμου της κληρονομικότητος μετα-*

βιβάζονται εις τους απογόνους. Τα χαρακτηριστικά αυτά, αι φυλετικαί, με άλλας λέξεις, ιδιότητες καλλιεργούνται και ακμάζουν ενόσω αι διασταυρώσεις καλλιεργούνται μεταξύ ατόμων της ιδίας φυλής ή του ιδίου ευρυτέρου φυλετικού κύκλου (νόμος καθαρότητος φυλής). Απεναντίας, αν συντελεσθή επιμειξία μεταξύ αλλοφύλων, τότε αναμειγνύονται διάφοροι φυλετικαί ιδιότητες άσχετοι ή αντίθετοι μεταξύ των, με άμεσον αποτέλεσμα την παραγωγήν ενός συνοθυλεύματος, το οποίον αδυνατεί να δημιουργήση πολιτισμόν, ο δε ήδη υπάρχων καταρρέει καθόσον ο φορεύς του έπαυσε να υφίσταται ως γνησία φυλή-γεννήτωρ πολιτισμού".

Ας μην λησμονούμε άλλωστε ότι, κατά τον Ηρόδοτο, τα κυρίαρχα στοιχεία που καθορίζουν την Ελληνικότητα, ήταν το Όμαιμο, το Ομότροπο, το Ομόγλωσσο και το Ομόθρησκο, αξίες που ίσχυαν από την Ομηρική εποχή, και ακόμη παλαιότερα, και οι οποίες, κατ΄ ουσίαν, για τους γνήσιους Έλληνες, ουδέποτε έπαυσαν να υφίστανται, όσο και εάν γνώρισαν τη δόλια πολεμική και τον έντεχνο παραγκωνισμό, εκ μέρους των αφελληνισμένων εξουσιαστών.

Ο μετέχων στην Κοινότητα του Πολιτισμού και του Αίματος, στην οικογένεια, στην φρατρία και αργότερα στο Έθνος, ενστικτωδώς, δια της εκδηλώσεως των ψυχικών του ροπών και των βιολογικών του παρορμήσεων, ακόμη και υποσυνείδητα, θα καταστεί κοινωνός των συνηθειών, ηθών και εθίμων της Κοινότητος. Μετέχοντας στα πολιτιστικά δρώμενα της Κοινότητος, ζώντας και εργαζόμενος, με άλλα λόγια δραστηριοποιούμενος στους κόλπους αυτής, θα ενστερνισθεί το Ομότροπο στοιχείο, θα βιώσει τις εκφάνσεις του Κοινού Πολιτισμού.

Τα φυλετικώς και ψυχικώς ενωμένα άτομα, ζώντας σ΄ ένα κοινό πολιτισμικό περιβάλλον, επόμενο είναι να υϊοθετούν μία κοινή μέθοδο εκφράσεως και επικοινωνίας, μία ίδια για όλους δηλαδή γλώσσα (Ομόγλωσσο), να έχουν κοινά ή συναφή θρησκευτικά βιώματα (Ομόθρησκο).

Ύψιστο και πρωταρχικό όμως γνώρισμα είναι αυτό της καταγωγής, γι΄ αυτό και η Ελληνική Φυλή, αποτελεί μία

αστείρευτη πηγή ανόθευτης αιματικής ροής μέσα στον χρόνο.

Βεβαίως και τα άλλα στοιχεία (Ομότροπο, ομόγλωσσο, ομόθρησκο), έχουν τη σημασία τους, είναι όμως γνωρίσματα συμπληρωματικά και δευτερευόντως προσδιοριστικά, όχι όμως καθοριστικά.

Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η παρακμή του Ελληνικού Κόσμου, παρακμή η οποία άρχισε με την απεμπόληση των ακραιφνών Ελληνικών Αξιών και την διείσδυση ανατολίτικων και εν πολλοίς σημιτογενών στοιχείων στην πατρώα γη, κορυφώθηκε κατά τους Ελληνιστικούς χρόνους, ιδίως επί της εποχής του Αλεξάνδρου.

Ο Μ. Αλέξανδρος, ενώ ξεκίνησε μία εκστρατεία, η βάση της οποίας ήταν κατ΄ αρχήν δίκαιη, δεν αρκέσθηκε στην προάσπιση των Ελληνικών δικαίων, προάσπιση η οποία ολοκληρώθηκε με την απελευθέρωση της Ιωνίας και εν γένει της Μικράς Ασίας. Δεν αρκέσθηκε στην τιμωρία των βαρβάρων για τα όσα δεινά προκάλεσαν στον Ελληνικό Κόσμο, αλλά προχώρησε στην κατάκτηση εδαφών τα οποία κάθε άλλο παρά σχέση προς τον Ελληνισμό είχαν. Η διείσδυση στην Ανατολή, σε έναν γεωγραφικό και ιστορικό χώρο που κατοικούσαν λαοί αλλότριοι, με ξένη προς τον ελληνισμό φυλετική ταυτότητα, ψυχοσύνθεση, ήθη και παραδόσεις, όσο εποικοδομητική και εάν υπήρξε για τους λαούς αυτούς, ζημίωσε τον Ελληνισμό, υπό την έννοια ότι επηρέασε διαβρωτικά τον Ελληνικό Κόσμο, επιδεινώνοντας την παρακμή.

Οι δε κατά χιλιάδες γάμοι που ευνόησε ο Αλέξανδρος μεταξύ Ελλήνων στρατιωτικών με περσίδες, και όχι μόνο, επέφερε τη φυλετική επιμειξία, αλλοιώνοντας, έστω εν μέρει και παροδικά, την εικόνα του Ελληνισμού.

Εν τέλει οι αδιάκοπες εκστρατείες στα βάθη της Ασίας, όπου οι Έλληνες ουδέν δικαίωμα, ιστορικό ή εθνολογικό είχαν, εξήντλησαν τον Ελληνικό Κόσμο, με αποτέλεσμα αυτή η ανεξέλεγκτη εξάπλωση, η οποία σημειωτέον ότι και ανώφελη υπήρξε αλλά και πέραν των φυσικών δυνατοτήτων του Ελληνισμού,να προκαλέσει την παρακμή των Ελληνιστικών χρόνων, ανοίγοντας πλέον τον

δρόμο στους ρωμαίους για την κατάκτηση της εξουθενωμένης Ελλάδος. Δι΄ αυτού του τρόπου, ο Αλέξανδρος επέφερε μία οικουμενική διάβρωση, ηθελημένα ή αθέλητα, τις συνέπειες της οποίας εξακολουθούμε να επωμιζόμαστε. Φυσικά δια της αναφοράς αυτής, δεν επιχειρούμε να μειώσουμε την αξία της προσωπικότητος του Αλεξάνδρου, η οποία είναι αδιαμφισβήτητη, απλώς επισημαίνουμε τα κακώς κείμενα που οδήγησαν στην εξασθένιση του Ελληνισμού.

Ο Μητροπολίτης Πεισιδίας Μεθόδιος Φούγιας, στο βιβλίο του "*Ελληνισμός και Ιουδαϊσμός*", (σελ. 95), σε σχέση με το ζήτημα αυτό αναφέρει: "*Βασικό κατόρθωμα των κατακτήσεων του Μ. Αλεξάνδρου, υπήρξε η εξαφάνιση της διακρίσεως μεταξύ Ελλήνων και Βαρβάρων και η κατάργηση από τον Αλέξανδρο των διαφόρων εθνικοτήτων στη Δυτική Ασία*".

Και παρακάτω: "*Η πολιτική του Μ. Αλεξάνδρου ήταν επαναστατική, γιατί απέβλεπε στη δημιουργία μίας παγκόσμιας αδελφότητας και στην κατάργηση των φυσικών και ιδεολογικών φραγμών που χώριζαν τους Έλληνες από τους Βαρβάρους*".

Ιδεατό πρότυπο των θιασωτών της Εθνικής ισοπεδώσεως, το διεθνιστικό κήρυγμα του Αποστόλου Παύλου: "*Ουκ ενι Έλλην και Ιουδαίος, ... βάρβαρος ή Σκύθης, δούλος, ελεύθερος...*" (Κολ. ΙΙΙ, 11).

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΣ

Πως όμως ορίζεται η Ελληνικότητα και με γνώμονα ποιά κριτήρια διαπιστώνεται; Ως Ελληνική ορίζεται η Κοινότητα εκείνη του Αίματος και του Πολιτισμού η οποία συντίθεται από γηγενείς κατοίκους που συγκροτούν μία ενιαία Εθνική Οντότητα. Η Εθνική οντότητα, αποτελεί απόρροια μίας συγκεκριμένης φυλής και μίας συνειδήσεως. Το φυλετικό στοιχείο ανταποκρίνεται στην κοινή καταγωγή, την οποία διασφαλίζει η ύπαρξη του Όμαιμου

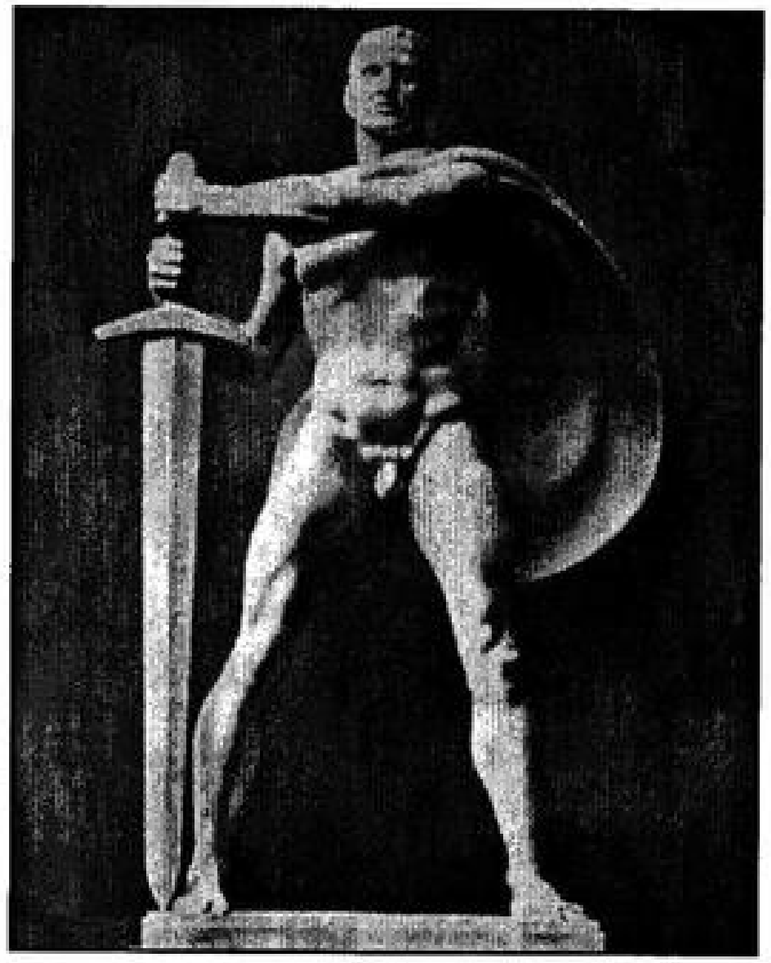

στοιχείου, συνεπαγόμενο κοινούς κληρονομικούς χαρακτήρες, ενώ η διαμόρφωση της ενιαίας συνειδήσεως επέρχεται με τη σφυρηλάτηση της Κοινότητος, συνεκτικοί δεσμοί της οποίας τυγχάνουν ο Πολιτισμός, η Γλώσσα, η Ιστορία, τα Ήθη, τα Θρησκευτικά βιώματα κ.α.

Ουδείς επομένως σοβαρός ερευνητής δύναται να ισχυρισθεί ότι η Ελληνική ή η οιαδήποτε ταυτότητα θεμελιώνεται δια της παιδεύσεως και μόνο, διότι η παιδεία από μόνη της αποτελεί υποδεέστερο και εξωτερικής φύσεως στοιχείο. Επιπλέον, η Ελληνική Παιδεία προσιδιάζει στα μέλη εκείνης της Κοινότητος τα οποία διαθέτουν το φυλετικό υπόβαθρο αλλά και την ψυχική ιδιοσυγκρασία ώστε να την δεχθούν. Τη φυσική-βιολογική αυτή πραγματικότητα επισημαίνει ο Πλάτων (Πολιτεία, Β. 370β) τονίζοντας ότι "*ημών φύεται έκαστος ου πάνυ όμοιος εκάστω, αλλά διαφέρων την φύσιν*". Και ο αείμνηστος Ακαδημαϊκός Ι. Θεοδωρακόπουλος, υπεστήριζε ότι "*Κάθε Έθνος ακολουθεί δικό του, ξεχωριστό δρόμο για ν΄ αποκτήσει συνείδηση για τον εαυτό του...Έτσι δύο είναι τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν το γίγνεσθαι του Ελληνικού Έθνους, το ηρωϊκό και το πνευματικό, ο Ηρωϊσμός και η εξαίρετη πνευματικότητα βρίσκονται σε κάθε εποχή της Ελληνικής Ιστορίας*".

Ο Ελληνισμός, χιλιάδες χρόνια τώρα, διαθέτει την ίδια ανθρωπολογική σύσταση, γι΄ αυτό είναι φορέας της ιδίας εθνικής συνειδήσεως, γλώσσης, πολιτισμού, δικαιώνοντας απόλυτα την Πληθώνειο ρήση: "*Εσμέν Έλληνες το γένος ως η Γλώσσα και η Πάτριος Παιδεία μαρτυρεί*". Διαπιστώνουμε λοιπόν ότι και ο Γ. Πλήθων θεωρεί την γλώσσα και την παιδεία ως στοιχεία προσδιορισμού της Εθνικής ταυτότητος,γεγονός το οποίο συνεπάγεται ότι μόνο σε φυλετικώς Έλληνες ταιριάζουν.

Το γνώρισμα της καταγωγής, είχε βαρύνουσα σημασία στον Αρχαίο Ελληνικό Κόσμο, ο οποίος διεφύλαττε τη φυσιογνωμία του και τον χαρακτήρα του, θεωρώντας ότι εκτελεί Ιερή αποστολή.

Δεν είναι ασφαλώς τυχαίο το γεγονός ότι στις Ιερές Θεσμο-

θεσίες του Ελληνικού Κόσμου (Μυστήρια, Ολυμπιακοί Αγώνες, Αθλητικές- Θρησκευτικές Εορτές και Αμφικτυονίες) μετείχαν μόνο Έλληνες το γένος και όχι διάφοροι "*...πολιτιστικώς και πνευματικώς Έλληνες*".

Δεν είναι τυχαίο επίσης το γεγονός ότι οι Ελληνικές πόλεις-κράτη αρνούνταν την διεύρυνση με αλλοτρίους και απέδιδαν την ιδιότητα του πολίτη, μόνο σε γηγενείς. Και στην μεν ολιγαρχική Σπάρτη, ίσχυε το μέτρο της Ξενηλασίας (της εκδιώξεως δηλαδή των ξένων), στη δε δημοκρατική Αθήνα,την ιδιότητα του πολίτη έφεραν μόνο οι γεννηθέντες από μητέρα και πατέρα Αθηναίους, βάσει νόμου τον οποίο εισήγαγε ο αρχηγός των δημοκρατικών Περικλής. Οι δε άλλοι Έλληνες που μετέβαιναν προς εγκατάσταση στην πόλη των Αθηνών, κατατάσονταν στους μετοίκους, πολιτικά δε δικαιώματα αποκτούσαν εξ΄ αυτών μεμονωμένοι και σε εξαιρετικά σπάνιες περιπτώσεις (επιδεικνύοντας στη μάχη απαράμιλλη ανδρεία και θάρρος).

Μόνο επί των παρακμιακών Ελληνιστικών χρόνων και συνακόλουθα επί της περιόδου της εκφυλιστικής ρωμαιοκρατίας, οι Ναοί των Μυστηρίων άνοιξαν τις θύρες τους στους αλλότριους και στους βέβηλους (εγκληματίες, ασεβείς), οι αγώνες νοθεύτηκαν και εκχυδαίσθηκαν. Η παρακμή των Ελλήνων επήλθε, όταν συντελέσθηκε η φυλετική επιμειξία, οπότε εκδηλώθηκε η ασέβεια προς τους Θεούς, κυριαρχώντας η αφροσύνη. Τότε διεπράχθη η Ύβρις, για την οποία ο Πλάτων στον "*Κριτία*" (XII Κεφάλαιο), αναφέρει τα εξής: "*...Όταν το θεϊκό στοιχείο που είχαν στο είναι των εκφυλίσθηκε, γιατί ανακατώθηκε με το στοιχείο των άλλων ανθρώπων κι επικράτησε τελικά στον χαρακτήρα των το τελευταίο, άρχισαν να ασχημονούν ...*".

Πρόκειται για την πτώση της κοσμοπολιτείας του Κρόνου, ο οποίος παραβλέποντας τις υπαγορεύσεις του Φυσικού Νόμου, ευνόησε την επιμειξία ανομοιογενών, φυλετικά, ανθρώπων, γι΄ αυτό και προκάλεσε την παρακμή. Ο συγγραφέας Π. Ιωαννίδης στο έργο του "*Η Άγνωστη Προϊστορία των Ελλήνων*" (σελ. 34), επ΄ αυτού αναφέρει: "*Εναντίον του δημιουργού της φθοροποιού για το*

Έθνος των ανομοιογενούς φυλετικής εκείνης πολιτείας του Κρόνου, εξεγέρθηκαν τα Μητροπολιτικά Ελληνικά φύλα, και τον ανέτρεψαν. Η ανάμνηση της πολιτείας εκείνης, η οποία τελικά εφθάρη, σώζεται σ΄ όλον τον κόσμο στην εορτή του Καρναβαλιού.. Από τα Άρεια φύλα η εορτή αυτή εορτάζεται ως σάτυρα της Πολιτείας του Κρόνου...".

Το ανυπέρβλητο οικοδόμημα του Ελληνικού Πολιτισμού, τα Μνημεία, τα Ιερά, τα Έργα Τέχνης, οι Επιστήμες, όλα εκείνα τα στοιχεία που συνθέτουν τις επιμέρους εκφράσεις της δυναμικής συνισταμένης του Ελληνικού θαύματος, του Ελληνικού Πολιτισμού, είναι δημιουργήματα ακραιφνών Ελλήνων και όχι προϊόντα ανθρώπων αμφίβολης προελεύσεως.

Ο Λεωνίδας, οι Σαλαμινομάχοι, ο Γεώργιος Πλήθων, ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, ο Αθανάσιος Διάκος που δεν αλλαξοπίστησε και δεν έγινε γενίτσαρος, προτιμώντας τον μαρτυρικό θάνατο από την ατίμωση, ο Θ. Κολοκοτρώνης και ο Παύλος Μελάς, είναι ελάχιστες από τις μυριάδες στο χρόνο και στην ιστορία περιπτώσεις που αποδεικνύουν, σε πείσμα του Φαλμεράϋερ και του Ντυροζέλ, αλλά και όσων άλλων ανθελλήνων "*ιστορικών*", ότι η Ελληνική Φυλή, μέσα από τη διαχρονική της πορεία, έχει τις ίδιες καταβολές και τους ίδιους αδιάρρηκτους ψυχικούς δεσμούς με τον Κόδρο, τον Λεωνίδα και τον Κυναίγειρο.

Όταν η πλημμυρίδα της ασιατικής-μηδικής εισβολής αναχαιτίσθηκε, στην Αθήνα αλλά και όλες οι άλλες πόλεις-κράτη, έσβησαν το πυρ που έκαιγε στους Ναούς τους, διότι και αυτή ακόμη η φλόγα είχε μολυνθεί και ανανέωσαν το εστιακό πυρ, μεταλαμπαδεύοντάς το από το αμίαρο, από τους πέρσες, Απολλώνειο Δελφικό Ιερό.

Η Σαλαμίνα, οι Θερμοπύλες, οι Πλαταιές, το Εθνοφυλετικό ξέσπασμα του 1821 για την απόκτηση της Εθνικής Ελευθερίας η οποία είναι "*απ΄ τα κόκκαλα βγαλμένη, των Ελλήνων τα Ιερά*", ο Μακεδονικός Αγώνας, κρίσιμες καμπές στην Ιστορία που διασφάλισαν την Εθνική και βιολογική επιβίωση του Ελληνισμού,δεν υπήρξαν επιτεύγματα... πνευματικώς "*Ελλήνων*", όπως

διατείνονται οι ελληνόφωνοι νεοφαναριώτες, αλλά έργα γνησίων Ελλήνων, Ελλήνων κατά την καταγωγή, την ψυχή και το πνεύμα.

Όταν ξεψυχώντας ο Αθ. Διάκος έλεγε "*εγώ γραικός γεννήθηκα, γραικός και θα πεθάνω*", δεν εννοούσε τον όρο "*γραικός*" υπό την ιδιότητα του ...πολιτιστικώς Έλληνος. Οι αλλότριοι, όχι μόνο υπήρξαν απαίδευτοι, αλλά και εξανθρωπίσθηκαν από τον Ελληνισμό.

Δικαίως λοιπόν οι αρχαίοι πρόγονοί μας υπεστήριζαν "*Πας μη Έλλην Βάρβαρος*", όπου τόσο ο όρος Έλλην όσο και ο όρος βάρβαρος προσλαμβάνουν περιεχόμενο φυλετικό.

Και ως προς τους εμφανίζοντες εαυτούς ως φιλέλληνες, οφείλομε να τονίσομε τα ακόλουθα: Εκείνοι οι ξένοι, οι οποίοι φαίνεται να επιδεικνύουν ανυστερόβουλα αισθήματα θαυμασμού προς το Ελληνικό Πνεύμα, εφ΄ όσον διαπιστωθεί εμπράκτως ότι αυτά τους τα αισθήματα είναι πράγματι ειλικρινή, δύνανται να αποκαλούνται φιλέλληνες. Και τέτοιοι, είναι διαπιστωμένο ότι υπήρξαν ουκ ολίγοι, όπως ο Λόρδος Βύρων, ο Στρατηγός Μάγερ, ο Φ. Νίτσε, ο Ρ. Βάγκνερ, ο Σέλλεϋ κ.α.).

Όπως διαπιστωμένα, ουκ ολίγοι υπήρξαν και οι κατ΄ επίφαση φιλέλληνες, όπως ο αρχαιοκάπηλος Λόρδος Έλγιν, ο υποκριτής Τσώρτσιλ (εσχάτως δε ακόμη και αυτός ο ιθύνων νους της κυπριακής τραγωδίας Χ. Κίσιγκερ δήλωσε...φιλέλληνας!), οι οποίοι και ενδύονται τη λεοντή του δήθεν ελληνολάτρη, προς εξυπηρέτηση αθέμιτων σπόχων και κατ΄ ουσίαν ανθελληνικών σκοπών. Εκείνοι οι οποίοι, δρώντας ως "*Πέμπτη φάλαγγα*" εκ των όπισθεν, επιχειρώντας να προσδώσουν στους οικουμενιστικούς σκοπούς τους επίφαση... ελληνοπρέπειας, διατείνονται ότι Έλληνες είναι οι ανά την υφήλιο δήθεν "*της ημετέρας παιδείας μετέχοντες*", παραποιούν ενσυνείδητα μία αποσπασματική φράση από τον "*Παηγυρικό*" του Ισοκράτη, θέλοντας εντέχνως να προσδώσουν κύρος στις ανιστόρητες, αντιεπιστημονικές και ανθελληνικές απόψεις τους.

Διότι όποιος μελετήσει επισταμένως τον "*Παηγυρικό*" και δεν αρκεσθεί στην αποσπασματική παράθεση μίας φράσεως

(πάντοτε η αποσπασματική-επιλεκτική παράθεση φράσεων ή λέξεων από κείμενα, γίνεται προκειμένου να αλλοιώσει το νόημα των γραφομένων και να οδηγήσει σε εσφαλμένα συμπεράσματα), θα διαπιστώσει ότι ο Ισοκράτης, επισημαίνει πως έχει συντελεσθεί τέτοια παρακμή, και τα πράγματα έφθασαν σε τέτοιο σημείο καταπτώσεως, ώστε να θεωρείται (εσφαλμένως και μειωτικώς) ως Έλλην, όχι ο κατά την καταγωγή (γηγενής) αλλά ο οιοσδήποτε που, φαινομενικώς, μετέχει της Ελληνικής παιδείας...

Επ΄ αυτού, "*καταπέλτης*" είναι και ο πρώην Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας Χρήστος Σαρτζετάκης, ο οποίος σε σχετική αναφορά του, τονίζει και τα ακόλουθα: "*Η έννοια του Έθνους συλλαμβάνει απτήν πραγματικότητα,την φυσικήν πραγματικότητα της κοινής καταγωγής. Πράγματι, ανέκαθεν η λέξις "Έθνος" που συντάσσεται με γενικήν προσδιοριστικήν, απαντάται εις τους αρχαίους Έλληνας συγγραφείς προς δήλωσιν ομογενών, της αυτής φυλετικής καταγωγής επί ανθρώπων (π.χ. Ομήρου Ιλιάς, Μ 330, Ρ 552, Ηροδότου Ιστορίαι, Ι 101)....Αυτός ο πατήρ της Ιστορίας Ηρόδοτος χαρακτηρίζει το ελληνικόν έθνος ως όμαιμον, λέγων επί λέξει* (Ιστορίαι, VIII 144) "*το ελληνικόν, εόν όμαιμόν τε και ομόγλωσσον και θεών ιδρύματά τε κοινά και θυσίαι ήθεά τε ομότροπα*".

Και παρακάτω, ο π. Πρόεδρος τονίζει: "*Δι΄ αυτό και την φυσικήν, αντικειμενικήν αυτήν πραγματικότητα του έθνους καμμία επιχείρησις συσκοτισμού δεν επέτυχε να ανατρέψη. Άλλως τε πολιτικαί μόνον σκοπιμότητες υπηγόρευσαν πάντοτε την εναντίον του έθνους πολεμικήν. Η ευπρεπεστέρα από αυτάς περιεβλήθη τον μανδύαν της υποκειμενικής θεωρίας περί έθνους: με αυτήν εξαίρεται το κριτήριον της πολιτιστικής κοινότητος ως συγκροτούν κυρίως την έννοιαν του έθνους. Και επιχειρείται από τους εγχωρίους οπαδούς της, χωρίς αιδώ, να θεμελιωθή επί χωρίου του Παηγυρικού του Ισοκράτους. Η επί του προκειμένου διανοητικήπλαστογραφία είναι αυτόφωρος. Διότι ο Ισοκράτης λέγει κατά λέξιν τα εξής: "...και το των Ελλήνων όνομα πεποίηκεν μηκέτι του*

γένους, αλλά της διανοίας δοκείν είναι, και μάλλον Έλληνας καλείσθε τους της παιδεύσεως της ημετέρας ή τους της κοινής φύσεως μετέχοντας" (IV, 50). Δηλαδή, όχι ότι Έλληνες "είναι" οι της ημετέρας παιδείας μετέχοντες, όπως κατά διαστροφήν του κειμένου υποστηρίζεται....".

Καταλήγοντας, οφείλομε να τονίσομε ότι υφίσταται φυλετική συγγένεια του Ελληνισμού και αυτή η συνέχεια καθίσταται εμφανής μέσα από τη μακραίωνη πορεία του Έθνους μας, μέσα από τη διαιώνιση των ιδιοτήτων του και των πολιτιστικών του παραδόσεων, μέσα από την αναδρομή και την ετυμολογική ανάλυση των ονομάτων, μέσα από την επιβίωση αρχαίων ηθών και εθίμων, αλλά και φυλετικών χαρακτηριστικών, όπως εύστοχα δεικνύουν και οι παρατιθέμενες, ανωτέρω, φωτογραφίες και εικόνες.

Εν κατακλείδι, η ιδιότητα του Έλληνος έχει Ιερή σημασία και περιεχόμενο, οι δε υπερασπιστές των πατρώων παραδόσεων, εάν δεν θέλουν να θεωρηθούν επίορκοι και βέβηλοι, δεν μπορούν να επιτρέψουν στους όποιους ελληνόφωνους, πραγματικούς καπήλους και υπονομευτές του Ελληνισμού, να αναγορεύουν και να "χρίζουν" Έλληνες, διάφορους αλλότριους, εν ονόματι δήθεν της συμμετοχής τους στην "*ημετέρα παιδεία*"...

Σήμερα, σε μία περίοδο ιδιαιτέρως κρίσιμη για την Εθνική μας επιβίωση, τα υποχθόνια κέντρα του κοσμοπολιτισμού, βάλλουν λυσσωδώς κατά των εθνικών παραδόσεων, προκειμένου να δημιουργήσουν μία οικουμενική χοάνη, ένα κράμα λαών χωρίς καμμία εθνική συγκρότηση και συνοχή, έρμαια των ιθυνόντων των πολυεθνικών εταιρειών και των κοσμοεξουσιαστών.

Η πραγματικότητα, όμως, αργά ή γρήγορα, θα λάμψει. Και τότε θα γίνει γνωστό τοις πάσι ότι ουδέποτε συνετελέσθη νόθευση της εθνοφυλετικής υποστάσεως του Ελληνισμού, με ελάχιστες, μεμονωμένες, εξαιρέσεις, οι οποίες επιβεβαιώνουν την ανωτέρω γενική διαπίστωση.

Υφίσταται, λοιπόν, μία αδιάπτωτη φυλετική συνέχεια του Ελληνισμού, μία ιστορική πραγματικότητα την οποία επισημαίνουν και επιστήμονες που κάθε άλλο παρά για "*σωβινισμό*" μπορούν να κατηγορηθούν. Ο ανθρωπολόγος Άρης Πουλιανός, στο έργο του "*Η Προέλευσις των Ελλήνων*", επ΄ αυτού αναφέρει τα ακόλουθα: "*...Η άφιξις εις την Ελλάδα φυλών από την Μικράν Ασίαν και την Μακεδονίαν, και αντιθέτως, αντανακλά περισσότερον διαφυλετικόν αγώνα, παρά άφιξιν νέων φυλετικών στοιχείων*".

Και ο αείμνηστος στρατηγός Ξέρξης Λίβας, στο βιβλίο του "*Η Αιγηίς, Κοιτίς των Αρίων και του Ελληνισμού*" (Έκδοση 1963), ένα έργο βραβευθέν από τον διαπρεπή ανθρωπολόγο Ιωάννη Κούμαρη, τονίζει με έμφαση: "*...Συνέχειαν από της Αιγηίδος αποτελούσιν οι μετέπειτα λαοί της Βαλκανομικρασίας, όπου επικρατεί αδιατάρακτος μέχρι σήμερον η αρχική (Παλαιοελληνική και Αρχαιοελληνική) φυλετική ενότης...Μόνον εν τη φυλετική και τη πολιτιστική ταύτη συνεχεία, δύναται να κατανοηθή και να εξηγηθή ιστορικώς η καταπληκτική και απαράμιλος άνθησις του Ελληνικού πνεύματος των κλασσικών και των Ελληνιστικών χρόνων, της οποίας παράγοντες και φορείς, εν αδιαπτώτω από των απωτάτων χρόνων κληρονομική, φυσική και πνευματική εξελίξει, υπήρξαν όλοι ούτοι, οι εις τας Νήσους του Αιγαίου και εκατέρωθεν αυτού οικήσαντες λαοί...*".

Ενώ σε άλλο σημείο της ανωτέρω μελέτης, αναφέρονται τα ακόλουθα: "*Ουδεμία επενεγκούσα φυλετικήν μεταβολήν παρείσδυσις μεταξύ των Ελλήνων έλαβεν χώρα*".

Σε αυτές τις κρίσιμες ώρες, είναι πλέον καιρός να αποσαφηνίσομε το ιδεολογικό περιεχόμενο της Ελληνικότητος, ώστε διαχωρίζοντας τους πραγματικούς πλέον Έλληνες από τους "*ελληνόφωνους*", να σαλπίσομε Προσκλητήριο Αγώνος και να αποδυθούμε στην Μάχη την Ιερή για την διαφύλαξη των Ελληνικών Αξιών. Πρόκειται για μία καθοριστικής σημασίας χρονική φάση της Ιστορίας, όπου η Ελληνικότητα δοκιμάζεται και μάλιστα κατά τον πλέον έντονο τρόπο. Σε αυτόν τον κυκεώνα του ανθελληνισμού, της ξενολατρείας και της κίβδηλης θεωρήσεως της Ελληνικότητος, οφείλομε να αντιτάξομε την αληθινή Εθνική συνείδηση, προασπίζοντας την Πατρώα Τιμή και Γη. Τώρα είναι ακριβώς η στιγμή που η Ελλάς μας έχει ανάγκη. Διότι υπεράνω όλων τίθεται η Πατρίς, κατά τη σωκρατική ρήση "*Πατρός τε και μητρός τε και των άλλων προγόνων απάντων, τιμιώτερον και*

οσιώτερον και σεμνότερον εστίν η Πατρίς' και εν μείζονι μοίρα και παρά Θεοίς και παρ΄ ανθρώποις τοις νουν έχουσιν".

Καταλήγοντας, οφείλομε να τονίσομε ότι η ιδιότητα του Έλληνος ούτε πωλείται, ούτε αγοράζεται, ούτε απονέμεται. Είναι αδιαπραγμάτευτη και ανήκει μόνο σε όσους είναι φορείς της Ελληνικής ψυχής, σε όσους είναι διατεθιμένοι να βροντοφωνάξουν και πάλι "***ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ***" προς αυτούς που επιβουλεύονται την κυριαρχική υπόσταση του Ελληνισμού, σε όσους πιστεύουν και αγωνίζονται για να ανήκει πραγματικά, και όχι φραστικά, η Ελλάδα στους Έλληνες.

Η ΞΕΝΟΦΕΡΤΗ ΑΠΕΙΛΗ

Η Πατρίδα μας αντιμετωπίζει, με μία ολοένα και αυξανόμενη ένταση, τις συνέπειες της ξενόφερτης απειλής. Με τις ευλογίες και την υπόθαλψη σύσσωμου του ξενόδουλου πολιτικού κατεστημένου, η χώρα μας, κατά τις δύο τελευταίες δεκαετίες, δέχθηκε την επέλαση εκατοντάδων χιλιάδων ξένων από την Αφρική, την Ασία και εσχάτως από τα Βαλκάνια.

Η έγχρωμη απειλή είναι πλέον γεγονός. Το παγκόσμιο σιωνιστικό κατεστημένο και οι εγχώριοι τοποτηρητές του, προωθούν με κάθε τρόπο τον Πνευματικό Αφελληνισμό, την καθιέρωση οικουμενικών απαξιών-αποχαυνωτικών προτύπων, αλλά και την φυλετική επιμειξία που συνιστά Ύβρη έναντι της Φυσικής Τάξεως. Πολιτιστική αλλοτροίωση, βιολογικός εκφυλισμός, έξαρση της κοινωνικής παθογένειας, ανεργία και το κυριότερο Απώλεια της Εθνικής μας ταυτότητας και της Ελληνικής καθαρότητας, αυτές είναι οι βασικότερες συνέπειες της ακατάπαυστης εισροής των ξένων στη χώρα μας.

Απόκληροι τριτοκοσμικών χωρών, συνωθούνται στην Ελλάδα και κατ΄ επέκταση στην Ευρώπη, με τις ευλογίες της διεθνούς πλουτοκρατίας, προσφέροντας, υπό άθλιες συνθήκες άκρατης εκμεταλλεύσεως, χιλιάδες φθηνά "*εργατικά χέρια*" και επομένως μεγιστοποίηση του κέρδους για τους Απάτριδες Κροίσους του συστήματος. Ο υποκριτικός "*ανθρωπισμός*" του οικονομικού φιλελευθερισμού σε όλο το τραγικό μεγαλείο του. Την ίδια ώρα, ξένοι μεγιστάνες του πλούτου αγοράζουν την υπό εκποίηση Ελληνική Γη, ελέγχουν το εγχώριο εμπόριο, την εγχώρια παραγωγή, επιφέροντας, μέσω των πολυεθνικών κολοσσών, την εξάρτηση της Οικονομίας και της Πολιτικής της Πατρίδος μας.

Είναι προφανές ότι την Έγχρωμη και γενικότερα την ξενό-

φερτη απειλή δεν τη συνιστούν μόνο οι ξένοι εργάτες ή οι άεργοι, που σε τελευταία ανάλυση αποτελούν τους απόκληρους και τα έρμαια του συστήματος. Η ξενόφερτη απειλή περιλαμβάνει, και μάλιστα κατά προτεραιότητα, τους ξένους επιχειρηματίες, τις πολυεθνικές εταιρείες, την αλλότρια πνευματική επίδραση και γενικά κάθε ξένη παρουσία που μολύνει την καθαρότητα της Ιερής αυτής Γης και επιβουλεύεται την Εθνική μας Κυριαρχία.

Είναι τραγική ειρωνία να περιορίζομε τον Αγώνα κατά των Ξένων στην απομάκρυνση κάποιων χιλιάδων ξένων εργατών και μόνο, (οι οποίοι ούτως ή άλλως με τα ισχύοντα μέτρα θα επιστρέψουν μέσα σε λίγες εβδομάδες στους τόπους απ΄ όπου απελάθησαν) υποθάλποντας ταυτόχρονα την παρουσία ξένου στρατού κατοχής στην χώρα μας (λ.χ. αμερικανικές βάσεις) ή εκλιπαρώντας την εγκατάσταση πολυεθνικών εταιρειών στον τόπο μας, υποθηκεύοντας το Εθνικό μας μέλλον. Μία τέτοια πολιτική θέση, όχι μόνο είναι καθ΄ όλα υποκριτική και επιζήμια, αλλά παράλληλα αποτελεί ένα δημαγωγικό πυροτέχνημα των πατριδοκαπήλων, για τον εγκλωβισμό αγνών πατριωτικών δυνάμεων στις τάξεις τους.

Εδώ ακριβώς έγκειται η ειδοποιός διαφορά ενός ακραιφνούς Ελληνοκεντρικού Κινήματος από τις παρακμιακές και εν πολλοίς ξενόδουλες ψευδοπατριωτικές κινήσεις. Το πατριδοκαπηλικό κατεστημένο λέει "ναι" στο διεθνές κεφάλαιο, λέει "*ναι*" στην διεθνή πλουτοκρατία, αποδέχεται την πολύμορφη ξένη εξάρτηση, σε οικονομικό και πολιτικό αλλά και σε πολιτιστικό επίπεδο, ζητώντας απλά, για την εξεύρεση "*πατριωτικού άλλοθι*", την εκδίωξη των αλλοδαπών αποκλήρων. Των αποκλήρων, τους οποίους εισήγαγε στην χώρα, το οικονομικό και πολιτικό κατεστημένο της διαφθοράς, προς άκρατη εκμετάλλευση, εν ονομάτι... των φιλανθρώπων αισθημάτων του.

Η θέση μας, διαυγής και κρυστάλλινη, εδράζεται στην θεμελιώδη αντίληψη ότι η επίτευξη της Εθνικής Κυριαρχίας, η διασφάλιση της Εθνικής Καθαρότητας, προϋποθέτει την εξάλειψη κάθε εστίας ξένης επιρροής και εξαρτήσεως, σε όλα τα επίπεδα,

σε όλους τους τομείς. Για να ανήκει όμως η Ελλάδα στους Έλληνες, προϋποθέτει ότι πρώτα οι Έλληνες θα ανήκουν στην Ελλάδα. Η Εθνική αυθυπαρξία προϋποθέτει λοιπόν την συντριβή του ξενόδουλου πολιτικού-πνευματικού-οικονομικού-στρατιωτικού κατεστημένου που τυραννά και εκποιεί την Πατρίδα μας, προσδεδεμένο απόλυτα στον ξένο παράγοντα. Εκφάνσεις της ξενοκρατίας, ως εκ τούτου, δεν είναι μόνο τα κόμματα-πρακτορεία, αλλά και η υποταγή της χώρας μας στην Ατλαντική ηγεμονία, καθώς και στην "*Ευρωπαϊκή Ένωση*". Η εκχώρηση Εθνικών αρμοδιοτήτων στους ανωτέρω διεθνιστικούς οργανισμούς, συνεπάγεται άρση της Εθνικής Ανεξαρτησίας. Την εξάρτηση ακόμη επιτείνει, η ανυπαρξία ισχυράς Ελληνικής Βιομηχανίας, για ειρηνικούς αλλά και πολεμικούς σκοπούς, με αποτέλεσμα το μέλλον της χώρας να εξαρτάται από αλλότρια, και συνήθως, ανθελληνικά κέντρα αποφάσεων (λχ. υπόθεση αγοράς ρωσικών οπλικών συστημάτων, πυραύλων S-300, αεροσκαφών F -16 κ.α.).

Πως είναι δυνατόν να αξιώνουμε να φύγουν οι ξένοι, όταν ξένοι ("*ξένοι*" προς τον Ελληνισμό συνειδησιακά, ψυχικά αλλά και βιολογικά) είναι εκείνοι που κυβερνούν αυτόν τον τόπο και αλλοιώνουν τη φυσιογνωμία του; Πως είναι δυνατόν να ζητούμε Εξελληνισμό του λαού μας, όταν η Ελλάδα αποτελεί προτεκτοράτο, δέσμια στον ξένο παράγοντα; Με ποιό ηθικό δικαίωμα ο λαός διαμαρτύρεται για την εγκληματική δράση των ξένων, όταν αυτός ο ίδιος λαός ψηφίζει τα κόμματα που τους άνοιξαν τις πύλες για να έρθουν στην χώρα μας και παράλληλα ο ίδιος λαός, προκειμένου να αποκομμίσει περισσότερα κέρδη, τους παίρνει στις δουλειές του, παρέχοντάς τους ερείσματα διαμονής;

Αναπτύξατε τώρα εθνοφυλετική συνείδηση. Έχετε ιερό χρέος και αναφαίρετο δικαίωμα να υπερασπίσετε και να διαφυλάξετε το προνόμιο του να είσθε **Έλληνες** και να σας ανήκει αυτή η προγονική Γη.

Αντισταθείτε συνειδητά και με όλα τα μέσα. Η Ελλάδα δεν πρέπει και δεν μπορεί να γίνει οικουμενική χοάνη. Αντιτάξατε

την εθνική σας συνείδηση στον πολιτισμικό και φυλετικό εκβαρβαρισμό.

Η Ελλάδα δεν πρέπει να γίνει αποικία και κέντρο ξένων συμφερόντων. Συντρίψτε την Ξενολατρεία. Συντρίψτε την Ξενοδουλεία. Τσακίστε το πνεύμα της υποταγής.

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΓΥΦΤΩΝ...

Γύφτοι: Ένα εκφυλισμένο σημιτογενές και ινδικό φύλο το οποίο είναι ευρέως διασκορπισμένο ανά τον ευρωπαϊκό, και όχι μόνο, χώρο, στην Ελλάδα τυγχάνει προνομιακών διακρίσεων.

Αν και οι γύφτοι είναι γνωστοί για τα δεινά που προκαλούν, την ιδιαίτερη ροπή προς την εγκληματικότητα που τους διακατέχει (κλοπές, φόνοι, απάτες, εμπορία ναρκωτικών ουσιών, πρόκληση ταραχών, οπλοφορία, εμπόριο βρεφών κ.α.), αν και *"ο βίος και η πολιτεία τους"* είναι ιδιαιτέρως μελανή και κατά συνέπεια απεχθής, εξαιτίας της ρυπαρότητος και του παρακμιακού γενικότερα τρόπου ζωής που τους διακρίνει, το δημοκρατικό κατεστημένο έχει γι΄ αυτούς άλλη γνώμη.

Εν ονόματι της βαρύγδουπης *"ισότητας"* και του *"ανθρωπισμού"*, ο οποίος ανθρωπισμός έχει όλως επιλεκτική χρήση και ερμηνεία (λ.χ. τους βορειοηπειρώτες τους οδηγεί στα κρατητήρια και στις απελάσεις και τους γύφτους τους αφήνει ασύδοτους να δρουν εις βάρος του κοινωνικού συνόλου), τους έχει αναγορεύσει σε Έλληνες πολίτες με πλήρη πολιτικά δικαιώματα. Η αποδοχή των γύφτων από το σύστημα έχει βέβαια ψηφοθηρική διάσταση, αλλά δεν εξαντλείται το θέμα στο σημείο αυτό.

Οι γύφτοι μαζί με το υπόλοιπο έγχρωμο συνοθύλευμα που κατακλύζει τη χώρα μας και κατ΄ επέκταση την Ευρώπη, αποτελούν την αιχμή του δόρατος των απάτριδων διεθνιστών για την τερατογένεση μίας *"πολυπολιτισμικής, πολυφυλετικής κοινωνίας"*, χωρίς διακρίσεις...

Τι κι αν οι γύφτοι είναι ανεπίδεκτοι προσαρμογής στα πολιτισμικά δεδομένα του τόπου μας, τι κι αν είναι φορείς παρασιτισμού και σοβαρών ασθενειών λόγω του απολίτιστου και υπανάπτυκτου τρόπου ζωής που οι ίδιοι εθελουσίως έχουν επιλέξει, διότι αυτός και μόνον αυτός ταιριάζει στην παρακμιακή ιδιοσυγκρασία τους, για το πολιτικό κατεστημένο είναι ισότιμοι με τους υπόλοιπους ελ-

λαδίτες πολίτες, προτάσοντας μάλιστα το αφοπλιστικό επιχείρημα ότι υπηρετούν και στις Ένοπλες Δυνάμεις. Άρα, βάσει αυτής της λογικής, αφού αναλαμβάνουν υποχρώσεις έναντι του κράτους, απαιτούν και δικαιώματα...

Αυτούς, τους γύφτους, και τους συμπαθούντες αυτούς, το σύστημα της παρακμής δεν έχει κανέναν ενδοιασμό να τους καταστήσει πολιτικούς και καλλιτεχνικούς μας ταγούς (περίπτωση υποψηφίου βουλευτή ΔΗ.Κ.ΚΙ Παϊτέρη, βιολιστή Λ. Καβάκου κ.α.). Επιπροσθέτως, τα εγκληματικά-φονικά επεισόδια τα οποία έλαβαν χώρα, σχετικά πρόσφατα, στην περιοχή της Λαρίσης, με πρωταγωνιστές μέλη της οικογένειας των αθιγγάνων Βιλανάκη, που ελέγχει **ενόπλως** την περιοχή, μαρτυρεί την επικινδυνότητα της παρουσίας των γύφτων στη χώρα μας, αποδεικνύοντας περίτρανα ότι οι φόβοι που εκφράζονται δεν συνιστούν "*φιλολογικές ανησυχίες*", αλλά αποτελούν τις έσχατες προειδοποιήσεις πριν την επικείμενη καταστροφή.

Ως γνωστόν, καθόλου βέβαια τυχαία, οι γύφτοι διαμένουν, κατά κανόνα, σε υποβαθμισμένες συνοικίες και δήμους της χώρας όπως στα Άνω Λιόσια, στην Αγία Βαρβάρα του Αιγάλεω, στην Κάτω Αχαία, σε περιοχές του νομού Ηλείας κ.α. Οι ατυχείς κάτοικοι των περιοχών αυτών, πραγματικά υποφέρουν από την παρουσία του γύφτικου στοιχείου, όμως εξακολουθούν να ανέχονται και να στηρίζουν τους πολιτικούς εκείνους οι οποίοι κόπτονται υπέρ των δικαιωμάτων των αθιγγάνων και εμπράκτως τους υποθάλπουν και υποστηρίζουν την εγκατάστασή τους ανά τον Ελλαδικό χώρο.

Η θέση των Ελλήνων πατριωτών, θέση η οποία υπαγορεύεται από την φυσική αναγκαιότητα για Εθνοφυλετική καθαρότητα και κοινωνική εξυγίανση, απαιτεί την εκδίωξη των γύφτων, όπως άλλωστε απαιτεί την άμεση απέλαση από την χώρα όλων των αλλοτρίων και των παρακμιακών.

Πρόκειται για μία θέση, η οποία απορρέει απ' τις υπαγορεύσεις των Εθνοφυλετικών ενστίκτων. Το ερώτημα που προκύπτει επί της παρουσίας των γύφτων στην Ελλάδα, είναι το ακόλουθο: Εφ' όσον το πολιτικό κατεστημένο θεωρεί κάθε άρνηση συμ-

βιώσεως με τους γύφτους ως έκφραση "*ρατσιστικής συμπεριφοράς*", γιατί οι πολιτικοί εκπρόσωποι της πλουτοδημοκρατίας και οι μεγιστάνες του πλούτου, δεν "*εμπλουτίζουν*" τις συνοικίες τους με "*οικογένειες*" του γύφτικου υποκόσμου, καταργώντας τους "*φυλετικούς διαχωρισμούς*" στην πράξη;

Γιατί το σύστημα δεν "*εποικίζει*" την Εκάλη, την Πολιτεία, το Παλαιό Ψυχικό, τη Βούλα και τις υπόλοιπες συνοικίες των πολιτικο-οικονομικά ισχυρών και επιφανών με αθίγγανους; Ακόμη πως συμβαίνει να είναι υπέρμαχοι των γύφτων όλοι αυτοί και να μην επανδρώνουν τις θέσεις εργασίας που δημιουργούν για την κάλυψη των αναγκών τους στα γραφεία και τις επαύλεις τους (λχ. υπηρετικό προσωπικό, γραμματείς, συνεργάτες κ.α.) με γύφτους;

Τέλος, αφού οι γύφτοι είναι, κατά τους δημοκράτες, "*αδέλφια*" μας και "*συμπολίτες*" μας, γιατί οι ιθύνοντες αυτού του τόπου δεν συμπεριλαμβάνουν γύφτους στις κοινωνικές και οικογενειακές συνευρέσεις τους και ακόμη γιατί δεν νυμφεύονται αθίγγανους;

Ας το πράξουν. Θα τους δοθεί η ευκαιρία και η δυνατότητα να μας αποδείξουν, σε όλους εμάς που θέλουμε να φύγουν οι Γύφτοι και ΟΛΟΙ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑ, ότι καταργούν τον "*ρατσισμό*" στην πράξη...

Καταλήγοντας, καθίσταται αντιληπτό, ότι ο αγώνας για την εκδίωξη των γύφτων, όπως άλλωστε και όλων των αλλοτρίων, από την Ελλάδα, είναι ένα ζήτημα καίριας σημασίας το οποίο ανάγεται στην πολιτική βούληση ή μη των κυβερνώντων, είναι ένα θέμα **αμιγώς πολιτικό.**

Θα ήταν ρομαντικό αλλά συγχρόνως και τραγικό να αναμένουμε την αντιμετώπιση του προβλήματος απ' τις ανθελληνικές εκείνες συμμορίες των κοινοβουλευτικών λησταρπάγων και των δημαγωγών, οι οποίοι τυγχάνουν τοποτηρητές της ξενοκρατίας. Η οριστική επίλυση του προβλήματος αυτού, όπως άλλωστε και κάθε προβλήματος το οποίο μαστίζει τον Ελληνισμό, απαιτεί την συγκρότηση ενός αρραγούς **Ελληνοκεντρικού Μετώπου** το οποίο θα υψώσει με συνέπεια και αδιάλλακτη διάθεση το λάβαρο του Εθνικού Αγώνος.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ

Ολυμπιακοί Αγώνες: Ένας θεσμός πανάρχαια Ελληνικός, αποτελεί την κορύφωση μίας σειράς αθλητικών διοργανώσεων, οι οποίες πραγματοποιούνταν στα πλαίσια θρησκευτικών και τελετουργικών δρωμένων, στα πολυάριθμα θρησκευτικά κέντρα της Αρχαιότητος. Η ιεροπρέπεια με την οποία περιεβλήθηκαν οι Ολυμπιακοί Αγώνες, δεν ήταν γενονός τυχαίο. Κυρίαρχη ήταν η αντίληψη μεταξύ των Ελλήνων ότι οι πρώτοι αγωνοθέτες, αλλά και αθλητές, σύμφωνα με τις αρχέγονες μυθολογικές παραδόσεις, ήταν οι ίδιοι οι Ολύμπιοι Θεοί, οι οποίοι μάλιστα αγωνίζονταν κατά καιρούς στην Ολυμπία.

Είναι γνωστό το μυθολογικό γεγονός της επικρατήσεως του Διός έναντι του Κρόνου στο αγώνισμα της πάλης. Διασώζεται στην ιστορική μνήμη η παράδοση της επικρατήσεως του Απόλλωνος έναντι του Ερμή στην πυγμαχία. Ας μην διαφύγει της προσοχής μας το γεγονός ότι ο όρος "*Αθλητισμός*" προέρχεται από το όρος Άθλος. Μία σχέση η οποία αποκαλύπτει και τη συνάφεια του ημιθέου Ηρακλή, προς τα Ολυμπιακά Αγωνίσματα, τα οποία συνιστούσαν μία μορφή Άθλου, υπό την έννοια ότι κατά την επιτέλεσή τους ο αγωνιζόμενος εκαλείτο από τις ίδιες τις περιστάσεις να υπερβεί τον ίδιο του τον εαυτό και να ξεπεράσει κατά πολύ τα κοινά δεδομένα. Τη σχέση αυτή υποδηλώνει σαφώς και η παράσταση του Ηρακλή η οποία κοσμούσε την αρχαία Ολυμπία, μία παράσταση η οποία αποτελούσε σύνθεση του Θηβαίου Ηρακλή και του Θηβαίου του Κρη. Σύμφωνα με την παράδοση, ο Ιδαίος Ηρακλής καθιέρωσε τους Ολυμπιακούς Αγώνες, προσκαλώντας τα αδέλφια του, τους Ιδαίους Δακτύλους, να τον συναγωνιστούν στο άθλημα του δρόμου. Ο αγώνας έλαβε χώρα στην

περιοχή της Ολυμπίας, σε μία τοποθεσία όπου ο Ιδαίος Ηρακλής είχε επιλέξει ως αγωνιστικό πεδίο. Ο νικητής στέφθηκε με στεφάνι από κλαδί αγριελιάς, τον περίφημο κότινο, κλαδί που ο Θηβαίος Ηρακλής είχε φέρει, κατά την παράδοση, και είχε φυτεύσει στην Ολυμπία.

Κατά μία άλλη εκδοχή, οι Ολυμπιακοί Αγώνες θεσπίστηκαν από τους μυθικούς Ηλείους βασιλείς, με πρωταγωνιστές τους ίδιους. Μεταξύ αυτών διακρίνομε τον Αέθλιο, τον Κλύμενο, τον Ενδυμίωνα, τον Επειό, τον Πέλοπα, τον Νηλέα, τον Αυγεία και τον Οξύλο.

Όποια όμως και εάν υπήρξε η αφετηρία των Ολυμπιακών Αγώνων, ένα είναι βέβαιο προς το οποίο συγκλίνουν όλες οι μυθολογικές παραδόσεις. Πέρα από τη σωματική ευεξία και την ειρηνική συνύπαρξη, συνθήκες τις οποίες διασφάλιζε η τέλεση των Αγώνων, η αναδιοργάνωση και καθιέρωσή τους σε πανελλήνια βάση, ανταποκρινόταν σε μία θεϊκή επιταγή.

Η ίδρυση των Ολυμπιακών Αγώνων επήλθε κατόπιν ενός δελφικού χρησμού, ο οποίος δόθηκε από το Δελφικό Μαντείο στον βασιλιά της Ηλείας Ίφιτο. Σύμφωνα με τα όσα επιμαρτυρεί ο Παυσανίας (V 4,5), όταν η Ελλάδα υφίστατο οδυνηρές πληγές από εμφυλίους πολέμους και λοιμούς, τότε ο Ηλείος βασιλιάς, απευθύνθηκε στο μαντείο των Δελφών, προκειμένου να του υποδείξει τον τρόπο της απαλλαγής και της εξιλεώσεως από τις συμφορές που έπληττων ανηλεώς το γένος των Ελλήνων.

Τότε η Πυθία πρόσταξε τον Ίφιτο και τους υπηκόους του να ανασυστήσουν τον θεσμό των Ολυμπιακών Αγώνων. Δεν είναι καθόλου τυχαίο προς την επιδίωξη για εμπέδωση της Πανελληνίου Ειρήνης και Ενότητος, το γεγονός ότι ο δελφικός χρησμός αναγνώριζε την πανελλήνια ισχύ του Ιερού της Ολυμπίας, προσδίδοντάς του το απαραίτητο κύρος προκειμένου να κατασταύν οι αποφάσεις του σεβαστές και να επιβληθούν αδιαμαρτύρητα στον Ελληνικό Κόσμο. Η εμβέλεια και η επιροή του Ολύμπιου Ιερού του Διός, έκτοτε κατέστη τόσο μεγάλη, ώστε του αναγνωριζόταν ακόμη και το δικαίωμα της διευθετήσεως και

επιλύσεως κάθε προβλήματος το οποίο απασχολούσε τον Ελληνισμό. Η προσδοκία του δελφικού μαντείου περί του ότι η ανάδειξη των Ολυμπιακών Αγώνων θα μπορούσε να αποτελέσει μία ειρηνοποιό διαδικασία εκπληρώθηκε, δεδομένου ότι κατά την περίοδο που διαρκούσαν οι Αγώνες, εκηρύσετο Εκεχειρία. Πρόκειται για ένα μέτρο το οποίο θέσπισε ο Ηλείος βασιλιάς Ίφιτος, από κοινού με τον Λακεδαιμόνιο βασιλιά Λυκούργο.

Εξαιρετική ήταν η σημασία που συνεπαγόταν η αποκτηθείσα νίκη σε κάποιο από τα αγωνίσματα. Η Νίκη δεν είχε απλά ως αποτέλεσμα την ισόβια δόξα, αλλά συνεπαγόταν την υστεροφημία, δηλαδή την απόκτηση του κλέους που συνόδευε τον Ολυμπιονίκη στο μεταθανάτιο ταξίδι του.

Εξ΄ άλλου η δελφική προτροπή σύμφωνα με την οποία τα έπαθλα της νίκης δεν θα έπρεπε να έχουν διάσταση υλική παρά μόνον ηθική, ανύψωσε το κύρος των Αγώνων και διασφάλισε τον αντικειμενικό και αδιάβλητο χαρακτήρα της αγωνιστικής διαδικασίας. Δι΄ αυτού του μέτρου, επήλθε η αναγόρευση των Ολυμπιακών Αγώνων στην ευγενέστερη και πιο ιδεαλιστική διοργάνωση της αρχαιότητος, μετά τα Μυστήρια. Η αγωνιστική διαδικασία απέβλεπε στην υπηρέτηση της προτροπής των ομηρικών επών "*Αιέν αριστεύειν και υπείροχον έμμεναι άλλων*", όμως δεν αποτελούσε αυτοσκοπό. Αντίθετα, συνέτεινε στην υπηρέτηση και ανάδειξη ενός ιδεώδους αμιγώς ιδεαλιστικού, το οποίο συνίστατο στην καλλιέργεια και εμπέδωση της Άμιλλας, στην κατάκτηση της ψυχικής ευγένειας και ωραιότητας, στην επίτευξη της σωματικής ρώμης και της υπαγωγής αυτής στην υπηρεσία των σκοπών της Κοινότητας.

Ο αθλητής δεν υποβάλλεται στην αγωνιστική διαδικασία μόνο για τον εαυτό του. Λειτουργεί ταυτόχρονα και ως εκπρόσωπος της Πόλεως-κράτους από την οποία κατάγεται, γι΄ αυτό άλλωστε και η νίκη του αποτελεί αντικείμενο επευθυμιών και εορταστικών εκδηλώσεων τιμητικού χαρακτήρος, από ολόκληρη την Πόλη.

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες υπήρξαν λοιπόν ένας θεόσταλτος θεσμός ο οποίος καλλιέργησε την Εθνική Πολιτική Ενότητα του

Ελληνικού Κόσμου.

Οι Θεοί, κατά τους αρχαίους Έλληνες, και μαζί τους οι Ήρωες, αθλούνταν διαρκώς. Δεν είναι λοιπόν παράξενο το γεγονός ότι οι αρχαίοι πρόγονοί μας υϊοθέτησαν θεϊκές συνήθειες και εκδηλώσεις, οι οποίες συνιστούσαν ταυτόχρονα και αγωνιστικές επιταγές για την τελειοποίηση των ανθρώπων. Η αντίληψη των Ελλήνων περί των αθλητικών επιδόσεων των Θεών τους, εξηγεί πειστικά το γεγονός της τελέσεως των αθλητικών αγώνων εντός των περιβόλων θρησκευτικών κέντρων, μέσα σε Ιερά Άλση, όπως είναι οι Δελφοί, η Νεμέα, η Ολυμπία, η Πιερία και όχι μόνον. Η σημασία που προσελάμβαναν οι αγώνες αυτοί, είχε τον χαρακτήρα της ανταποκρίσεως του ανθρώπινου στοιχείου στις θεϊκές εντολές περί τελέσεως των αγωνισμάτων, περί υπερβάσεως των δοκιμασιών εκείνων οι οποίες θα επέφεραν την ψυχοπνευματική και σωματική εξισορρόπηση με γνώμονα την αρχή του "*καλού καγαθού*". Η αγωνιστική αντίληψη και συνάμα Παράδοση, θέλει τον αγωνιζόμενο, τον αθλούμενο να ευεργετείται και κατά τον Ισοκράτη (Πανηγυρικός, 6,28) να καθοδηγείται διαμέσω των δοκιμασιών και των άθλων που επιτελεί, "*στο μη θηριωδώς ζειν*", δηλαδή να άγεται, μέσα από τις διερχόμενες δοκιμασίες, στην ενατένιση ενός ευγενέστερου τρόπου ζωής. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες εξ΄ άλλου, συνιστούσαν έναν καθαγιασμένο μυστηριακό θεσμό. Δεν ήταν μόνο η συμβολή της Ιέρειας της Δήμητρος Χαμύνης, προ της ενάρξεως των αθλητικών δοκιμασιών, ούτε βέβαια μόνο η τέλεση των αγώνων εντός θρησκευτικού χώρου. Ήταν κυρίως η αποκλειστική συμμετοχή σε αυτούς Ελλήνων το Γένος, Ελλήνων Αγνών, υπό την έννοια ότι δεν βαρύνονταν από ατιμωτικού χαρακτήρα πράξεις όπως η επίδειξη ασέβειας, η σύλληση ναών, η παραβίαση ιερής εκεχειρίας, φόνους και πάσης φύσεως βεβηλώσεις. Ίσχυαν δηλαδή για τη συμμετοχή τους στους Ολυμπιακούς Αγώνες οι περιορισμοί και οι προϋποθέσεις που είχαν καθιερωθεί και για τη συμμετοχή στα Ιερά Μυστήρια των Ελλήνων.

Μυστήρια, Αμφικτυονίες και Ολυμπιακοί Αγώνες, ιδού τρεις

σημαντικοί θεσμοί οι οποίοι προσέλαβαν μία πανελήνια πολιτική σημασία, επιφέροντας την πολυπόθητη ειρήνη και συνακόλουθα την ένωση του πολυδιασπασμένου Ελληνικού Κόσμου.

Ανυπέρβλητου κύρους οι Ολυμπιακοί Αγώνες, δεδομένου ότι προσύλκυαν όλες τις επιφανείς προσωπικότητες του Αρχαίου Ελληνικού Κόσμου. Βασιλείς, Φιλόσοφοι, Καλλιτέχνες, επιστήμονες, προσέρχονταν στην Ολυμπία για να καταξιωθούν δια του Αγώνος. Κοινή Καταγωγή, Κοινή Θρησκεία, Κοινή Γλώσσα και Πολιτισμός, κοινά ήθη και έθιμα, αυτά ήταν τα συνεκτικά στοιχεία που οδηγούσαν τον Ελληνικό Κόσμο στο ιερό λίκνο της Ολυμπιακής Ιδέας.

Συνεπώς, οι Ολυμπιακοί Αγώνες συνιστούσαν ένα ιδεολογικό προϊόν του Ελληνικού Κόσμου, γι΄ αυτό άλλωστε και έσβησαν με την παρακμή αυτού. Καθώς προϋπέθεταν μία ευρύτητα πνεύματος, ήταν αδύνατο να παραμείνουν αλώβητοι μέσα σε ένα καθεστώς ξένης, ρωμαϊκής κατοχής, ήταν αδύνατο να μην αλλοιωθούν υπό συνθήκες θρησκευτικού φανατισμού και πνευματικού σκοταδισμού.

Κατά τους σκοτεινούς χρόνους του Μεσαίωνος, επιφυλάχθηκε στους Ολυμπιακούς Αγώνες η ίδια ακριβώς αντιμετώπιση η οποία επιφυλάχθηκε για τα Μυστήρια, τις Ελληνικές Φιλοσοφικές Σχολές και την Πατρώα Θρησκεία. Η Ιερή Φλόγα έπαυσε να ανάβει στην Ολυμπία, το 393 μ.Χ., ύστερα από απαγορευτικό διάταγμα που εξέδωσε ο φωτοσβέστης Θεοδόσιος ο Α', συνεχίζοντας το εγκληματικό έργο των προκατόχων του, έργο το οποίο απέβλεπε στην εξάλειψη κάθε εκφάνσεως του αρχαίου μεγαλείου.

Σήμερα, και ενώ τα πάντα έχουν καλυφθεί κάτω από ένα πέπλο υποκρισίας και εκχυδαϊσμού. Καθώς το κλαδί της ελιάς και το δάφνινο στεφάνι-έπαθλα της Νίκης, έχουν αντικατασταθεί από οικονομικά ανταλλάγματα, ενώ ξενόφερτα αθλήματα έχουν κυριαρχήσει, συρρικνώνοντας τον τομέα του κλασικού αθλητισμού.

Σήμερα, ενώ ο εκφυλισμός των ιδανικών της άμιλλας, της σωματικής και ψυχικής ενάργειας έχει γιγαντωθεί, ενώ η εμπορευματοποίηση του Αθλητισμού κυριαρχεί και οι επιδόσεις των αθλουμένων καταγράφονται υπό την επήρεια αναβολικών ουσιών, ενώ τέλος πολυεθνικοί κολοσσοί εξαγοράζουν απροκάλυπτα πλέον την διοργάνωση των θεαμάτων εκείνων που κατά βέβηλο τρόπο αποκαλούνται *"Ολυμπιακοί Αγώνες"*, είναι αναγκαίο να υπάρξει επιτέλους εξυγίανση. Εξυγίανση και απόρριψη των οχλοθεαμάτων που συντελούνται ανά την υφήλιο, διασύροντας το Αγνό Ολυμπιακό Πνεύμα.

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες νοείται να τελούνται μόνο στην Ολυμπία, άδολα, ανόθευτα, μόνον για Έλληνες το Γένος.

Ο Αθλητισμός θα επανακτήσει το αρχικό-αυθεντικό του περιεχόμενο και το αληθινό Ολυμπιακό Πνεύμα θα αναβιώσει, όταν οι προαιώνιες αξίες καθιερωθούν και πάλι σαν κατευθυντήρια πρότυπα μίας Ελληνοπρεπούς Πολιτείας. Τότε, κάτω από την ασπίδα του Ελληνισμού, θα επέλθει η αναβίωση της αθλητικής ιδέας και στην αρχέγονη κοιτίδα του Ολυμπιακού Πνεύματος θα λάμψει και πάλι η αείζωη φλόγα του Ιδεαλισμού για να φωτίσει αποφασιστικά τα σκοτάδια της Οικουμένης.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΒΡΑΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΠΑΡΑΚΜΗ

Έχοντας απορρίψει συνειδητά τον ιουδαιοχριστιανισμό ως μία κίβδηλα ελληνοπρεπή έκφραση θρησκευτικότητος του Έθνους μας, προλειαίνεται το έδαφος και καλλιεργούνται οι προϋποθέσεις για την θρησκευτική επανελλήνιση του λαού μας, ενάντια στον ιουδαϊσμό που δικαίως δύναται να θεωρηθεί ότι εκπροσωπεί τον θρησκευτικό μπολσεβικισμό της αρχαιότητας.

Για να εξελληνισθούμε απόλυτα, πρέπει και πάλι να επιζητήσουμε την Ελληνική Θρησκεία, δια της οποίας: Ο Δωδεκαθεϊσμός, έχει το κυρίαρχο γνώρισμα της αρχέγονης παραδοσιακής λατρείας, γεγονός το οποίο αναδεικνύει την πολυθεϊστική υφή της αφ΄ ενός, ενώ αφ΄ ετέρου την αντιδιαστέλλει πλήρως προς τα μονοθεϊστικά δόγματα, και τις συγκρητιστικές δοξασίες της ύστερης εποχής.

Ο βασικός λόγος αυτής της εναντιώσεως, έγκειται στο γεγονός ότι η πανάρχαια γηγενής θρησκεία, απορρέει από μία κοσμοθεωρία και βιοαντίληψη, η πηγή της οποίας ανάγεται στις προαιώνιες προγονικές καταβολές, έλκοντας την προέλευσή της από τις Εθνικές Παραδόσεις, τους Μύθους, τα Δρώμενα και τις Δοξασίες των Ελλήνων. Γι΄ αυτό και εκφράζει ατόφια την ψυχοσύνθεση και την ιδιοσυγκρασία της Κοινότητος εκείνης που την έφερε σε εκδήλωση. Αυτή η διαπίστωση είναι που της παρέχει εξ΄ ολοκλήρου το δικαίωμα να λέγεται Εθνική Θρησκεία, ένα δικαίωμα αποκλειστικό, το οποίο κανένα άλλο θρησκευτικό υποκατάστατο δεν είναι σε θέση να διεκδικήσει, για αμιγώς ιστορικούς και φιλοσοφικούς λόγους.

Σε αντίθεση προς την πατρώα θρησκεία, ο ιουδαιογενής μονοθεϊσμός, ο κυριαρχήσας κατά τους τελευταίους 15 και πλέον

αιώνες ανά την οικουμένη, (με εκδηλώσεις του τις θρησκείες-παράγωγα της Παλαιάς Διαθήκης) όντας ανεθνικός και συγκρητιστικός, αποτελεί ένα μόρφωμα που διαφοροποιείται καίρια προς τον Ελληνισμό. Η διαφοροποίησή του ανάγεται σε φιλοσοφικό, θρησκευτικό, ιστορικό αλλά και ευρύτερα φυλετικό επίπεδο, καθ΄ ότι συνιστά δημιούργημα αλλοτρίων, με σκοπούς εξουσιαστικούς και τάσεις επιβολής με οικουμενιστικές προεκτάσεις. Ο ιουδαιογενής μονοθεϊσμός, επιφέρει θρησκευτική αναστάτωση, αλλοιώνει τις ιδιαίτερες πολιτιστικές παραδόσεις εκάστου έθνους και εκφυλίζει την ψυχή του λαού, διαποτίζοντάς την με ιδέες και πρότυπα ξένα προς την ιδιοσυστασία της.

Μεταξύ Πολυθεϊσμού και Μονοθεϊσμού δεν υφίσταται μία απλοϊκή αντίθεση, επιφανειακού χαρακτήρα, σχετιζόμενη με ποσοτικά δεδομένα. Η υφισταμένη διάσταση είναι αμιγώς ποιοτική, καθώς κάθε ένα από τα προαναφερόμενα θρησκευτικά συστήματα απηχούν και μία διαφορετική κοσμοθεωρία.

Ας δούμε όμως σε τι συνίσταται αυτή η διαφοροποίηση:

- Κατ΄ αρχήν, η Εθνική Θρησκεία διατείνεται ότι ολόκληρο το Σύμπαν είναι έμψυχο και Θεϊκό. Οι Θεοί γεννιούνται και βρίσκουν την αναγνώρισή τους μόνο εντός του Κόσμου και δια του Κόσμου. Τίποτε δεν έχει υπερβατική διάσταση, τίποτε δεν είναι ασύλληπτο και δεν διαφεύγει της ανθρωπίνης νοημοσύνης. Ο Κόσμος συνιστά ένα ενιαίο σύνολο, δεν υπάρχει διάκριση μεταξύ *"κτιστού"* και *"άκτιστου"* κόσμου. Εν το Παν, μικρόκοσμος και μακρόκοσμος είναι οι δύο εκδηλώσεις της ιδίας μεγαλειώδους Δημιουργίας, γι΄ αυτό ΩΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΩ, ΟΥΤΩ ΚΑΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΚΑΤΩ. Η ψυχή του Κόσμου, συνυφαίνεται προς την Θεϊκή ουσία και διαχέεται παντού. Γι΄ αυτό και η Φύση ολόκληρη, διαποτισμένη από τη θεϊκή ουσία, έχει διάσταση ιερή, γι΄ αυτό η Φύση αποτελεί τον μεγαλειώδη και συνάμα απέριττο Ναό του Έθνους, γι΄ αυτό ο Άνθρωπος αποτελεί, κατά τις ορφικές αντιλήψεις, παιδί της γης -της φθαρτής υλικής ουσίας- αλλά και του έναστρου ουρανού. Η Γη δεν αποτελεί τόπο εξορίας, η λύτρωση από την οποία βρίσκεται σε κάποιον υπερβατικό Πα-

ράδεισο, αλλά συνιστά Μητέρα και κοιτίδα του Ανθρώπου και τροφό της Ζωής. Για τον Έλληνα Άνθρωπο, οι ηθικές δεσμεύσεις εκπηγάζουν από τη συνείδησή του και όχι από αυταρχικές εντολές, η παραβίαση των οποίων επισείει κινδυνολογικά την τιμωρία της Κολάσεως.

- Ο Άνθρωπος, αυτοκυρίαρχος, είναι διαμορφωτής της τύχης του. Καμμία μοιρολατρική εγκαρτέρηση δεν έχει θέση στην Ελληνική Αντίληψη της Ζωής. Το πεπρωμένο, κι αν ακόμη υπάρχει, μπορεί να ανατραπεί μέσα από την επιτέλεση του Άθλου, της εξαγνιστικής εκείνης δοκιμασίας η οποία συνιστά υπέρβαση της ιδίας της ανθρωπίνης φύσεως.

- Η Εθνική Θρησκεία επιπλέον προσλαμβάνει χαρακτήρα Ανρωποκεντρικό. Η ανθρώπινη φύση συνδιαλλέγεται ισότιμα προς τη Θεϊκή. Η δεισιδαιμονία και ο φόβος, γνωρίσματα ιουδαιογενών και γενικότερα ανατολίτικων δοξασιών, δεν έχουν θέση στην Ελληνική Ζωή.

- Ο Έλλην πάντοτε διακρίθηκε για τη θεοσέβειά του, ουδέποτε όμως προσκύνησε παρακλητικά είδωλα Θεών. Οι Θεοί είναι εκείνοι οι οποίοι πλάθονται κατ΄ εικόνα και καθ΄ ομοίωση του Ανθρώπου και όχι το αντίστροφο, όπως διατείνονται οι υπέρμαχοι των ιουδαιογενών δογμάτων. Σαφής έκφραση της Ανθρωποκεντρικής διαστάσεως της γηγενούς λατρείας, αποτελεί η εικονική απεικόνιση των Θεών, εν αντιθέσει προς τα εβραιογενή θρησκευτικά συστήματα τα οποία απογορεύουν την απεικόνιση μορφών, κρύβοντας έτσι, πίσω από μία θρησκευτικού δήθεν χαρακτήρα απαγόρευση, την άρνηση και ανικανότητα των σημιτογενών λαών να αναπτύξουν πολιτισμό.

Υπάρχει όμως και μία βαθειά ποιοτική διαφοροποίηση μεταξύ Πολύθεϊσμού και Μονοθεϊσμού, η οποία άπτεται της σχέσεως Θεού και Ανθρώπου. Στην Εθνική Θρησκεία επιτυγχάνεται η ισότιμη σχέση και επικοινωνία Ανθρώπου-Θεού. Αυτή την αρμονική σχέση υποδήλωνε και η ύπαρξη δύο ισομεγεθών αγαλμάτων, του Διός (Θεού) και του Ομήρου (Ανθρώπου) στον περίβολο του Απολλωνείου Ναού στους Δελφούς. Η ανθρώπινη βούληση

βρίσκει πεδίο εκδηλώσεως ανεξάρτητα από την θεϊκή επιθυμία. Ο άνθρωπος δεν υφίσταται καμμία ταπείνωση, καμμία δέσμευση ή εκφοβισμό από κάποιον βλοσυρό Θεό, όπως ο Ιεχωβά.

Σε αυτή την τάξη πραγμάτων, η προσέγγιση και εμπέδωση της Αλήθειας κατακτάται μέσα από τις συνεχείς προσπάθειες που διεξάγει ο νοήμων άνθρωπος, όντας μύστης της Γνώσεως. Η ανακάλυψη της Αλήθειας, της τεκμηριωμένης δηλαδή Γνώσεως, δεν προσλαμβάνει "*υπερβατική αποκάλυψη*" από κάποιον "*παντεπόπτη Θεό*", και κατ΄ επέκταση η ανθρωπότητα δεν έχει ανάγκη "*προφητών*" προκειμένου να την προσεγγίσει. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, μεγιστοποιείται ο ρόλος του Ανθρώπου, ο οποίος καθίσταται αυτοκυρίαρχος και ταυτόχρονα γίνεται ρυθμιστής των κοσμικών δρωμένων. Αυτό το γεγονός έχει ως αποτέλεσμα την έξαρση των ιδιοτήτων της Φύσεως, με αποτέλεσμα οι δυνάμεις της Ζωής να καταλαμβάνουν τη δέουσα θέση στον κοσμικό σχεδιασμό. "*Θείον είναι το γίγνεσθαι*", διατείνεται ο Ηράκλειτος, επισημαίνοντας αυτή τη μεγάλη αλήθεια.

Η συνειδητοποίηση των φυσικών διεργασιών και του ευεργετικού ρόλου της παμμήτειρας Φύσεως, της αιώνιας και αυθύπαρκτης αυτής πηγής της Ζωής και της Ενεργείας, για όλα τα όντα, μηδέ των Θεών εξαιρουμένων, έχει ως αποτέλεσμα την Ιεροποίηση της Γης, υπό τη μορφή της Γαίας και της Δήμητρος, μεταγενέστερα.

Ο άνθρωπος στην Πατρώα Θρησκεία δεν αποτελεί "*δούλο του Θεού*", όπως υποτιμητικά αποκαλείται από τις θρησκείες της ύστερης εποχής, οι δε Θεοί δεν συνιστούν "*κυρίους*" με την έννοια του αφέντη. Ο άνθρωπος δεν αναγνωρίζει κανέναν ως Κύριό του. Ουδείς "*σωτήρας*" προορίζεται να τον σώσει, αρκείται στην "*αυτοσωτηρία*" του με βάση τις προσωπικές του δυνάμεις. Είναι αυτοκυρίαρχος, καθώς κατά την πλατωνική διακύρηξη, "*έχει εν εαυτώ το θείον άρχον*". Και όπως αναφέρει και ο μυσταγωγός Πλάτων στο "*Συμπόσιο*", υφίσταται φιλία αμοιβαία μεταξύ θνητών και αθανάτων υπάρξεων. Κάθε φορά που ο Άνθρωπος κατορθώνει, δια των πράξεών του, να υπερβεί τον θνητό και

πεπερασμένο εαυτό του, επιτυγχάνοντας Άθλους οι οποίοι τον ανυψώνουν στην εξελικτική κλίμακα, επέρχεται η Θέωση της ανθρώπινης οντότητας.

Οι Θεοί δεν συνιστούν υπερβατικές δυνάμεις, αντίθετα αποτελούν επιμέρους εκφράσεις των ενεργειακών δυνάμεων, αναδεικνύονται σε κέντρα αξιών, αποτελούν δε την κορύφωση στην εξελικτική εκείνη κλίμακα των διαβαθμίσεων, τις οποίες ο άνθρωπος καλείται να διέλθει προκειμένου να ανυψωθεί στην ιδεατή κατάσταση της θεώσεως, προκειμένου να ανέλθει και να εισέλθει στους Ανωτέρους Κόσμους.

Η μονοθεϊστική δοξασία υποστηρίζει ότι ο κόσμος δεν είναι παρά ένα πεδίο εκδηλώσεως των διαφόρων δρωμένων, η αξιολόγηση των οποίων, βάσει μίας ανταποδοτικής κλίμακας, γίνεται σε ένα υπερβατικό επίπεδο.

Μέσω του ιουδαιογενούς μονοθεϊσμού, αποθεώνεται η θρησκεία μίας αλλότριας πολιτισμικής κοινότητας, αυτής του *"περιούσιου λαού"*. Για πρώτη φορά στην ιστορία εξαίρεται η αδυναμία και το δουλοπρεπές προσκύνημα ενός μοχθηρού Θεού, του Ιεχωβά.

Σε αυτή την εκφυλιστική κατάσταση, αντιδιαστέλλεται το Ελληνικό Πρότυπο, το οποίο επικεντρώνεται:

- Στην Αριστοκρατική Αντίληψη της κοινωνικής διαρθρώσεως και της ατομικής προσωπικότητος. Αυτή εκκινά από την αντίληψη ότι ανελίσσονται οι Άριστοι, καθώς και οι Θεοί υπήρξαν, στο απώτατο παρελθόν, άνθρωποι, οι οποίοι, έμφορτοι Αρετής, καταξιώθηκαν και απετέλεσαν τα ιδεατά πρότυπα, αναριχόμενοι σταδιακά στην ιδεατή κατάσταση της Θεώσεως, δια μέσου της ιεραρχικής κλίμακας (Άνθρωπος-Ήρωας-Δαίμων-Ημίθεος-Θεός).
- Στην καλλιέργεια ενός ηθικού προτύπου το οποίο εστιάζεται στην Αξία της Τιμής.
- Στην ανάπτυξη του Ηρωϊκού Προτύπου.
- Στην Ιεροποίηση του Κόσμου, της Αρμονίας, της Δυνάμεως και της Δημιουργίας, προσδίδοντας πάναγνο χαρακτήρα σε κάθε της εκδήλωση.

- Στην άρνηση της δυϊστικής πλάνης και της κινδυνολογίας καλού-κακού. Οι αρχαίοι Έλληνες δεν γνώριζαν κανένα *"κακό"*. Καμμία θεότητα δεν εκπροσωπούσε τις αρνητικές δυνάμεις του *"κακού"*, διότι αυτό δεν υφίσταται στον Ελληνικό Κόσμο. Το κακό, ο σατανισμός και κάθε συναφής δεισιδαιμονική δοξασία εισήχθη δια της ιουδαϊκής παραδόσεως, μέσω της Παλαιάς Διαθήκης.

Ας μην λησμονούμε ότι στην Αρχαία Ελλάδα η θρησκεία ήταν συνυφασμένη προς το Έθνος, τον Πολιτισμό. Όμαιμο, Ομότροπο, Ομόγλωσσο, Ομόθρησκο, αυτά ήταν τα συνεκτικά στοιχεία των Ελλήνων. Η απεμπόληση ενός από αυτά τα στοιχεία, ισοδυναμεί με απάρνηση της ιδίας της Πατρίδας και των Αρχών της. Γι΄ αυτό ακριβώς, ο Πολυθεϊσμός έχει νόημα ουσιαστικό μόνο όταν αναφέρεται σε θρησκευτικό σύστημα που αναπτύσεται με γνώμονα τις Εθνικές Αξίες.

Οι μονοθεϊστικές θρησκείες που εδράζονται στον εβραιογενή μεσσιανισμό, προωθούν τον πολιτικό κοσμοπολιτισμό, την ισοπέδωση των εθνικών ιδιαιτεροτήτων και την κυοφορία ενός οικουμενικού χάους. Ένα κοσμοπολίτικο μωσαϊκό, το οποίο κονιορτοποιεί τις παραδόσεις και τον πολιτισμό των Εθνών ενός εκάστου λαού.

Ενάντια στα νοσηρά κηρύγματα της μεσσιανικής ισοπεδώσεως, ενάντια στα εκφυλιστικά κηρύγματα υπέρ των *"καταπιεσμένων"* και των *"αναξίων"*, ενάντια στα αλλότρια παρακμιακά δόγματα του ισοπεδωτικού συγκρητισμού, οικοδομούμε το Ελληνικό Πολιτιστικό Πρότυπο, δηλώνοντας ότι δεν είμεθα διατεθιμένοι να δεχθούμε ή να υποστούμε τις συνέπειες οιουδήποτε *"προπατορικού αμαρτήματος"*, ούτε βέβαια είμεθα διατεθιμένοι να αποδεχθούμε την...υπεροχή κάποιου *"περιούσιου λαού"*.

Πιστοί στην Εθνική, Πολιτιστική και Ιστορική μας παρακαταθήκη, τη σφυρηλατημένη μέσα στις χιλιετίες της αγέρωχης πορείας του Ελληνισμού, εκφράζουμε την οργανική σύνδεσή μας με τον Πατρώο Πολιτισμό και τις πολύπτυχες εκφάνσεις του.

Παράλληλα, εμμένουμε στην αρχή της Φιλοσοφικής Ανεξιθρησκείας την οποία θεμελίωσαν ο Φιλόσοφος Γεώργιος Πλήθων και ο εστεμμένος Φιλόσοφος Αυτοκράτωρ Ιουλιανός, υπό την προϋπόθεση ότι αυτή δεν αντίκειται προς το Καλό της Πατρίδος. Σε αυτό το πλαίσιο, θέση έχει και μάλιστα πλέρια, όχι μόνο το Δωδεκάθεο, αλλά και ο Ελληνοποιημένος Χριστιανισμός, η χριστιανική δηλαδή εκείνη εκδοχή που εδράζεται στα ελληνικά νάμματα και απορρίπτει την εβραϊκή Παλαιά Διαθήκη, έχοντας ως άξονά της την Καινή Διαθήκη και τις ελληνοπρεπείς καταβολές και παραδόσεις, αποτελώντας τη φυσική ιστορική συνέχεια της ελληνικής θρησκευτικής δοξασίας.

Καταλήγοντας, θα πρέπει να επισημάνουμε ότι στην Αρχαία Ελληνική Παράδοση το δίλημμα "*Πολυθεϊσμός-Μονοθεϊσμός*" δεν είχε θέση, ήταν κίβδηλο. Συνεπώς το δίλημμα αυτό για τους ακραιφνείς Έλληνες και σήμερα είναι ανυπόστατο. Και αυτό διότι είναι γνωστό ότι ήδη από την εποχή της συγγραφής των Ορφικών Ύμνων, η υπέρτατη αρχή είναι μία, η Παμμήτειρα Φύση και ο Εμπεδοκλής ισχυρίζεται ότι από το Ένα προήλθε το Πολλαπλό και αντιστρόφως. Οι πολλοί Θεοί, δε συνιστούν παρά τις επί μέρους εκδηλώσεις του Φυσικού Νόμου, στις διάφορες εκφάνσεις του. Ο Φυσικός Νόμος είναι Ένας, Αυθύπαρκτος και Αιώνιος. Συνεπώς το δίλημμα ένα ή πολλά θεϊκά όντα, δεν ευσταθεί. ΕΝ ΤΟ ΠΑΝ, έλεγαν οι αρχαίοι πρόγονοί μας και σε αυτή τη διαπίστωση πρέπει να επικεντρώσουμε τον προβληματισμό μας.

Είθε να επιστρέψουμε και πάλι στις γηγενείς παραδόσεις που δόξασαν το Έθνος μας στα πέρατα της οικουμένης.

Σήμερα, σε μία εποχή κατά την οποία οι οικουμενικές απαξίες έχουν κλονίσει την πίστη στις Εθνικές ιδιαιτερότητες, είναι ιστορική αναγκαιότητα να στραφούμε, εάν επιθυμούμε να επιβιώσουμε ως Έθνος, και πάλι στην Ένδοξη Εθνική Θρησκεία. Ο Ελληνισμός έχει πλέον απόλυτη ανάγκη από Κάθαρση, διότι δια της αποδοχής του εβραιοχριστιανισμού διέπραξε μία ιστορική ύβρη απέναντι στις παραδόσεις και στα πεπρωμένα της φυλής. Η Κάθαρση από το ιουδαιοχριστιανικό μίασμα, θα φέρει την

Ανάταση. Ανάταση όμως μόνο με τον ενστερνισμό των παγκοσμιακών θρησκευτικών αξιών υπό τις οποίες μεγαλούργησε ο Ελληνισμός μπορεί να επιτευχθεί.

Καθιστώντας πεποίθησή μας ότι "*Η Αρχαία Ψυχή ζει μέσα μας, Αθέλητα Κρυμμένη*", επανακτούμε τον Ελληνοκεντρικό προσανατολισμό που θα μας οδηγήσει στην Ακμή. Ο Ιερός σπινθήρας της Εθνικής Λατρείας ουδέποτε έσβησε, όχι τουλάχιστον όσο υπάρχουν τα μνημεία των έργων της Πατρώας Θρησκείας και του Ενδόξου προγονικού πολιτισμού.

Γνωρίζοντας ότι Θρησκεία μας είναι ο ΑΝΑΤΕΛΛΩΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ όπως αυτός περικλείεται στην Δελφική Ιδέα, το Έθνος μας έχει συνειδητή υποχρέωση να αγωνισθεί για την ανοικοδόμηση, συμβολικά και κυριολεκτικά, του συντριμμένου Ναού των Ελλήνων.

Αυτήν την ουράνια παράδοση, την καθαγιασμένη από την Ολύμπια Ιεραρχία και τους χιλιετείς μυστηριακούς θεσμούς φορείς του αστείρευτου πνευματικού φωτός, δεν έχουμε το δικαίωμα να την απεμπολήσουμε, εάν βεβαίως εμφωλεύουν στον εσώτερο εαυτό μας τα στοιχεία εκείνα που καθορίζουν την Ελληνική ψυχοσύνθεση, αμίαρης από αλλότριες εκφυλιστικές προσμείξεις.

Η μυητική πορεία προς τον διαχρονικό Όλυμπο είναι δύσβατη και γι΄ αυτό για πολλούς αποτρεπτική. Ωστόσο συνιστά μία μεγάλη δοκιμασία, από την υπέρβαση της οποίας προσδιορίζεται η ειλικρίνεια και η αγνότητα των σκοπών μας. Ο εξαγνισμός απαιτεί θυσίες, προϋποθέτει σκληρές προσπάθειες. Το κάλεσμα της προγονικής φωνής είναι ξεκάθαρο. Τώρα ή ποτέ, οφείλουμε να πορευθούμε ιεροπρεπώς στην ατραπό των Ελλήνων Θεών, των υπέρτατων αυτών μυστών. Εάν ακολουθήσουμε αυτή την ατραπό, γρήγορα θα κατανοήσουμε ότι μας οδηγεί σε διαρκώς υψηλότερα επίπεδα κατανοήσεως της πραγματικότητας.

Είθε το Ακτινοβόλο Φως των Ολυμπίων Θεών να μας καθοδηγεί για πάντα.

ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΤΑ

Η Παράδοση, σε εθνικό και σε λαϊκό επίπεδο, αποτελεί την παρακαταθήκη των ηθών, των εθίμων αλλά και των πολιτισμικών εν γένει αξιών, οι οποίες μεταλαμπαδεύονται από γενεά σε γενεά στο δϊηνεκές του χρόνου, διαιωνίζοντας τον Εθνικό Πολιτισμό.

Η Ελληνική Παράδοση, πλούσια και αστείρευτη σε εκφραστική δύναμη όσο και σε θεματικό περιεχόμενο, σε ποιότητα και σε υπόβαθρο, αντλεί τις πηγές της από την προϊστορική αρχαιότητα, διέρχεται από τους ιστορικούς χρόνους του αρχαίου παρελθόντος και διαμέσου των βυζαντινών αιώνων καταλήγει στο σύγχρονο παρελθόν. Αποτελεί ένα ζωντανό σημείο αναφοράς, αναπόσπαστο κρίκο ενός άρρηκτου δεσμού με το χθες.

Η Ελληνική Παράδοση, ανεδείχθη αρχικά με το φιλότιμο έργο που διεξήγαγε ο λαογράφος Νικόλαος Πολίτης, ο οποίος μέσα από την συγγραφική εργασία του που επιγράφεται *"Μελέτη επί του βίου των νεωτέρων Ελλήνων"* (1871), περιόδευσε ανά την ελλαδική επαρχία και συγκέντρωσε, διασώζοντας, μύθους, δοξασίες, έθιμα, τραγούδια, θρύλους και μοιρολόγια, τα οποία συσχετίζοντάς τα προς τα αντίστοιχα αρχαιοελληνικά, κατέδειξε ότι αποτελούν τη διαχρονική τους συνέχεια. Και αυτό, σε ηλικία 19 ετών, παρέχοντας μία συντριπτική απάντηση στον Ι. Φαλμεράϋερ, ο οποίος ισχυριζόταν ότι η Ελληνική Φυλή και οι Παραδόσεις της πλέον δεν υφίστανται.

Η Παράδοση είναι οι ρίζες της ιστορικής και πολιτισμικής μας υποστάσεως. Είναι η αφετηρία κάθε επικλήσεως ιστορικών δικαιωμάτων ενός Έθνους. Είναι μία βασική παράμετρος που συντείνει στην εθνική συνειδητοποίηση και αφύπνιση.

Σημαντική στον τομέα της διασώσεως και αναδείξεως των λαογραφικών στοιχείων και παραδόσεων, υπήρξε η συμβολή του

ιστορικού Κ. Παπαρηγόπουλου, ενώ όσο αφορά τις χορευτικές παραδόσεις, καθοριστική υπήρξε η προσφορά της Δόρας Στράτου.

Η ενατένιση του συνόλου των Εθνικών μας Παραδόσεων, οι οποίες παρά την επέλαση της ξενομανίας και του εθελόδουλου μιμητισμού εξακολουθούν να ανθίστανται και να επιζούν, αντικατοπτρίζοντας το μεγαλείο της Αθάνατης Ελληνικής Ψυχής, έκανε τον Κωστή Παλαμά να διακυρήξει ότι *"Η Αρχαία Ψυχή Ζει Μέσα μας Αθέλητα Κρυμμένη"*. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι ο διακεκριμένος ψυχολόγος Γουσταύος Λε Μπον στο έργο του *"Η Ψυχολογία των Όχλων"* αναφέρει επιγραμματικά, μεταξύ των άλλων, ότι: *"Οι Παραδόσεις αντιπροσωπεύουν τις ιδέες, τις ανάγκες, τα συναισθήματα του παρελθόντος. Αποτελούν τη σύνθεση της φυλής μας και μας εξουσιάζουν μ΄ όλο το βάρος τους... Ο κάθε λαός είναι ένας οργανισμός απ΄ το παρελθόν, όμως κάθε οργανισμός δεν μπορεί να τροποποιηθεί παρά μόνο με αργές κληρονομικές συσωρεύσεις. Οι αληθινοί καθοδηγητές των λαών είναι οι παραδόσεις τους και, καθώς το επανέλαβα πολλές φορές, τα μόνα που αλλάζουν εύκολα είναι οι εξωτερικές μορφές τους. Δίχως παραδόσεις, δηλαδή δίχως εθνική ψυχή, κανένας πολιτισμός δεν είναι δυνατός..."*.

Οι Παραδόσεις αναδύονται από τον φυλετικό ψυχισμό, εκφράζουν το ίδιο το υποσυνείδητο του γένους, καθιστάμενες σύμφυτες προς την Ελληνικότητα, τις εθνικές καταβολές. Σήμερα ωστόσο η Ελληνικότητα διώκεται, το πολιτισμικό περιβάλλον μας έχει αλλοτροιωθεί, καθώς κάποιοι εχθροί των παραδόσεων, εχθροί του Πολιτισμού, επιχειρούν να εξαλείψουν έντονα ότι θυμίζει Ελλάδα, ότι παρεπέμπει στο Ελληνικό Μεγαλείο.

Σ΄ αυτά τα πλαίσια εντάσεται η υποβολή στον ελλαδικό λαό ενός συμπλέγματος κατωτερότητος, ώστε να αποβάλλει σταδιακά τη γλώσσα του, τον πολιτισμό του, να απωλέσει τις ρίζες του, τις συνήθειές του, να καταστεί ξενομανής, με τελικό σκοπό να απεμπολήσει ή να απωλέσει την ιστορική του ταυτότητα. Σήμερα, θα διαπιστώσουμε ότι η Παράδοση διώκεται σε όλες της τις εκ-

φάνσεις: Ως προς την γλώσσα κυριαρχεί ο μη ελληνικός τρόπος φραστικής διατυπώσεως εννοιών, δια της εκτεταμένης χρήσεως ξένων ή ακαταλήπτων λέξεων, στην ένδυση κυριαρχεί η ξενομανία και η ακαλαισθησία, στην τέχνη θριαμβεύει η εισαγόμενη *"θολοκουλτούρα"*, στο θέατρο, στην αρχιτεκτονική, στη μουσική, στην έκφραση γενικά επιβάλλεται το άσχημο, το χυδαίο, το μη ελληνικό...

Οι εχθροί της Παραδόσεως, οι οποίοι αποτελούν και εχθρούς της φυσικής νομοτέλειας αλλά και του Ελληνισμού, βαπτίζουν την Παράδοση *"οπισθοδρομικότητα"*, στην δόλια προσπάθειά τους να αποκόψουν τον Ελληνισμό από τις προαιώνιες ρίζες του, να τον απομονώσουν από τις πανάρχαιες καταβολές του. Έτσι δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι η συντριπτική πλειοψηφία των ελλαδιτών αδιαφορεί λ.χ. για την λαογραφική παράδοση που διαιωνίζουν οι χοροί της Δόρας Στράτου, ενώ αρέσκονται να λικνίζονται υπό τους βάρβαρους ήχους των ρεμπέτικων, των δυσαρμονικών ήχων της disco. Τα ξένη ήθη σε έξαρση, ιδού ο βασικός παράγων του αφελληνισμού.

Τεράστια φυσικά είναι η ευθύνη της Πολιτείας γι΄ αυτό το κατάντημα, καθώς και όλων όσων υποδύονται τους πνευματικούς ταγούς της κοινωνίας μας, ενώ κατ΄ ουσίαν έχουν θέσει σε διωγμό ό,τι το ελληνικό.

Μπροστά σε αυτή την τραγική κατάπτωση, κάθε γνήσιος Έλληνας, κάθε άνθρωπος που αγαπά την Παράδοση, κάθε γηγενής που σέβεται την προέλευσή του και υπερασπίζει τις ρίζες και την καταγωγή του, έχει ιερή υποχρέωση να καταστεί θεματοφύλακας των Ελληνικών παραδόσεων, να καταστεί λαμπαδηφόρος των Αείζωων Ελληνικών Αξιών.

Όποιος αδιαφορεί για τις καταβολές του, για την ιστορία του, για το παρελθόν του, για τις παραδόσεις του, θα μεταβληθεί γρήγορα σε έναν εθελόδουλο σκλάβο. Εάν απωλσομε την Παράδοση, θα μείνομε χωρίς πυξίδα, θα χάσομε τον ζωτικό προσανατολισμό του γένους μας, θα μείνομε έρμαιοι μέσα σ΄ ένα κοσμοπολιτικό χάος. Θα γίνομε ουραγοί των εξελίξεων. Σε αυτό αποσκοπεί άλλωστε και το ελλαδικό κρατίδιο του σήμερα, το οποίο επιχορηγεί αφειδώς ξένα θεάματα, ενώ καταρρακώνει ό,τι παραδοσιακό, λαϊκό, εθνικό.

Πέραν όμως των άλλων, η Παράδοση συνυφαίνεται προς την Ωραιότητα και την Αρμονία. Επ΄αυτού, ο μεγάλος διανοητής του 20ου αώνος Έζρα Πάουντ, τονίζει τα ακόλουθα: *"Παράδοση είναι μία πτυχή του ωραίου το οποίο διατηρούμε εντός μας κι όχι ένα σύνολο από δεσμά που έχουν σκοπό να μας καθυποτάξουν"*. Και ακόμη: *"Η Επιστροφή στις ρίζες ενδυναμώνει γιατί είναι επιστροφή στη Φύση και στον Λόγο. Ο άνθρωπος που επιστρέφει στις ρίζες, το κάνει διότι θέλει να συμπεριφερθεί με έναν αιώνια συνεχή τρόπο"*. Παράδοση, επομένως, είναι η σταθερότητα στην συνέχεια ενός Πολιτισμού, ενός συστηματος διαχρονικών Αξιών και Θεσμών. Είναι ταυτόχρονα όμως η Παράδοση και το φυσικό αντίβαρο προς τον πολιτιστικό επεκτατισμό, προς την διείσδυση αλλοτρίων προς τον ελληνισμό καταστάσεων, ιδεών και νοοτροπιών.

Ας διαφυλάξομε ως κόρη οφθαμού τις εθνικές μας παραδόσεις. Αποτελούν την ίδια την ψυχή της φυλής μας. Αποτελούν τα όσια και τα ιερά του γένους μας, στοιχειοθετούν όλα όσα διαφύλαξαν και προάσπισαν οι πρόγονοί μας. Σ΄ αυτήν την προσπάθεια για τη διατήρηση της πολιτιστικής ταυτότητας και κληρονομιάς μας, ας ενισχύσομε κάθε παραδοσικό φορέα και θεσμό, ας γίνομε συνειδητοί αρωγοί των προσπαθειών εκείνων που στηρίζουν και αναδεικνύουν την Παράδοση, έχοντας κατά νου την ρήση του Εθνεγέρτη Περικλή Γιαννόπουλου: *"Η ξενομανία είναι αμορφωσιά"*. Μέσα από τις παραδόσεις και τα παραμύθια, τα οποία αποτελούν συμπύκνωση και κωδικοποίηση της πραγματικότητος, μέσα από τις παρηλλαγμένες θρησκευτικές δοξασίες και τα δρώμενα του Νέου Ελληνισμού, επιζεί η ιστορική μας ταυτότητα, αφυπνίζεται η Αρχαία Ψυχή, ζωντανεύουν οι δοξασίες της φυλής μας.

Μέσα από τα πρότυπα των νέων μαρτύρων και ηρώων του Ελληνισμού, είτε πρόκειται για τον Αθανάσιο Διάκο, τον Κολοκο-

τρώνη και τον Καραϊσκάκη, είτε για τους Μακεδονομάχους και τους μαχητές της Μικράς Ασίας, ξαναζεί το ηρωϊκό πνεύμα του Λεωνίδα, του Κόδρου, επιζεί η Τιμή και η Ανδρεία, το Κλέος των ενδόξων προγόνων μας.

Καταλήγοντας, ας μην λησμονούμε το μήνυμα του Ν. Καζαντζάκη, ένα μήνυμα προσηλώσεως στις επιταγές της παραδόσεως, καθώς στο έργο του "*Ασκητική*", επιγραμματικά αναφέρει: "*Το πρώτο σου χρέος, εκτελώντας τη θητεία σου στη ράτσα, είναι να νιώσεις μέσα σου όλους τους προγόνους. Το δεύτερο, να φωτίσεις την ορμή τους και να συνεχίσεις το έργο τους. Το τρίτο σου χρέος, να παραδώσεις στο γιο τη μεγάλη εντολή να σε ξεπεράσει*".

Εάν επιθυμούμε να διατηρήσομε τον ιστορικό χαρακτήρα μας, εάν απευχόμεθα να μεταβληθούμε σε αποθηκευτικούς σάκκους τροφών, σε έρμαια ενός υλιστικού τερατουργήματος που αναγνωρίζει μόνο πολίτες του κόσμου και όχι αυθύπαρκτες εθνότητες, έχομε υποχρέωση να αγωνισθούμε για την Ελληνικότητά μας, για την εθνική και πολιτιστική μας ιδιαιτερότητα και μοναδικότητα, έχομε καθήκον να υπερασπίσομε το Όμαιμον, το Ομότροπον, το Ομόγλωσσον και το Ομόθρησκον, τα συστατικά στοιχεία του Ελληνισμού και της Ελληνικότητας.

Δεκάδες λαοί, απειράριθμοι πολιτισμοί στην ιστορική διαδρομή της ανθρωπότητος, εξαλείφθηκαν, διότι παραγνώρισαν την αναγκαιότητα της διατηρήσεως των παραδοσιακών τους αξιών. Διότι απεμπόλησαν τα ίδια τα συστατικά στοιχεία της υπάρξεώς τους. Αυτήν την παράδοση σφυρηλατούν τα κοινά πολιτιστικά στοιχεία, οι κοινοί δεσμοί αίματος, όλα όσα αναφέρονται στον Ελληνισμό και διασώζονται στο δίηνεκές του χρόνου.

Έλληνες, αντισταθείτε στον πολιτιστικό εκβαρβαρισμό. Σε λίγα χρόνια η Ελλάδα, εάν συνεχισθεί η επέλαση των αλλοτρίων και των πολιτισμικών υπαναπτύκτων, εάν εξακολουθήσει η επίδραση των ξενόφερτων ηθών, εάν κυριαρχήσει απόλυτα το αμερικανικό πρότυπο του ευτελούς και χυδαίου τρόπου ζωής, θα καταντήσει τριτοκοσμική αποικία, θα μεταβληθεί σε επαρχία των ηνωμένων πολιτειών της Ευρώπης, χωρίς ταυτότητα, χωρίς

ιδανικά, χωρίς εθνικές αξίες και παραδόσεις.

Η Ελλάδα, η κοιτίδα του Πολιτισμού, του Φωτός και του Κάλλους, σήμερα τείνει να μετατραπεί σε έρμαιο των τοποτηρητών της ξενοκρατίας και των πολυεθνικών κολοσσών. Καθώς κανείς πλέον δεν τολμά να ορθώσει το ανάστημά του και να αντισταθεί, καθώς δεν υπάρχουν σήμερα φωτεινές μορφές σαν τον Περικλή Γιαννόπουλο, με εξαίρεση ίσως τον καθηγητή Λιαντίνη, για να καυτηριάσουν την δουλοπρέπεια και να εξέλθουν ηρωϊκά της σάπιας αυτής και αντιφυσικής κοινωνίας, όλα οδεύουν προς ένα απύθμενο τέλμα.

Ζούμε στην εποχή της εκπορνεύσεως των Αξιών, βιώνουμε τις τραγικές ημέρες της αποκορυφώσεως της υλιστικής απαξίας, υφιστάμεθα την επέλαση του Αφελληνισμού και της εσχάτης προδοσίας, καθώς το Έθνος νοθεύεται και η διαπόμπευση της Ελληνικότητος από τους στυγνούς εμπόρους των ιδεών και τα μίσθαρνα όργανα του ξένου παράγοντα, τους φαύλους εξουσιαστές που τυραννούν, ελέω του εκμαυλισμένου λαού, τον Ιερού τούτο Τόπο, έχει υπερβεί κάθε προηγούμενο.

Ωστόσο, σε αυτό το τέλμα, φαντάζουν ως φωτεινά μετέωρα οι καθοδηγητές του Ελληνισμού, οι πνευματικοί ταγοί του γένους μας.

Θεματαφύλακες της Ελληνικής Παραδόσεως, υπήρξαν στον Αιώνα μας οι Ίων Δραγούμης, Περικλής Γιαννόπουλος, Ιωάννης Συκουτρής, Δόρα Στράτου, Γ. Χαλεπάς, Ν. Γύζης, Κ. Παλαμάς, Άγγελος Σικελιανός και δεκάδες άλλοι, λιγότερο ή περισσότερο επώνυμοι πνευματικοί δημιουργοί. Όλοι αυτο, ο καθένας από την δική του έπαλξη, σμίλευσαν το Ελληνικό Μεγαλείο στον Αιώνα μας, αξιοποιώντας στο έπακρο το απόσταγμα της παραδοσιακής μας κληρονομιάς. Και σήμερα, η φωνή όλων αυτών των εξόχων Ελλήνων, αντηχεί ως προσταγή, δημιουργώντας μία συνειδησιακή υπαγόρευση: Διαφύλαξατε την Παράδοση. Διαφυλάτετε την πεμπτουσία του Ελληνισμού. Διαφυλάτετε τα Όσια και τα Ιερά της Φυλής μας. Για σήμερα και για πάντα...

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Ο Ιωάννης Θ. Χαραλαμπόπουλος γεννήθηκε το 1970 στην Αθήνα όπου ζει και εργάζεται.

Σπούδασε ως υπότροφος δημοσιογραφία σε ιδιωτική σχολή, ενώ έλαβε πτυχία στην Αγγλική και Ιταλική γλώσσα. Επίσης διετέλεσε Έφεδρος Ανθυποσμηνάγός της Πολεμικής Αεροπορίας.

Σήμερα εκδίδει το Αρχαιογνωστικό - Φιλοσοφικό περιοδικό "ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ", ενώ ακόμη επιδίδεται στη συγραφή βιβλίων με άξονα τον Ελληνικό Πολιτισμό.

Εκτός του παρόντος βιβλίου, έχει συγγράψει τρείς ακόμη μελέτες υπό τους τίτλους "Η Συμπαντική Δημιουργία κατά την Αρχαιοελληνική Αντίληψη", "Η Μεγάλη Σύγκρουση" και "Δελφική Ηλιολατρεία".

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ 3
- Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΥΠΕΡΑΝΩ ΟΛΩΝ 4
- ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΜΑΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ 7
- Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ 18
- ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ Ή ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ; 28
- ΗΡΩΪΚΗ ΗΘΙΚΗ 36
- ΤΟ ΗΡΩΪΚΟ ΠΡΟΤΥΠΟ 37
- Η ΗΡΩΟΛΑΤΡΕΙΑ 40
- Ο ΗΡΩΪΚΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ ΠΑΝΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ 41
- ΕΛΛΗΝΟΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ 44
- Ή ΕΛΛΑΣ Ή ΤΕΦΡΑ 52
- ΟΙ ΑΛΥΤΡΩΤΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΧΡΕΟΣ . 58
- ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ, Η ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΚΕΝΤΡΙΣΜΟΥ 64
- ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ 71
- Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Κ.Α. ΜΑΣ ΟΔΗΓΕΙ 74
- ΕΘΝΟΚΡΑΤΙΑ Ή ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΗ ΑΝΑΡΧΙΑ; 80
- ΠΕΡΙ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑΤΩΝ 82
- ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ 86
- Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ 92
- ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΣ 94
- Η ΞΕΝΟΦΕΡΤΗ ΑΠΕΙΛΗ 103
- Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΓΥΦΤΩΝ 107
- ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ . . . 110
- Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΒΡΑΪΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΠΑΡΑΚΜΗ 116
- ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΤΑ 124
- ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ 131

Οι Έλληνες, ανέκαθεν υπήρξαν γένος Ηρωϊκό, Ασυμβίβαστο, Δημιουργικό. Υπήρξαν κυρίαρχοι του Κόσμου και Εκπολιτιστές της Οικουμένης.

Το βιβλίο αυτό, αποσκοπεί στην αφύπνιση του Αιώνιου Ελληνικού προτύπου, που διαμόρφωσε ήθος κυρίων, οπλίζοντας το Ελληνικό Έθνος με σθένος και ηρωϊκή βούληση.

BY KRASODAD

Η ΣΑΡΩΣΗ & Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ, ΕΓΙΝΕ ΑΠΟ ΤΟΝ...

"KRASODAD"

ΑΠΩΤΕΡΟΣ ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ ΑΥΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝΕ ΚΟΙΝΩΝΟΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ, ΟΣΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΝΑ ΤΟ ΑΠΟΚΤΗΣΟΥΝΕ.

ΕΥΕΛΠΙΣΤΩ & ΠΑΡΟΤΡΥΝΩ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΡΕΣΕΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ (& ΟΠΟΤΕ ΜΠΟΡΟΥΝΕ), ΝΑ ΤΟ ΑΓΟΡΑΣΟΥΝΕ & ΝΑ ΕΝΙΣΧΥΣΟΥΝΕ ΕΤΣΙ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ & ΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΠΟΥ ΑΝΕΛΑΒΕ ΤΗ ΔΙΑΝΟΜΗ.

KRASODAD